

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษา

English Pronunciation in Speaking and Oral Reading of Prathom 6, Mathayom 3 and
Mathayom 6 Students in a Bilingual School: A Case Study

นามผู้วิจัย นางสาวณิรวัลย์ ปั่นทอง

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์อภิรักษ์ ธรรมทวีธิกุล, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์อุมาภรณ์ สังขมาน, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษา

English Pronunciation in Speaking and Oral Reading of Prathom 6, Mathayom 3 and
Mathayom 6 Students in a Bilingual School: A Case Study

โดย

นางสาวณิรวัลย์ ปั่นทอง

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์)

พ.ศ. 2557

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ฉิววัลย์ ปั่นทอง 2557: การออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียน
โรงเรียนสองภาษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6:
กรณีศึกษา ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาวิชาภาษาศาสตร์
ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์
อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล, Ph.D. 139 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนสองภาษาใน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดย
ศึกษาตัวแปรทางสังคม ได้แก่ เพศ ระดับชั้นการศึกษา และวันลีลา 2 แบบ คือแบบเป็นกันเอง
และแบบการอ่านข้อความ ในเรื่องการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์ และการลดรูปสระในพยางค์
ไม่เน้น โดยการวิเคราะห์เชิงสถิติและเชิงสถิติ

ผลการศึกษากการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนกลุ่ม
ตัวอย่างเพศชายกับเพศหญิงทั้ง 3 ระดับชั้นการศึกษา และในทั้งสองวันลีลาพบว่าการออก
เสียงผิดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการออกเสียงถูกเกินกว่าร้อยละ 50 ซึ่งพบว่าตัวแปรทางสังคมไม่ส่งผลต่อ
การออกเสียง และไม่แตกต่างกัน ในเชิงสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 โดยนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
มักจะมีลักษณะการเน้นพยางค์และออกเสียงสระในพยางค์ไม่เน้นเป็นเสียงสระยาวรูปเต็ม ซึ่งอาจ
อธิบายได้ว่าเป็นผลมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ ผลการวิเคราะห์ยังชี้แนะอีกว่านักเรียนกลุ่ม
ตัวอย่างอาจยังไม่มีความรู้เรื่องการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในระบบ
อัตรภาษาที่กำลังพัฒนาเข้าสู่ระบบเสียงภาษาเป้าหมายคือภาษาอังกฤษ ยังมีข้อสังเกตอีกว่า
นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีการเน้นเสียงพยางค์ที่มีการเน้นพยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์เน้นหนัก
ที่สุด (Primary Stress) และออกเสียงสระเออ /r:/ ในภาษาไทยแทนเสียง [ə] ในภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาเป็นข้อมูลป้อนกลับให้โรงเรียนที่ศึกษาและสามารถใช้เป็นฐานสำหรับการ
วิจัยต่อยอดเพื่อขยายผล และเพื่อการพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอนในการออกเสียง
ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในโรงเรียนสองภาษาต่อไป

ลายมือชื่อนิติสด

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Neerawan Punthong 2014: English Pronunciation in Speaking and Oral Reading of Prathom 6, Mathayom 3 and Mathayom 6 Students in a Bilingual School: A Case Study. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor: Associate Professor Apiluck Tumtavitikul, Ph.D. 139 pages.

The objective of this research project is to investigate the English pronunciation of sample students studying in grade 6, 9 and 12 in a bilingual school in Bangkok. The social variables considered are gender, level of education and two speech styles: casual style in self-introduction and reading style in in text reading. Pronunciation of stress on stressed-syllables and vowel reduction in unstressed-syllables are the two main features studied by means of phonetic and statistical analyses.

The results show that the pronunciation of stress and reduced vowel in both speech styles, of all the subjects combined, is over 50% incorrect. The application of the statistical analysis of paired-samples t-test shows that social variables; gender, level of education, and speech styles, do not have insignificant influence on the pronunciation of the subjects studied at the confidence level of 0.05. The acoustics show that the students have a tendency to pronounce stressed-syllables with long vowels, or emphasizing on length, and unstressed-syllables with full vowel, many of which are long as well. These may suggest the influence of Thai as L1 interference since Thai has contrastive long vowels and vowel length is an important feature for stress in Thai. In addition, it is observed that there is other tendencies to give final syllables the primary stress with long vowels, and substituting the vowel /ɜ:/ “จ้จ้จ้จ้จ้” for [ə] in English. In all, the results suggest that the students studied still have not had the English stress rules and vowel reduction rules in their interlanguage.

The research results give valuable information as feedback to the school understudy and can be used as basic information for future research for the development of English Teaching curriculum for Thai students in bilingual schools.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ไม่สามารถสำเร็จลุล่วง ได้ด้วยดีหากปราศจากความกรุณาอย่างสูงของ รองศาสตราจารย์ ดร. อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่เปี่ยมด้วยความ เมตตากรุณาในการให้ความรู้ คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการดำเนินงานวิจัย และความรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากงานวิจัย พร้อมทั้งสละเวลาอันทรงคุณค่าในการตรวจแก้ไขงานวิจัยจนสำเร็จลุล่วง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและเคารพรักในความปรารถนาดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และจะ นำคำสอนแนวคิดไปปรับใช้ในการหาความรู้ต่อไป

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ทศนาลัย บุรพาชีพ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่ ผู้วิจัยเคยศึกษาเล่าเรียนมาเมื่อครั้งยังเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอาจารย์ ดร. ขนิษฐา ใจมโน ประธานการสอบที่ได้กรุณาสละเวลาและให้คำแนะนำพร้อมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ คุณยาย คุณตา พี่นัท พี่ฝ้าย ครอบครัวปั้นทองและ ครอบครัวศรีสุขทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ในเรื่องต่างๆ พร้อมทั้งสนับสนุนทุนทรัพย์ให้กับผู้วิจัยในการศึกษาเล่าเรียนเสมอมา

ขอขอบคุณพี่เกมส์ที่รัก คอยดูแลช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และเป็นแรงกระตุ้นการศึกษา งานวิจัยจนสำเร็จ และขอขอบคุณ โอ นิเวศ และปิ่น เพื่อนที่คอยเป็นกำลังใจ

สุดท้ายหากผู้วิจัยปราศจากบุคคลที่ผู้วิจัยกล่าวขอบพระคุณมานั้น คงไม่มีผลงานวิจัยเล่มนี้ ให้ผู้วิจัยได้ภาคภูมิใจ

ณิรวลัย ปั้นทอง
พฤษภาคม 2557

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(11)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	3
สมมุติฐาน	3
ขอบเขตของงานวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
นิยามคำศัพท์	6
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสองภาษา	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์และสหวิทยาภาษาอังกฤษ	
เรื่องการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษา	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองและอิทธิพลของภาษาแม่	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	37
การคัดเลือกประเด็นที่ศึกษา	37
การคัดเลือกตัวแปรวิจัย	38
การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ	39
การกำหนดสถานที่เก็บข้อมูล	39
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	40
การเก็บบันทึกข้อมูล	40
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
การรวบรวมและสรุปอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการศึกษา	49
การเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลา	49
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลา	66
การวิเคราะห์เชิงสถิติ	84
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	93
สรุปผลการวิจัย	93
ข้อเสนอแนะ	102
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	104
ภาคผนวก	108
ประวัติการศึกษา	139

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การกระจายของสระเดี่ยวสระแกร็งและสระคลายของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในพยางค์รูปแบบต่างๆ	12
2	ตัวอย่างการวิเคราะห์เน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	43
3	ตัวอย่างการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	44
4	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	50
5	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	51
6	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	51
7	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชายคนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	52
8	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	52

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
9	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	53
10	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	53
11	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	54
12	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	56
13	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	56
14	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	57
15	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	59
16	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
17	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	60
18	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 เพศชายคนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบ การอ่านข้อความ	61
19	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	61
20	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวจนลีลาแบบ การอ่านข้อความ	62
21	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกัน ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	62
22	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกัน ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	63
23	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	64
24	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	64

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
25	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	65
26	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	67
27	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	68
28	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	68
29	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชายคนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	69
30	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	69
31	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	70

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
32	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	70
33	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	71
34	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	72
35	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	72
36	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง	73
37	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	75
38	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	75
39	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	76

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
40	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชายคนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	77
41	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	77
42	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	78
43	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	78
44	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	79
45	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	80
46	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	80
47	ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	81

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
48	ผลการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะการเน้นเสียง พยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิง ทุกระดับทั้งสองวันลีลา	83
49	ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงท้ายพยางค์และของเพศชายและเพศหญิงทุกระดับทั้งสองวันลีลา	84
50	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test การเน้นเสียงพยางค์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง	85
51	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิง	85
52	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวันลีลาแบบเป็นกันเอง	86
53	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวันลีลาแบบการอ่านข้อความ	86
54	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวันลีลาทั้ง 2 รวมกัน	87
55	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวันลีลาแบบเป็นกันเอง	87

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
56	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดลดาแบบการอ่านข้อความ	88
57	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดลดาทั้ง 2 รวมกัน	89
58	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดลดาแบบเป็นกันเอง	89
59	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดลดาการอ่านข้อความ	90
60	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดลดาทั้ง 2 รวมกัน	90
61	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างจังหวัดลดาแบบเป็นกันเองกับจังหวัดลดาแบบการอ่านข้อความในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์	91
62	ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างจังหวัดลดาแบบเป็นกันเองกับจังหวัดลดาแบบการอ่านข้อความในเรื่องการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	92

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน	13
2	หน่วยเสียงสระในภาษาไทย	15
3	สระเสียงสั้นออกเสียง /i/ สระ “อิ” Thai Sound System Online	16
4	สระเสียงยาวออกเสียง /i:/ สระ “อี” Thai Sound System Online	16
5	สระเสียงสั้นออกเสียง /u/ สระ “อุ” Thai Sound System Online	17
6	สระเสียงยาวออกเสียง /u:/ สระ “อู” Thai Sound System Online	17
7	สระเสียงสั้นออกเสียง /ɔ/ สระ “เออะ” Thai Sound System Online	18
8	สระเสียงยาวออกเสียง /ɔ:/ สระ “เออ” Thai Sound System Online	18
9	สระเสียงสั้นออกเสียง /ʊ/ สระ “อู” Thai Sound System Online	19
10	สระเสียงยาวออกเสียง /u:/ สระ “อู” Thai Sound System Online	19
11	แผนภูมิเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย Thai Sound System Online	20
12	อินเทอร์เน็ตภาษาตามแนวคิดของ James	36

สารบัญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
13	ตัวอย่างค่าความยาวของสระและความดังของสระ(ความเข้มข้นของเสียง) และระดับสูงต่ำเพื่อยืนยันการเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในคำว่า father นักเรียนออกเสียงว่า [fɑ'tɜː] และเน้นเสียงในพยางค์ที่สองถือว่าเป็นการเน้นพยางค์ผิดตำแหน่ง	43
14	ตัวอย่างแผ่นภาพเสียงแสดงความยาวสระในการเน้นพยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของพยางค์เน้นและไม่เน้น ในคำว่า [fɑ'tɜː] สำหรับ father ซึ่งเป็นการออกเสียงเน้นพยางค์ผิดตำแหน่ง	44
15	ตัวอย่างค่าความยาวของสระและความดังของสระ(ความเข้มข้นของเสียง) และระดับสูงต่ำการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในคำว่า favorite นักเรียนออกเสียงว่า [fer'vɜːrli:d] ในพยางค์ไม่เน้น(พยางค์ที่สอง)ไม่มีการลดสระมีการออกสระรูปเต็มและเน้นส่วนในพยางค์ที่สามไม่มีการลดรูปสระ	45
16	ตัวอย่างค่าความถี่ฟอร์แมนทึในแผ่นภาพเสียงเพื่อใช้กำหนดความยาวของเสียงสระนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในคำว่า favorite นักเรียนออกเสียงว่า [fer'vɜːrli:d] ในพยางค์ไม่เน้น(พยางค์ที่สอง)ไม่มีการลดสระมีการออกสระรูปเต็ม [vɜːr] รวมเสียง [r]	46
17	การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นและเพศหญิงทุกระดับชั้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	55
18	การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ถูกต้องและไม่ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	58

สารบัญญภาพ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
19	การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้น รวมกันและเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบ การอ่านข้อความ	63
20	การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ถูกต้องและไม่ถูกต้องโดย อ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	66
21	การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุก ระดับชั้นและเพศหญิงทุกระดับชั้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	71
22	การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องและไม่ ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง	74
23	การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุก ระดับชั้นและเพศหญิงทุกระดับชั้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	79
24	การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องและไม่ ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ	82

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้คนทั่วโลกรู้จักและใช้เป็นภาษากลาง เพื่อติดต่อสื่อสารกันเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากประเทศไทยได้มีการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งในด้านการค้า การศึกษา การแพทย์ ฯลฯ ซึ่งในปัจจุบันได้มีนักลงทุนชาวต่างชาติเป็นจำนวนมากที่เข้ามาทำธุรกิจในประเทศไทย ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่คนไทยจะต้องมีการเรียนรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษเพื่อลดข้อจำกัดด้านการสื่อสารและเพิ่มขีดความสามารถในการขยายตลาดการค้าไปสู่อื่นต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศเข้าสู่สังคมเศรษฐกิจอาเซียนภาษาอังกฤษจะเป็นภาษากลางในการทำงานของกลุ่มประเทศอาเซียน ในส่วนภาคการศึกษาของประเทศไทยได้มีการพัฒนา การเรียนภาษาอังกฤษในหลักสูตรการเรียนการสอน ต่างๆ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมตั้งแต่ระดับพื้นฐานของสังคม

ในปี 2558 เมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่สังคมอาเซียน คนไทยจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร ฉะนั้นภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยจะกลายมาเป็นภาษาที่สองนอกเหนือจากภาษาแม่ การศึกษาภาษาอังกฤษของคนไทยมักจะประสบปัญหาในเรื่องของการออกเสียง ซึ่งปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยมีปัญหาของเสียง ในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ปัญหาของเสียงที่คล้ายคลึงกันแต่ออกเสียงต่างกัน และปัญหาของเสียงที่มีทั้งในภาษาไทยและในภาษาอังกฤษแต่เกิดในตำแหน่งที่ไม่ตรงกันทั้งหมด (ปรารมภรัตน์ โชติกเสถียร , 2528: 89) นอกจากนี้คนไทยยังมีปัญหาในเรื่องทำนองเสียงซึ่งสัมพันธ์กับการเน้นจังหวะพยางค์อีกด้วย

ภาษาทุกภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการใช้ภาษาอังกฤษในหมู่คนที่อยู่ในพื้นที่ต่างกัน และมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติและวัฒนธรรมก็จะทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความผันแปรสูง เพราะมีผู้พูดเป็นจำนวนมากอยู่เกือบทั่วทุกมุมโลก จึงมีผลทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจนเกิดเป็นภาษาอังกฤษรูปแบบ ต่างๆ ขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีมากจนถึงขนาดทำให้สื่อสาร กันไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ

รูปแบบต่างๆ ที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกขณะนี้มียุ่ก่อนข้างหลากหลาย ได้แก่ ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ภาษาอังกฤษแบบแคนเดียน และภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย เป็นต้น รูปแบบต่างๆ ของภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ขณะนี้จึงมีทั้งความคล้ายคลึง กันและมีความแตกต่างกัน ความแตกต่างที่จะเห็น ได้ชัดเจนประการหนึ่งคือการออกเสียง (ปิยะวดี อภิชาติบุตร, 2547: 77)

การที่ภาษาอังกฤษเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลานั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสังคมของแต่ละ ประเทศ ซึ่งในบางประเทศได้มีการพัฒนาภาษาอังกฤษให้เป็น ไปในรูปแบบของประเทศของตน เช่น ภาษาอังกฤษแบบอินเดีย ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ หรือภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินส์ เป็นต้น การสอนภาษาอังกฤษให้ตรงกับภาษาอังกฤษในรูปแบบของแต่ละประเทศนั้น จะทำให้คนในประเทศ สามารถเข้าใจสำเนียงการออกเสียงและความหมายของคำที่สื่อสารกันได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการยอมรับ ทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในแบบต่างๆ จะช่วยให้ผู้พูดเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชนที่ได้ ดีเหมือนกับหลายประเทศที่มีการพัฒนาภาษาอังกฤษในแบบต่างๆ ให้เหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษ ในประเทศของตน (คิยู ศรีนราวัฒน์, 2539: 133)

ภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ได้มีการศึกษาไว้ชัดเจนว่าได้มีการพัฒนารูปแบบของ ตนเองหรือไม่อย่างไร แต่เริ่มเป็นที่สังเกตได้ว่าเราได้เริ่มมี “ลักษณะ” ที่เป็นเอกลักษณ์ของเราเองบ้าง แล้ว เช่นการใช้คำลงท้าย “ครับ” “ค่ะ” ในภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของคนไทยยึดเอาสำเนียงของเจ้าของภาษา ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือ แบบอังกฤษเป็นหลัก โรงเรียนสองภาษาในประเทศไทยหลายแห่งที่มีเป้าหมายในการสอนภาษา อังกฤษให้กับนักเรียนแบบเน้นเรื่องการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาสำเนียงใดสำเนียง หนึ่งจะมีอาจารย์สอนภาษาอังกฤษเป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษา แต่ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ เป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ เป็นเรื่องที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษา เพราะจากการสังเกตผู้วิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนสองภาษายังคงมีปัญหาด้านการออกเสียงทั้งการพูดและการอ่าน โดยมีการออก เสียงที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่อยู่

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียง ของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา โดยเลือกศึกษานักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสองภาษาแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลที่ได้ มาวิเคราะห์ว่านักเรียนไทยในโรงเรียนสองภาษานี้ ที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษโดยเน้น สำเนียงอเมริกันและมีชาวอเมริกันเจ้าของภาษาเป็นผู้สอนนั้น นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ จากการเรียนใน ด้านการพูดและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษใกล้เคียงเจ้าของภาษาตรงตามเป้าหมายของโรงเรียน หรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร โดยเลือกศึกษานักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องต่อไปนี้

1. การเน้นเสียงพยางค์จากการพูดและการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียงจากการพูดและการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
3. ความแตกต่างระหว่างวัจนลีลาแบบเป็นกันเองและวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความของการออกเสียงภาษาอังกฤษในเรื่องการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น
4. ปัจจัยเรื่องเพศที่ส่งผลต่อการพูดและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
5. ปัจจัยในเรื่องระดับชั้นการศึกษาที่ส่งผลต่อการพูดและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

สมมุติฐาน

ผู้วิจัยมีข้อสมมุติฐานในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแต่ละระดับชั้น มีการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องตรงตามเจ้าของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและออกเสียงภาษาอังกฤษตามเสียงในระบบภาษาแม่ทั้งวัจนลีลาแบบเป็นกันเองและวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ
2. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแต่ละระดับชั้น มีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องตามเจ้าของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบติดสำเนียงจากภาษาแม่คือได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ทั้งวัจนลีลาแบบเป็นกันเองและวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

3. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันได้ใกล้เคียง ผู้พูดภาษาแม่มากกว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งวัจนลีลาแบบเป็นกันเองและวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

4. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความได้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าการออกเสียงในวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

5. นักเรียนกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นการศึกษาที่สูงกว่าสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นการศึกษาที่ต่ำกว่า

ขอบเขตของงานวิจัย

1. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการออกเสียงในสองเรื่องคือ การเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียงในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน

2. การวิจัยนี้ศึกษานักเรียนตัวอย่างจำนวน 12 คน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ดังนี้

2.1 นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 คน เป็นนักเรียนชาย 2 คน และนักเรียนหญิง 2 คน

2.2 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 คน เป็นนักเรียนชาย 2 คน และนักเรียนหญิง 2 คน

2.3 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 คน เป็นนักเรียนชาย 2 คน และนักเรียนหญิง 2 คน

3. การวิจัยนี้ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยพิจารณาการออกเสียงถูกในการพูดและการอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา ตามตัวแปรทางสังคมต่อไปนี้

3.1. เพศ

3.1.1 ชาย

3.1.2 หญิง

3.2 ระดับชั้นเรียน

3.2.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.2.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3.3 วังนิตลา

3.3.1 วังนิตลาแบบเป็นกันเอง (การพูดแนะนำตัวเอง)

3.3.2 วังนิตลาแบบการอ่านข้อความ (การอ่านบทเรียน)

4. การวิจัยนี้ศึกษานักเรียนตัวอย่างที่มีสัญชาติไทยและเชื้อชาติไทยที่เกิดและโตในประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนที่ศึกษาด้านการพูดและกาอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียง

2. ได้แนวทางการปรับปรุงและการแก้ไขปัญหาด้านการพูดและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันของนักเรียนใน โรงเรียนที่ศึกษา

3. ได้แนวทางและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา เพื่อยกระดับและพัฒนาการเรียนการสอนให้นักเรียนสามารถพูดและอ่านออกเสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากยิ่งขึ้น

นิยามศัพท์

โรงเรียนสองภาษาหมายถึง โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการชั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 เป็นแกนกลางในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งโรงเรียนสองภาษาสามารถแบ่งได้ 2 ประเภทคือ โรงเรียนสองภาษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ (English Program: EP) ได้ทุกวิชา ยกเว้นภาษาไทย สังคมศึกษา และวิชาที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไทย กฎหมายไทย ประเพณีและวัฒนธรรมไทย และโรงเรียนสองภาษาที่จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ไม่เกิน 50% ของชั่วโมงสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ (Mini English Program: MEP) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548)

การพูด (Speaking) หมายถึง การสื่อความหมายของมนุษย์โดยการใช้เสียง ซึ่งอาจรวมกริยาท่าทางเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

การอ่าน (Reading) หมายถึง การรับรู้ข้อมูลด้วยการมองข้อความแล้วเกิดความเข้าใจ การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ การอ่านออกเสียง (Oral Reading) คือ การฝึกรับฟังเสียงให้ถูกต้อง และการอ่านในใจ (Silent Reading) คือ การอ่านเอาเรื่องหรือการอ่านเอาความ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 373)

วัจนลีลา (Speech Style) หมายถึง วิชาภาษาหรือรูปแบบของภาษาที่แปรตามสถานการณ์ ส่วนใหญ่ มักแบ่งเป็นประเภทย่อยตามระดับความเป็นทางการ เช่น วัจนลีลาทางการและวัจนลีลาไม่เป็นทางการ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 427)

วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ (reading style) หมายถึง รูปแบบของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ เช่น การอ่านข้อความในที่สาธารณะ โดยผู้อ่านจะต้องระวังคำและความเร็วในด้านของการอ่านด้วย (Labov, 1972)

วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual Style) หมายถึง รูปแบบของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ไม่เป็นทางการ เช่น ในการสนทนาระหว่างเพื่อน หรือในงานเลี้ยงพบปะสังสรรค์ที่มีบรรยากาศ

ไม่เคร่งเครียด ผู้พูดจะไม่รู้สึกตัวหรือระวังตัวในการพูด ลักษณะทางภาษาของวัยรุ่นนี้ยังไม่เป็นต้องเคร่งครัดตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ มีลักษณะเด่นคือ การละคำ ดังตัวอย่างหิวแล้วไปกินกันเลยใหม่' (มีการละประธาน) หรือ “want to come with me?” (ละประธาน) “Finished” (ละประธานและละกริยาช่วย) และการใช้คำสแลงเช่น “วิชานี้หินสุดๆ” “อาจารย์แกเหี้ยมน่าดู” นอกจากนั้นการออกเสียงในวัยรุ่นนี้มักไม่ค่อยชัดเจน และมีการกร่อนคำหรือกร่อนเสียง เช่น คำว่า “รัฐศาสตร์” ออกเสียงเป็น “รั๊ดสาด” หรือ “ลัดสาด” เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 51)

การเน้นเสียงในพยางค์ (Syllable Stress) หมายถึง การเน้นเสียงหนักในพยางค์ของคำหนึ่งคำ โดยที่ผู้พูดจะออกเสียงพยางค์นั้นดังกว่าพยางค์อื่นๆ และมีความยาวของสระในพยางค์นั้นมากกว่าพยางค์อื่นๆ ในคำเดียวกัน คำในภาษาอังกฤษทุกคำจะมีพยางค์หนึ่งเท่านั้นที่ได้รับเสียงหนักที่สุด (Primary stress) เช่น *subject* ['sʌbdʒɪkt], *husband* ['hʌzbənd], *professor* [prə'fɛsər] เป็นต้น แต่ในคำสามพยางค์ขึ้นไป อาจมีพยางค์เน้นหนักเป็นการเน้นพยางค์ระดับรอง (Second Stress) ฯลฯ ด้วย (อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล, 2547)

การลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นเสียง (Vowel Reduction) หมายถึง กระบวนการทางเสียงที่ทำให้เสียงหรือพยางค์หายไป หรือออกเสียงแบบไม่เน้น เช่นคำในภาษาอังกฤษเสียงสระ [u] ในคำว่า ‘could’ [kud] และ ‘should’ [ʃud] จะลดรูปสระเป็น [ə] เมื่อปรากฏในประโยคและไม่ลงเสียงเน้นหนัก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 378)

ภาษาแม่ (Native Language) หมายถึง ภาษาที่มนุษย์เรียนรู้และพูดเป็นภาษาแรก ซึ่งมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างของภาษาของตนโดยมิได้เรียนเป็นกิจจะลักษณะ ความรู้นี้เป็นพื้นฐานในการสร้างหรือรองรับกฎไวยากรณ์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 303)

ภาษาที่สอง (Second Language) หมายถึง ภาษาที่บุคคลเรียนรู้หลังจากภาษาแรก เป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในสังคมในฐานะภาษาราชการ ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร เพื่อการศึกษา เพื่อธุรกิจ และเพื่อการเมืองการปกครอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553: 397)

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การทบทวนวรรณกรรมครอบคลุมเนื้อหาของการศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถแบ่งเป็นหัวข้อหลักได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสองภาษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์และสัทวิทยาภาษาอังกฤษเรื่องการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น
 - 2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐานอเมริกัน
 - 2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงพูดและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
 - 2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงสระในภาษาอังกฤษและหน่วยเสียงสระในภาษาไทย
 - 2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น
 - 2.5 สัทลักษณะของหน่วยเสียง (Features)
 - 2.6 การวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์ (Acoustic Analysis)
 - 2.7 การแปรเสียงในภาษา (Phonetic Variation)
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษา (Linguistics Variation)

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองและอิทธิพลของภาษาแม่

4.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงภาษาที่สอง(L1 Interference of L2)

4.2 ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบและทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Contrastive Analysis and Error Analysis)

4.3 ทฤษฎีการศึกษาอันตรกษา (Interlanguage)

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนสองภาษา

กระทรวงศึกษาธิการ(2548) กล่าวถึงโรงเรียนสองภาษาว่าเป็นโรงเรียนหนึ่งใน 5 รูปแบบที่กระทรวงฯ เริ่มขึ้นในปี พ .ศ. 2538 โดยเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรขั้นพื้นฐานโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการพัฒนาศักยภาพด้านความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาของผู้เรียน แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบคือ Mini-English Program : MEP เป็นโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนได้ไม่เกิน 50% ของชั่วโมงสอนทั้งหมดต่อสัปดาห์ ยกเว้นวิชาภาษาไทยและสังคมศึกษา ส่วนอีกรูปแบบหนึ่งคือ English Program: EP เป็นโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนทุกวิชา ยกเว้นภาษาไทยและสังคมศึกษาหรือในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไทย

โรงเรียนสองภาษาแบบ English Program มีความคล้ายคลึงกับโรงเรียนนานาชาติที่มีการเรียนการสอนเป็นหลักสูตภาษาอังกฤษและใช้สื่อการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ แต่จะแตกต่างจากโรงเรียนนานาชาติโดยที่โรงเรียนนานาชาติจะมีการเรียนการสอนยึดตามหลักสูตรมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติของต่างประเทศ เช่น หลักสูตรอเมริกันหรือหลักสูตรอังกฤษ ส่วนโรงเรียนสองภาษาจะยึดตามหลักสูตรมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ไทยเท่านั้น และสื่อการเรียนการสอนอาจจะใช้ภาษาไทยปนภาษาอังกฤษตามสัดส่วนที่กำหนด โครงสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยศึกษาใน 3 ระดับชั้นของโรงเรียนสองภาษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร แบ่งอัตราส่วนการเรียนการสอนเป็นรูปแบบภาษาอังกฤษและภาษาไทยดังนี้

1. ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีอัตราส่วนเวลาเรียนในรูปแบบภาษาอังกฤษเป็น 70% ของเวลาเรียนทั้งหมดและในรูปแบบภาษาไทยเป็น 30% ของเวลาเรียนทั้งหมด
2. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีอัตราส่วนเวลาเรียนในรูปแบบภาษาอังกฤษเป็น 50% ของเวลาเรียนทั้งหมดและในรูปแบบภาษาไทยเป็น 50% ของเวลาเรียนทั้งหมด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์และสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษมาตรฐานอเมริกัน

ดิยู ศรีนราวัดน์ (2539: 128) ในบทความวิชาการเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทยในฐานะภาษานานาชาติ กล่าวว่าถึงแม้คนไทยจะเห็นภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ก็ควรที่จะมีการสอนภาษาอังกฤษให้ตรงกับการศึกษาในแต่ละประเทศดิยู ศรีนราวัดน์ 2539 อ้างใน สตีเวนส์, 1977; คาซรุ, 1981 และ สมิธ, 1983) การที่ประเทศใดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาตินั้น ประเทศนั้นๆ ควรที่จะมีการออกแบบภาษาอังกฤษให้เหมาะสมสำหรับผู้เรียนภายในประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายและเข้าใจการออกเสียงของคำภาษาอังกฤษในแต่ละคำได้ไป ในทิศทางเดียวกันทั้งประเทศ แต่จำเป็นที่จะต้องมีการยอมรับทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ ด้วยเสียก่อนจึงจะสามารถช่วยให้ผู้พูดเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชนชนชาติได้ดีเหมือนกับหลายๆประเทศที่มีการพัฒนาภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ ให้เหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศของตน เช่น ภาษาอังกฤษแบบอินเดีย ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ หรือภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินส์

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทุกคนทั่วโลกรู้จักและยอมรับให้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร แต่เนื่องจากว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างหลากหลาย จึงมีการเกิดภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ มากขึ้น และสังคมแต่ละกลุ่มได้มีการปรับภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับคนในสังคมเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจการสื่อสารกัน ปิยะวดี อภิชาตบุตร (2547) ได้กล่าวไว้ว่าภาษาทุกภาษานั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าภาษานั้นมีการสื่อสารกันในกลุ่มคนที่อยู่ในพื้นที่ต่างกัน อีกทั้งมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติและวัฒนธรรม ก็จะทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงได้อย่างง่ายขึ้น เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษที่มีการเปลี่ยนแปลงสูง เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้ใช้บ่อยเป็นจำนวนมากและอยู่เกือบทั่วทุกมุมโลก จึงมีผลทำให้ภาษาเกิดการ

เปลี่ยนแปลงไปจนเกิดเป็นภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆขึ้นมา แต่อย่างไรก็ตามเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีมากจนถึงขนาดทำให้คนไม่สามารถสื่อสารกันไม่เข้าใจ กันและภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกขณะนี้มีอยู่ค่อนข้างหลากหลาย ได้แก่ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ภาษาอังกฤษแบบแคนาดา และภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย เป็นต้น

ปัจจัยทางสังคมจะมีผลต่อรูปแบบภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก รูปแบบภาษาอังกฤษที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบันก็คือ ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ซึ่งพบความแตกต่างกันในหลายด้านลักษณะเด่นของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในด้านการออกเสียงมี (ปิยะวดี อภิชาติบุตร, 2547) ดังนี้

1. มีเสียง /r/ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะมีการออกเสียง /r/ ในทุกตำแหน่งเช่นคำว่า broad, car chart, bird เป็นต้น
2. คำที่สะกดด้วย o ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะออกเสียงเป็นเสียง [ɑ] เช่นคำว่า pot, top, nod, pond เป็นต้น
3. คำที่สะกดด้วย a ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะออกเสียงเป็นเสียง [æ] เช่นคำว่า path, laugh, grass, plant, dance เป็นต้น
4. คำที่สะกดด้วย er ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันจะออกเสียงเป็นเสียง [ər] เช่นคำว่า clerk, derby, Berkshire เป็นต้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงพูดและอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

การพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2525: 3) กล่าวถึงการออกเสียงของมนุษย์ ว่าต้องใช้อวัยวะต่างๆคือ ปอดซึ่งทำให้เกิดกระแสลมและกล่องเสียง ซึ่งลมที่ผ่านออกมาจากปอดจะผ่านมาทางหลอดลม และผ่านมาถึงกล่องเสียง ซึ่งเป็นจุดทำให้เกิดเสียง และอวัยวะต่างๆในช่องปาก จะใช้ในการเปล่งเสียงต่างๆได้แก่ริมฝีปาก, ฟัน, ขากรรไกร, เพดานปาก (เพดานแข็ง, เพดานอ่อน, แขนงูมเหงือก) และลิ้น โดยจะอาศัยกลไกบังคับกระแสลมในการออกเสียงคือ กลไกกระแสลมปอดที่มีแหล่งต้นกำลังที่ปอด

ในการออกเสียงสระตำแหน่งฐานกรณ์จะไม่เข้าใกล้กันมาก จุดสูงสุดของลิ้นที่อยู่ส่วนหน้าของช่องปากจะเรียกว่าเป็น สระ สูงหน้า(high front vowel) หากออกเสียง เช่นคำว่า “heed” [i] จะสังเกตได้ว่ารูปปากจะค่อยๆเปิดกว้างขึ้น ในขณะที่ลิ้นยังคงอยู่ในส่วนหน้าของช่องปาก ซึ่งจะเรียกว่าเป็นสระหน้าสูง (high front vowel) และส่วนสระของคำว่า “had” [æ] จะเป็นสระหน้าต่ำ (low front vowel) เนื่องจากความสูงของลิ้นจะ ลดลงต่ำในส่วนหน้าของช่องปาก และสระในคำว่า “head” [ɛ] ถูกจัดให้เป็นสระ หน้ากึ่งต่ำ(mid low vowel) นอกจากนี้สระสูงคู่เทียบสระหน้าสูง [i,ɪ] และสระหลังสูง [u,ʊ] ยังมีความต่างของคู่เทียบในมิติการเกร็งกล้ามเนื้อ และการคลายกล้ามเนื้อในการออกเสียงอีกด้วย [i] และ [u] ในภาษาอังกฤษ เป็นสระ “เกร็ง” (tense vowel) ส่วน [ɪ] และ [ʊ] เป็นสระ “คลาย” (lax Vowel) (อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล, 2552)

ตารางที่ 1 การกระจายของสระเดี่ยวสระเกร็งและสระคลายของภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใน พยางค์รูปแบบต่างๆ

Tense Vowel	Lax Vowel	Most Closed Syllables	Open Syllables	Syllables Closed By [r]	Syllables Closed By [ŋ]	Syllables Closed By [ʃ]
i		beat	bee	beer		(leash)
	ɪ	bit			sing	wish
	ɛ	bet		bare	length	fresh
	æ	bat			hang	crash
ɑ		hot	pa	bar		slosh
ɔ		bought	saw	bore	long	(wash)
	ʊ	good				push
u		boot	boo	tour		
	ə/ʌ	but		burr	hung	crush

หมายเหตุ: ดัดแปลงจากหน้า 118 ตารางที่ 4.2

ที่มา: อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล (2552: 118)

การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

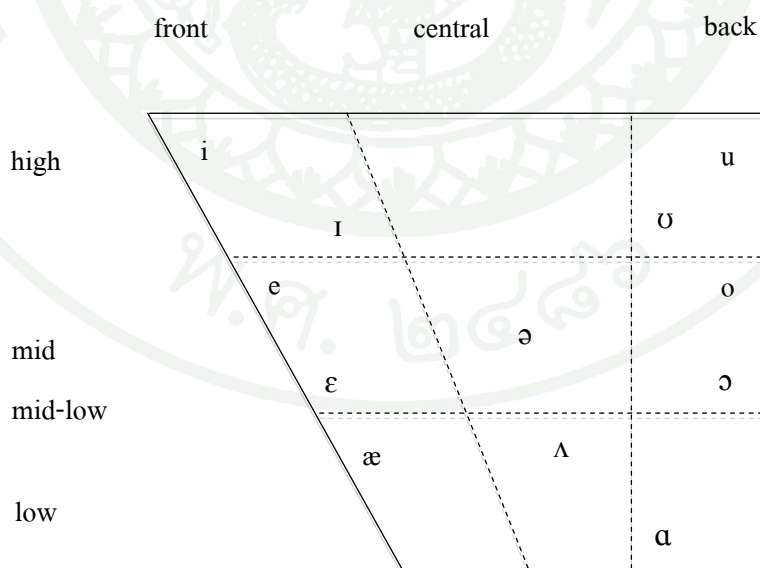
การอ่านเป็นการสื่อความหมายชนิดหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดข่าวสาร และความรู้อะไรหนึ่งผู้เขียนกับผู้อ่าน (Lary and Carl, 1976: 14) การสื่อความหมายนั้นผู้เขียนจะบรรยายความคิดของตน

ออกมาเป็นภาษาเขียนตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ผู้อ่านจะพยายามหาความหมายจากสิ่ง
ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้

การอ่านเป็นกระบวนการทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) คือ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษาโดยใช้ภาษาเขียนเพื่อสื่อความหมาย ดังนั้นผู้อ่านจึงต้องเป็นผู้แปลสัญลักษณ์จากภาษาเขียน ให้ออกมาเป็นความหมายที่ใกล้เคียงและถูกต้องกับความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากที่สุด (Kenneth, 1975: 4)

อุทัย ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยาภูล (2521: 144) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นการฝึกออกเสียงพยัญชนะ สระ คำและประโยคต่างๆ ให้ถูกต้อง ชัดเจนตรงตามการออกเสียง และยังสามารถแสดงความหมายที่ถูกต้องของคำศัพท์ที่ได้ ผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถนำเอาหลักการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องไปใช้ควบคู่กับการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นการที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถอ่านออกเสียงคำใดคำหนึ่งอย่างถูกต้องนั้น จะทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำศัพท์ที่ได้ เรียนรู้จากการฟังและการพูดเข้ากับรูปคำที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษพบในสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ได้

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

ภาพที่ 1 แสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน

หมายเหตุ: ดัดแปลงจากหน้า 52 ตารางที่ 2.2 และหน้า 107 ภาพที่ 4.2

ที่มา: อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล (2552: 52, 107)

จากภาพที่ 1 เสียงสระในภาษาอังกฤษ สำเนียงอเมริกันมี ดังนี้ อภิธานศัพท์ ธรรมทวีธิกุล (2552)

1. [i] สระหน้าสูง(high front vowel) ในการออกเสียงสระเสียงยาวนี้ ลิ้นส่วนหน้าจะถูกยกขึ้นไปใกล้กับเพดานปาก ส่วนปลายลิ้นแตะอยู่ด้านในของฟันล่าง ในภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นสระ “เกร็ง” (tense vowel)

2. [ɪ] สระสูงกลาง (lax high front vowel) ในการออกเสียงสระเสียงสั้นนี้ ตำแหน่งจะแตกต่างกับสระ [i] และมีการคลายกล้ามเนื้อลิ้นในการออกเสียง ในภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นสระ “คลาย” (lax vowel)

3. [e] สระกลางหน้า(mid front vowel) ซึ่งเป็นสระเกร็ง ในการออกเสียงสระเสียงยาวนี้ ลิ้นส่วนหน้าจะถูกยกขึ้นไปบริเวณส่วนหน้าของปาก ปลายลิ้นแตะกับฟันล่าง ริมฝีปากยื่นออกเล็กน้อย

4. [ɛ] สระกลางหน้า (mid front vowel) ซึ่งจะเป็นสระคลาย ในการออกเสียงสระเสียงสั้นนี้แทนเสียงสระกึ่งต่ำหน้า ในภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นสระ “คลาย” (lax vowel)

5. [æ] สระหน้าระหว่างกลางและต่ำ (front vowel between mid and low) ในการออกเสียงสระสั้นนี้ ปลายลิ้นจะสัมผัสกันเล็กน้อยกับฟันล่าง ลิ้นจะแบนราบและเปิดปากกว้าง

6. [ə] สระกลาง (mid central vowel) ในการออกเสียงสระสั้นนี้และไม่เน้น เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนกลางยกสูงขึ้นเล็กน้อย ไม่มีการสัมผัสกับส่วนใดของช่องปาก ริมฝีปากจะเปิดขึ้นเล็กน้อย

7. [ʌ] สระกลางหลัง (mid back vowel) เป็นการเกิดเสียงในลักษณะที่ปากเปิดกว้าง ลิ้นส่วนหลังยกสูงขึ้นเล็กน้อย

8. [u] สระสูงหลังห่อปาก (high back rounded vowel) เป็นเสียงที่เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนหลังยกขึ้นสูง ริมฝีปากห่อและยื่นออกไป

9. [ɔ] สระสูงหลัง (lax high back vowel) ในการออกเสียงสระเสียงสั้นนี้ ตำแหน่งจะแตกต่างกับสระ [u] และมีการคลายกล้ำเนื้อลิ้นในการออกเสียง ในภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นสระ “คลาย” (lax vowel)

10. [ɑ] สระต่ำหลัง (low back vowel) ในการออกเสียงสระเสียงยาวนี้ เป็นการเกิดเสียงในลักษณะที่ลิ้นแบนราบกับปาก เปิดกว้างมากกว่าสระอื่นๆ

11. [o] สระกลางหลังห่อปาก (mid back rounded vowel) ในการออกเสียงสระนี้เป็นเสียงที่เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนหลังยกสูงขึ้นระดับกลางปาก ริมฝีปากห่อและยื่นออกไปเล็กน้อย

12. [ɔ] สระกลางหลังห่อปาก (mid back rounded vowel) ซึ่งจะเป็นสระเปิดในการออกเสียง สระเสียงยาวนี้เป็นเสียงที่เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนหลังยกสูง แต่จะอยู่ต่ำกว่าสระ [o]

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย

	ลิ้นส่วนหน้า	ลิ้นส่วนกลาง	ลิ้นส่วนหลัง
สูง	i		ɯ ¹ , u
กึ่งสูง		e	ɤ ² , o
กึ่งต่ำ			
ต่ำ		ɛ	a, ɔ

ภาพที่ 2 แสดงหน่วยเสียงสระในภาษาไทย

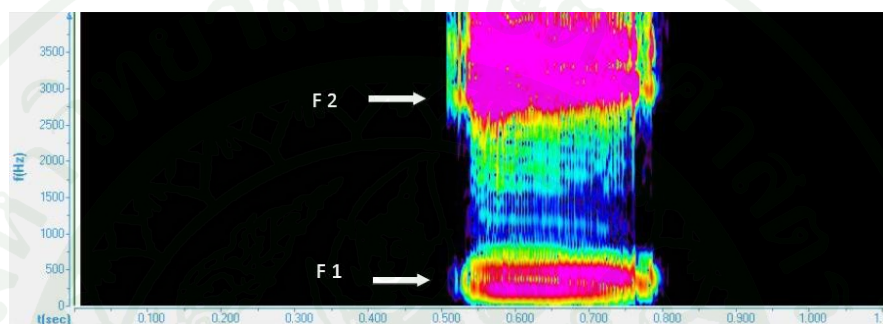
ที่มา: Tingsabadh and Abramson (1999)

¹ เสียง /ɯ/ เป็น Phonological Vowel ซึ่งในการออกเสียงจริงผลลัพธ์ที่แสดงในเชิงกลศาสตร์จะใกล้เคียงกับเสียง [i] Thai Sound System Online (<http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Home.html>)

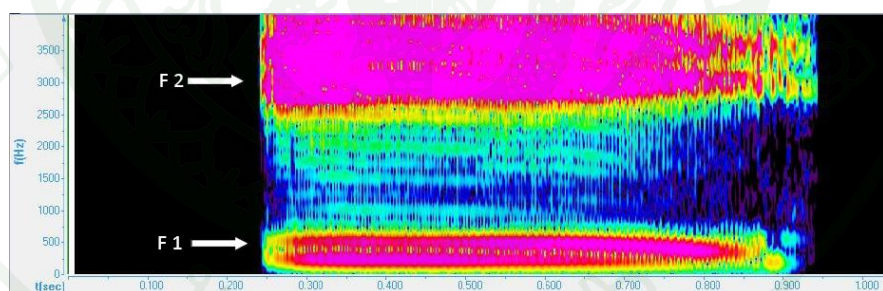
² เสียง /ɤ/ เป็น Phonological Vowel ซึ่งในการออกเสียงจริงผลลัพธ์ที่แสดงในเชิงกลศาสตร์จะใกล้เคียงกับเสียง [ɔ] Thai Sound System Online (<http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Home.html>)

ภาษาไทยมีตำแหน่งฐานกรณ์ของเสียงสระเดี่ยว 9 ฐานกรณ์ โดยมีความแตกต่างของกลุ่มเทียบสระสั้น ขาวในตำแหน่งฐานกรณ์เดียวกัน เป็นสระเสียงสั้นและเสียงยาว 2 เสียง รวม 18 เสียง (Tingsabadh and Abramson, 1999) ดังนี้

1. /i/ สระสูงหน้าไม่ห่อปาก (high front unrounded vowel) สระเสียงสั้น ออกเสียงสระ “อิ” เช่นคำว่า ทิ ปิ และลิ ส่วนสระเสียงยาว /i:/ ออกเสียง “อี” เช่นคำว่า กี ปิ และลี เป็นต้น

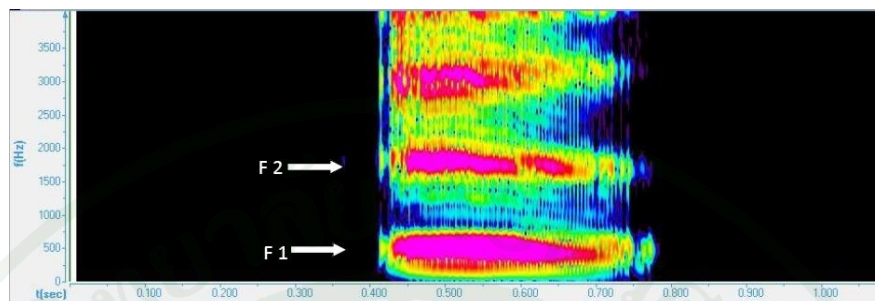
ภาพที่ 3 แสดงสระเสียงสั้นออกเสียง /i/ สระ “อิ” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

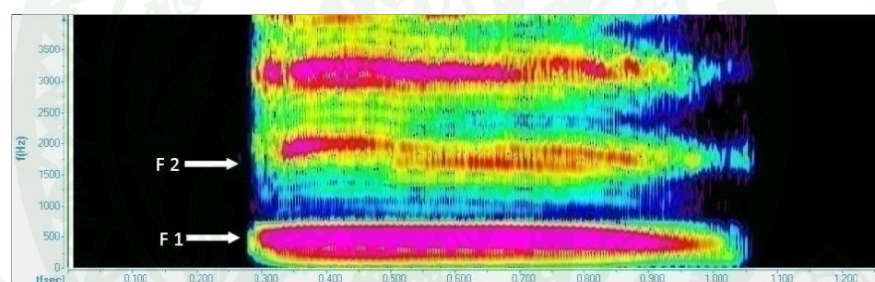
ภาพที่ 4 แสดงสระเสียงยาวออกเสียง /i:/ สระ “อี” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

จากภาพที่ 3 และภาพที่ 4 จะเห็นได้ว่าความยาวของสระระหว่างสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาวจะแตกต่างกันที่ค่าของเวลาในความยาวของสระ ซึ่งสระเสียงสั้นมักปิดท้ายด้วยเสียงกักเส้นเสียง และค่าฟอร์แมนทที่ 3 กับ 4 แสดงให้เห็นว่าสระ “อิ” กับ สระ “อี” เป็นสระเสียงเดียวกัน แต่แตกต่างกันที่ความยาวของเสียงสระ

2. /u/ สระสูงหลังไม่ห่อปาก (high back unrounded vowel) ออกเสียงสระ “อึ” เช่นคำว่า ดึง ยึด และถึก ส่วนสระเสียงยาว /u:/ ออกเสียง “อือ” เช่นคำว่า มือ ถือ และคือ เป็นต้น

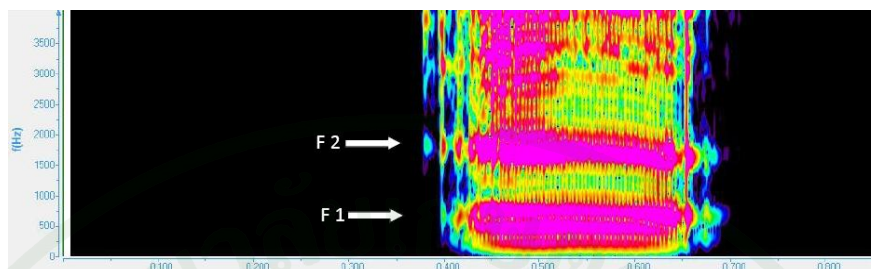
ภาพที่ 5 แสดงสระเสียงสั้นออกเสียง /u/ สระ “อึ” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

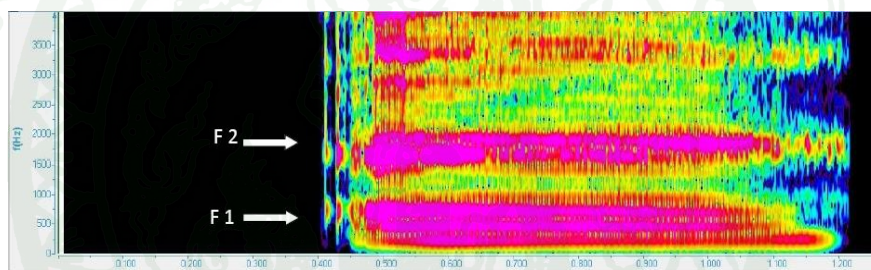
ภาพที่ 6 แสดงสระเสียงยาวออกเสียง /u:/ สระ “อือ” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

จากภาพที่ 5 และภาพที่ 6 จะเห็นได้ว่าความยาวของสระระหว่างสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาวจะแตกต่างกันที่ค่าของเวลาในความยาวของสระ ซึ่งสระเสียงสั้นมักปิดท้ายด้วยเสียงกักเส้นเสียง และค่าฟอร์แมนท์ที่ 5 กับ 6 แสดงให้เห็นว่าสระ “อึ” กับ สระ “อือ” เป็นสระเสียงเดียวกัน แต่แตกต่างกันที่ความยาวของเสียงสระ

3. /ɤ/ สระกลางหลังไม่ห่อปาก (mid back unrounded vowel) ออกเสียงสระ “เออะ” เช่น คำว่า เอะ ละ และ เกอะ ส่วนสระเสียงยาว /ɤː/ ออกเสียง “เออ” เช่น คำว่า เจอ เธอ และ เรอ เป็นต้น

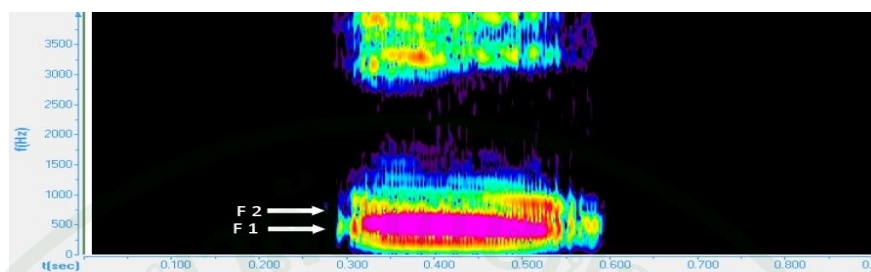
ภาพที่ 7 แสดงสระเสียงสั้นออกเสียง /ɤ/ สระ “เออะ” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

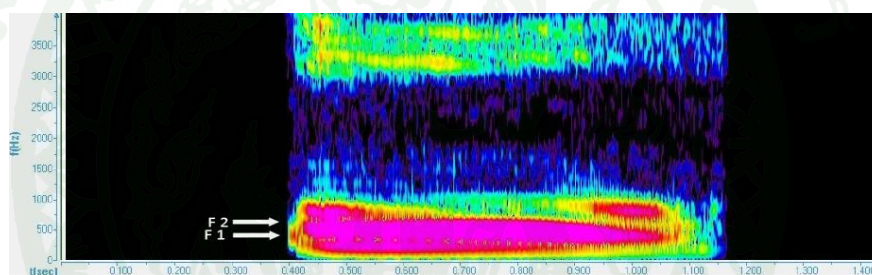
ภาพที่ 8 แสดงสระเสียงยาวออกเสียง /ɤː/ สระ “เออ” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

จากภาพที่ 7 และภาพที่ 8 จะเห็นได้ว่าความยาวของสระระหว่างสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาวจะแตกต่างกันที่ค่าของเวลาในความยาวของสระ ซึ่งสระเสียงสั้นมักปิดท้ายด้วยเสียงกักเส้นเสียง และค่าฟอร์แมนทที่ 7 กับ 8 แสดงให้เห็นว่าสระ “เออะ” กับ สระ “เออ” เป็นสระเสียงเดียวกัน แต่แตกต่างกันที่ความยาวของเสียงสระ

4. [u] อ่านเป็นสระสูงหลังห่อปาก (high back rounded vowel) ออกเสียงสระ “อุ” เช่นคำว่า ลู ลู และอุ ส่วนสระเสียงยาว /u:/ ออกเสียง “อู” เช่นคำว่า ลู ลู และปู เป็นต้น

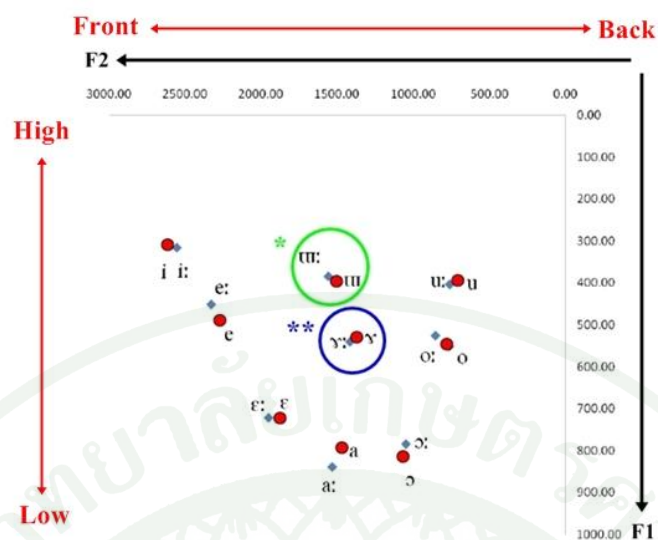

ภาพที่ 9 แสดงสระเสียงสั้นออกเสียง /u/ สระ “อุ” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

ภาพที่ 10 แสดงสระเสียงยาวออกเสียง /u:/ สระ “อู” Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

จากภาพที่ 9 และภาพที่ 10 จะเห็นได้ว่าความยาวของสระระหว่างสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาวจะแตกต่างกันที่ค่าของเวลาในความยาวของสระ ซึ่งสระเสียงสั้นมักปิดท้ายด้วยเสียงกักเส้นเสียง และค่าฟอร์แมนทที่ 9 กับ 10 แสดงให้เห็นว่าสระ “อุ” กับ สระ “อู” เป็นสระเสียงเดียวกัน แต่แตกต่างกันที่ความยาวของเสียงสระ

ภาพที่ 11 แสดงแผนภูมิเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย Thai Sound System Online
ที่มา: สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ (2557)

จากภาพที่ 11 จะเห็นได้ว่าในภาษาไทยสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวจะอยู่ในตำแหน่งเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน แต่จะแตกต่างกันที่ความยาวของสระเท่านั้นที่จะบ่งบอกว่าเสียงสระนั้นเป็นสระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว

การแสดงผลแผนภูมิเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทย (ภาพที่ 11) กับการแสดงหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (ภาพที่ 1) จะเห็นได้ว่าเสียงสระ /ɜ/ ในภาษาไทยตำแหน่งจะใกล้เคียงกับเสียงสระ [ə] ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น

การเน้นเสียงพยางค์ (Syllable Stress)

การเปล่งเสียงที่ใช้พลังมากกว่าปกติสำหรับพยางค์เน้น ทำให้พยางค์เน้นเด่นดังกว่าพยางค์อื่นๆที่เป็นพยางค์ไม่เน้น ภาษาอังกฤษจะมีการเน้นพยางค์เป็นช่วงๆ โดยมีแต่ละช่วงของการเน้นพยางค์เป็นจังหวะเท่าๆกันใน ถ้อยความจัดเป็น Stress-timed language สิ่งที่ผู้ฟัง สามารถรับรู้ได้ว่าเป็นพยางค์เน้นคือเสียงสระในพยางค์เน้น มักจะยาวกว่าสระเดียวกันในพยางค์ไม่เน้น ซึ่งมีความยาวมากกว่าเพราะเป็นสระรูปเต็ม และมักจะมีค่า Pitch ที่สูงกว่าและมักจะมีความดังมากกว่า

พยางค์รอบข้าง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสระเสียงยาวทุกตัวต้องเป็นสระพยางค์เน้นเสมอไป (อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล, 2547: 132-133)

การเน้นเสียง มีสองระดับคือ เน้นเสียงระดับคำ (Word Stress) และเน้นเสียงระดับประโยค (Sentence Stress) ซึ่งในงานที่ผู้วิจัยทำการศึกษาคือการเน้นเสียงพยางค์ในระดับคำ เท่านั้น การเน้นเสียงพยางค์ในระดับคำ คือการเน้นเสียงหนักในพยางค์ในหนึ่งคำ โดยจะมีเสียงพยางค์เน้นหนักที่สุด (Primary Stress) ดังกว่าพยางค์อื่นๆในคำเดียวกัน ซึ่งคำหนึ่งคำก็จะมีตั้งแต่ 1 พยางค์ขึ้นไป เช่น คำว่า and[ænd], préfér[pri'fær], corréct[kə'rekt], proféssor[prə'fɛsər], significant[sig'nifikənt] เป็นต้น

ในแต่ละคำจะมีพยางค์เน้นเด่นดัง (tonic stress) ซึ่งเป็นพยางค์เน้นหนักที่สุดในคำเสมอใน คำ 2 พยางค์จะมีพยางค์เน้นหนักสุด (primary stress) พยางค์เดียว แต่คำตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไปอาจมี พยางค์เน้นหนักสุดและพยางค์เน้นรอง (secondary stress) ด้วย พยางค์เน้นเด่นดังโดยทั่วไปใน ภาษาอังกฤษจะตกที่พยางค์เน้นสุดท้าย ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นพยางค์สุดท้ายของคำ หรือประโยค (อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล, 2547 : 136-137)

พยางค์เน้นเด่นดังอาจจะเปลี่ยนตำแหน่งเป็นพยางค์เน้นอื่นๆในคำได้ หรือในถ้อยความ ต่อเนื่องเพื่อรักษาจังหวะพยางค์ ซึ่งในงานนี้ไม่ครอบคลุมรายละเอียดเรื่องนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะ พยางค์เน้นหนักสุด (primary stress) ในคำที่พูดและอ่านออกเสียงจริงเท่านั้น

ศิริรภา พรหมคำ (2555) ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ โดยกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจ่านกร้อง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่ศึกษารายวิชาฟัง -พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้จำนวนนักเรียน 40 คน และแบ่งกลุ่มเป้าหมายเป็น 2 กลุ่ม กลุ่ม 20 คน เรียน การออกเสียงตามปกติจำนวน 60 คาบ และอีก 20 คน เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์จำนวน 60 คาบ ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ได้ถูกต้อง ตามรูปแบบของภาษา อังกฤษมากกว่ากลุ่มผู้ที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่าง เด่นชัด

การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น (Vowel reduction)

สระในพยางค์ไม่เน้นในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มักจะมีการลดรูปสระโดยไม่ออกเสียงเต็มเนื่องจากไม่มีผลกระทบต่อกรรับรู้ของผู้ฟังในการสื่อความหมาย ซึ่งจะถูกลดรูปเป็นสระเนวกลาง “schwa” [ə] จะทำให้สะดวกในการออกเสียงง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น [p^hasa] มีการลดรูปสระออกเสียงเป็น [p^həsə] “ภาษา” หรือคำว่า [mamuəŋ] มีการลดรูปสระออกเสียงเป็น [məmuəŋ] “มะม่วง” (อภิรักษ์ ธรรมทวีธิกุล, 2547 : 61) หรือคำในภาษาอังกฤษเช่นคำว่า sofa ['soʊfə] china ['tʃaɪnə] ก็จะมีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น และลดรูปเป็นสระเนวกลาง [ə] บางครั้งสระในพยางค์ไม่เน้นอาจถูกละ(delete) ไปก็เป็นไปได้ ตัวอย่างเช่น สนับสนุน > หนุนหนุน เป็นต้น

ในภาษาอังกฤษ การออกเสียงคำเดี่ยวทีละคำ จะมีพยางค์เน้น หนักสุด (primary stress) หนึ่งพยางค์ซึ่งในพยางค์เน้น นั้นจะไม่มีกรลดรูปสระ สระในพยางค์ไม่เน้น จะถูกลดรูปเป็นสระเนวกลาง schwa [ə] หรือในบางกรณีในบางสำเนียงอาจออกเสียงสระ [ɪ] ที่มีสระหน้าสูง (lax high front vowel) เช่นคำว่า and จะถูกลดรูปออกเสียงเป็น [ənd] หรือ [ən] ในรูปแบบเน้น [ænd] หรือคำว่า language ออกเสียงเป็น [læŋgwɪdʒ] หรือ [læŋgwədʒ] เป็นต้น

สัญลักษณ์ของหน่วยเสียง (Features)

อภิรักษ์ ธรรมทวีธิกุล (2547: 33-36) อธิบายสัญลักษณ์ว่าเป็นหน่วยประกอบของหน่วยเสียง ซึ่งบอกคุณสมบัติทางสรีระของการออกเสียง หรือทางกายภาพที่เกี่ยวข้องกับหน่วยเสียงนั้นๆ ความแตกต่างในสัญลักษณ์หนึ่งสัญลักษณ์ สามารถ แยกเอกลักษณ์ของเสียงสองเสียงจากกันได้ และนอกจากนี้สัญลักษณ์ยังเป็นเครื่องบอกคุณสมบัติร่วมของกลุ่มเสียงต่างๆ ซึ่งมีพฤติกรรมทางเสียงในภาษาเหมือนกัน เช่น /m, n, ŋ, r, l, w, j/ มีพฤติกรรมทางเสียงเหมือนกันในภาษาไทยในตำแหน่งท้ายพยางค์ Chomsky and Halle (1968) ในหนังสือ The Sound Pattern of English หรือชื่อย่อว่า SPE ได้มีการเสนอสัญลักษณ์ต่างๆ สำหรับภาษาอังกฤษ สัญลักษณ์ของขอมก็และแฮลิ มีค่าเป็น + หรือ - (binary feature) คือถ้าหน่วยเสียงมีคุณสมบัตินั้นๆ ค่า ของสัญลักษณ์จะเป็นบวก และถ้าไม่มีคุณสมบัตินั้นๆ ค่าของสัญลักษณ์ก็จะเป็นลบ โดยจำแนกสัญลักษณ์ตามคุณสมบัติต่างๆ ได้ดังนี้

1. สัทลักษณะที่จำแนกพยัญชนะ สระและแกนพยางค์

1.1 consonants มีค่า [\pm cons] เสียง [+con] คือเสียงที่เกิดโดยมีการสกัดกั้นเส้นทางลมในช่องปาก ณ จุดฐานกรณ์ด้วยการกักและหรือปล่อยให้เสียดแทรก ได้แก่ เสียงกัก (stop) เสียงเสียดแทรก (fricative) เสียงกึ่งเสียดแทรก (affricates) เป็นต้น

1.2 syllabic มีค่า [\pm syll] เสียง [+syll] คือเสียงที่ทำหน้าที่เป็นแกนพยางค์ ได้แก่ เสียงสระต่างๆ ในพยางค์ไม่เน้นเมื่อสระถูกละไปเสียงนาสิกและเสียงเหลว [r,l] ในตำแหน่งท้ายพยางค์สามารถทำหน้าที่เป็นแกนพยางค์แทนได้

1.3 sonorant มีค่า [\pm son] เสียง [+son] คือเสียงที่ช่องเสียงเหนือกล่องเสียง ไม่ได้มีการสกัดกั้นทางเดินของลมปอดในทิศทางตั้งฉากกับลำตัวและมีพลังเสียงมาก จะมีเสียงสระต่างๆ เสียงนาสิก เสียงเหลว และเสียงกึ่งสระ

2. สัทลักษณะสำหรับฐานกรณ์ของเสียงสระ

2.1 round มีค่า [\pm R] เสียง [+R] คือเสียงที่มีการห่อปาก เช่นเสียง [o, ɔ, u] เป็นต้น

2.2 high มีค่า [\pm H] เสียง [+H] คือเสียงที่เกิดโดยยกลิ้นขึ้นสูงในช่องปาก เช่นเสียง [i, ɪ, u, ʊ] เป็นต้น

2.3 back มีค่า [\pm B] เสียง [+B] เสียงที่เกิดโดยลิ้นไปด้านหลังคอกของช่องปาก เช่นเสียง [u, o, ɑ, ɯ, ɤ] เป็นต้น

2.4 low มีค่า [\pm L] เสียง [+L] คือเสียงที่เกิดโดยลดระดับลิ้นลงต่ำในช่องปาก เช่นเสียง [æ, ɑ, ɒ] เป็นต้น

3. สัทลักษณะสำหรับลักษณะการออกเสียง

continuant มีค่า [\pm cont] เสียง [+cont] ช่องเสียงเปิดกว้างให้ลมปอดผ่านตลอดในช่องปาก เช่น เสียงสระ เสียงกึ่งสระ เสียงกระดกลิ้น เสียงร้ว และเสียงเสียดแทรก

อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล (2547: 36-43) เสียงสระลดรูป [ə] ในภาษาอังกฤษมีสัทลักษณะ [+B, -H, -L, -R] และ [+syll, +Cont, +Son]

การวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์ (Acoustic Analysis)

เราสามารถวิเคราะห์เสียงด้วยการวัดค่าความถี่ฟอร์แมนท์ แล้วเอาค่าเหล่านี้มาเขียนเป็นกราฟ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์เสียงและแสดงค่า องค์ประกอบ และมีติต่างๆ ของเสียง ซึ่งสามารถแสดงผล เป็นระดับเสียง สูงต่ำ (pitch) ความเข้มข้นของเสียง (intensity) หรือความดัง (loudness) และความถี่ฟอร์แมนท์ (formant frequencies) แผนภาพเสียง (spectrogram) แสดงค่าเวลาบนแกนนอน และค่าความถี่ขององค์ประกอบของเสียงบนแนวตั้ง ค่าความเข้มข้นของแต่ละองค์ประกอบจะแสดงให้เห็น เป็นสีเข้มมากหรือน้อย (อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล, 2552: 218-219)

ศุมนมาศ ปุโรทกานนท์ (2549) ศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์ของสระเดี่ยวในพยางค์ลดรูปที่ปรากฏในหน่วยจังหวะประเภท 2 พยางค์ และ 3 พยางค์ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพศหญิงจำนวน 10 คน ด้วยการให้เล่าเรื่องตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด แล้วจึงวิเคราะห์หาหน่วยเสียงแบบ 2 พยางค์ และ 3 พยางค์ด้วยการฟัง โดยคัดเลือกสระเดี่ยวเสียงสั้น 9 หน่วยเสียง ได้แก่สระ /i/ /e/ /ɛ/ /ɨ/ /ə/ /a/ /u/ /o/ /ɔ/ และสระเดี่ยวเสียงยาว 9 หน่วยเสียง /i:/ /e:/ /ɛ:/ /ɨ:/ /ə:/ /a:/ /u:/ /o:/ /ɔ:/ จำนวนหน่วยเสียงละ 3 ตัวอย่างที่ปรากฏในพยางค์ลดรูป ในหน่วยจังหวะ 2 พยางค์ และที่ปรากฏ ในพยางค์ลดรูปพยางค์แรก และในพยางค์ลดรูปพยางค์ที่สอง ในหน่วยจังหวะแบบ 3 พยางค์ จากนั้นวิเคราะห์เชิงกลศาสตร์ของเสียงสระทั้งค่าความถี่ฟอร์แมนท์ และค่าระยะเวลา ด้วยโปรแกรมพรอท ผลการวิจัยสรุปว่า พยางค์ลดรูปที่ปรากฏในพยางค์ลดรูปพยางค์แรก และในพยางค์ลดรูปพยางค์ที่สอง ค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 และ 2 ของสระกลาง-กลาง /ə/ แสดงลักษณะทางกลศาสตร์ใกล้เคียงกับค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 และ 2 ของสระลดรูป /ə/ ค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 ของสระหน้า-กลาง /e/, /e:/ สระกลาง-กลาง /ə/ สระหลัง-กลาง /o/, /o:/ และสระหลัง-ต่ำ /ɔ:/ และค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 2 ของสระกลาง-สูง /ɨ:/ และสระกลาง-ต่ำ /a/, /a:/ มีลักษณะทางกลศาสตร์ใกล้เคียงกับค่าความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1 และ 2 ของสระลดรูป /ə/ ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tumtavitikul (1996) The Mid Central Vowel Schwa [ə] in Thai ที่แสดงว่าสระลดรูปในภาษาไทยคือ สระกึ่งกลาง [ə]

การแปรเสียงในภาษา (Phonetic Variation)

การเขียนกฎการแปรเสียงเป็นเพียงการเขียนกฎพรรณพฤกษศาสตร์ของเสียงในภาษา แต่ไม่ใช่กฎเกณฑ์ ข้อกำหนดหรือบทบัญญัติว่าควรพูดอย่างไร นักสัตสาศาสตร์ไม่ได้พยายามเป็นผู้กำหนดว่าการพูดภาษาที่ดีควรเป็นอย่างไร แต่เป็นการเน้นเรื่องความรู้และต้องสามารถ อธิบายภาษาพูดได้ด้วยกฎเกณฑ์ภาษาที่ชัดเจนว่าต้องเที่ยงตรง ซึ่งมีทั้งกฎการแปรเสียงพยัญชนะ และกฎการแปรเสียงสระ ดังต่อไปนี้ ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเฉพาะกฎการแปรเสียงสระเท่านั้น

กฎการแปรเสียงสระทั้งหมดในภาษาอังกฤษ ที่เกี่ยวข้องกับความยาวของสระมีรายละเอียด (Ladefoged, 2006 อ้างใน อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล, 2552: 119-122) ดังต่อไปนี้

1. สระจะยาวที่สุดในพยางค์ที่เปิด และรองลงมาในพยางค์ที่มีพยัญชนะ โห้ชะปิดท้ายพยางค์ และสระจะสั้นที่สุดในพยางค์ที่มีพยัญชนะ โห้ชะปิดท้าย เช่นคำว่า sea, seed, seat จะมีสระ [i:] ยาวที่สุดใน “sea” ตามด้วย “seed” และสั้นที่สุดในคำว่า “seat” เป็นต้น
2. สระในพยางค์เดียวกัน อาจมีความแตกต่างในความยาวของสระได้ ขึ้นอยู่กับว่าพยางค์นั้นเน้นหรือไม่เน้นในคำ เพราะพยางค์ที่เน้นจะมีความยาวมากกว่าพยางค์ที่ไม่เน้น เช่นคำว่า below [br'loʊ] กับ billow [ˈbɪloʊ] สระ [oʊ] ในพยางค์ที่เน้นของคำแรกจะออกเสียงสระยาวกว่าคำที่สองซึ่งเป็นสระที่เกิดในพยางค์ที่ไม่เน้น
3. เสียงสระในพยางค์เน้นจะยาวกว่าเสียงสระในพยางค์ที่ไม่เน้น แต่ก็มีสาเหตุอื่นที่ทำให้เกิดความยาวของสระที่เปลี่ยนแปลงได้ด้วย ซึ่งสระในพยางค์ที่เน้นจะค่อยๆ สั้นลงเมื่อมีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้นจากรากศัพท์เดิม เช่นคำว่า speed, speedy, speedily เป็นต้น ซึ่งเสียงสระ [i:] จะยาวที่สุดในคำพยางค์เดียว “speed” และจะสั้นลงมากในคำที่มีสองพยางค์ “speedy” และเสียงสระจะสั้นที่สุดในคำที่มีสามพยางค์ “speedily”
4. เสียงสระที่ไม่เน้นที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงอโห้ชะ นอกจากจะลดรูปแล้วยังอาจจะกลายเป็นเสียงอโห้ชะได้ เช่นคำว่า potato [pə'teɪtəʊ], catastrophe [kə'tæstrəfi] เป็นต้น

การแปรภาษา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2549: 95) ในด้านการศึกษาด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษานั้น จะมุ่งเน้นความสัมพันธ์ของตัวแปรทางภาษาศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์กันกับตัวแปรทางสังคมศาสตร์ เช่น เพศ อายุ การศึกษา ชาติพันธุ์ และสถานการณ์ขณะที่กำลังใช้ภาษาหรือวลีลีลาต่างๆ

การแปรภาษาตามเพศ

Holms (1992: 231) ศึกษาวิจัยของการออกเสียงผู้ชายและผู้หญิงในชุมชน Ucieda ประเทศสเปน พบว่า ผู้หญิงในชุมชนนี้ต้องการยกระดับคุณภาพชีวิตของคนที่ไม่ต้องการทำอาชีพทำนาและแต่งงานกับผู้ชายในชุมชนของตน จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้หญิงออกเสียง ให้เป็นเสียงภาษามาตรฐานโดยการลงเสียงท้าย (Castilian Final) คือเสียง [o] ซึ่งเป็นเสียงมาตรฐาน ขณะที่ผู้ชายจะยังคงออกเสียง [u] เป็นเสียงท้ายตาม ภาษาถิ่นของชุมชนนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงเลือกใช้ภาษามาตรฐานเพื่อยกระดับศักดิ์ศรีและคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นเพื่อใช้พูดกับคนนอกชุมชน และ โดยเริ่มจากคำบางคำก่อน แล้วค่อยๆ แพร่กระจาย ไปในทุกคำ เรียกว่าเป็นการใช้ภาษาแบบ มาตรฐาน Castilian Spain

บุญเรือง ชื่นสุวิมล (2535) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของ (r) ในภาษาไทยและ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรสังคม ของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ตัวแปรทางสังคมที่เลือกศึกษา คือ เพศระดับตำแหน่งงาน และภูมิหลังทางภาษาอังกฤษ โดยเก็บกลุ่มตัวอย่างพนักงาน โรงแรมจำนวน 3 แห่ง ทั้งหมด 58 คน ผลการศึกษาใช้สถิติไคสแควร์พิสูจน์ว่าตัวแปรทางสังคมที่ศึกษาทั้ง 3 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กับการแปรของ (r) ในภาษาไทยและ (r) ในภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชาย ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่า ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษมากกว่าจะมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษน้อยกว่า

การแปรทางประสบการณ์ทางภาษาและวจนลีลา

พชนี มาลารักษ์ (2540: 75) ให้ความหมายไว้ว่า “ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ” เป็นประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โดยประสบการณ์ทางภาษาใน

ห้องเรียน ได้แก่ ประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษจากครูผู้สอน เช่น การพูดที่ผู้สอนพูดในห้องเรียนในขณะที่สอน ส่วนประสบการณ์นอกห้องเรียนนั้น ผู้เรียนได้เรียนรู้หรือมีโอกาสดูใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเจ้าของภาษา ซึ่งได้ศึกษาจากโรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา อำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากจำนวน 10 คน และกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อยจำนวน 10 คน โดยคัดเลือกจากคะแนนภาษาอังกฤษสูงสุดและต่ำสุดอย่างละ 10 คน จากการให้คะแนนสำรวจประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

ปราณี กุลละวณิช และคณะ (2540: 36-41) พบว่าสถานการณ์ในการใช้ภาษาเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแปรของภาษาของแต่ละบุคคล ซึ่งผู้พูดจะปรับเปลี่ยนรูปภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น เช่น ในสถานการณ์ประชุมทางวิชาการผู้พูดจะใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นทางการ แต่ในการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียนก็จะมีความเป็นทางการน้อยลง หรือการพูดระหว่างบุคคล กับการอ่านบทความหน้าชั้นเรียน สถานการณ์ก็จะแตกต่างกันผู้ใช้ภาษาก็จะเลือกใช้ภาษาตาม สถานการณ์นั้นๆ เพราะภาษาที่ใช้ของแต่ละคนจะใช้แตกต่างกันไปตามระดับความเป็นทางการ ซึ่งลักษณะของภาษาที่แบ่งเป็นระดับตามความเป็นทางการนั้นก็เรียกว่า วัจนลีลา

ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (2536) ศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย(1) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา โดยมีตัวแปรทางสังคม 2 ประการคือ วัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างจากพนักงานธนาคารที่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ จำนวน 40 คน แบ่งเป็นเพศหญิง 10 คนและเพศชาย 10 คน ที่มีพื้นฐานการศึกษาในระดับปริญญาตรี และเพศหญิง 10 คนเพศชาย 10 คน ที่มีพื้นฐานการศึกษาในระดับปวช. โดยศึกษาวัจนลีลา 3 รูปแบบคือการสัมผัส การอ่านข้อความ และการอ่านรายการ ผลการศึกษาในเชิงสถิติแสดงว่าตัวแปรทางสังคมทั้งวัจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา มีความสำคัญกับการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (1) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.01 กล่าวคือ ในด้านวัจนลีลา รูปแปร [l] ปรากฏในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการมากกว่าในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย ขณะที่รูปแปร [n] และ [w] ปรากฏในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการน้อย มากกว่าในวัจนลีลาที่มีความเป็นทางการมาก สำหรับพื้นฐานการศึกษานั้น รูปแปร [l] ปรากฏในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่าในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวช. ขณะที่รูปแปร [n] และ [w] ปรากฏในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวช. มากกว่าในกลุ่มพื้นฐานการศึกษาระดับปริญญาตรี

Joos (1961 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2532) แบ่งวจนลีลาออกเป็น 5 ลำดับ โดยเรียงลำดับความเป็นทางการมากที่สุดไปยังไม่เป็นทางการดังนี้

1. วจนลีลาตายตัว (frozen style) เป็นรูปแบบของภาษาที่มีกฎเกณฑ์เคร่งครัด ใช้ในพิธีการสำคัญ ใช้พูดกับหรือพูดถึงบุคคลที่เป็นที่เคารพสูงสุด เช่น พระมหากษัตริย์ และใช้ในสถานการณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ เช่น ในพิธีทางศาสนา ในศาล ในการกราบบังคมทูล
2. วจนลีลาทางการ (formal style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในโอกาสสำคัญ ใช้พูดกับบุคคลที่สูงกว่าและใช้พูดเรื่องสำคัญ จริงจัง หรือเกี่ยวกับวิชาการ ซึ่งผู้พูดจะมีความระมัดระวังในการพูด เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ ฯลฯ ลักษณะของภาษาในวจนลีลานี้ไม่ถ้อยถนอมและตายตัวเท่าวจนลีลาตายตัว แต่ก็มีรูปแบบที่ซับซ้อนและเคร่งครัดตามกฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์ มีการเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง และมีความสำเนียงเรื่องความถูกต้องตามตำราไวยากรณ์
3. วจนลีลาหารือ (consultative style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลในชีวิตประจำวัน เช่น การติดต่อในวงการธุรกิจ การซื้อขาย การเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียน การเจรจาระหว่างนายกับลูกจ้าง การประชุมที่ไม่เป็นทางการ วจนลีลาหารือมีกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดน้อยกว่าวจนลีลาทางการ แต่เข้มงวดมากกว่าวจนลีลาตนเอง เป็นรูปแบบที่มีลักษณะกึ่งทางการ
4. วจนลีลาตนเอง (casual style) เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ไม่เป็นทางการ เช่น ในการสนทนาระหว่างเพื่อน หรือในงานเลี้ยงพบปะสังสรรค์ที่มีบรรยากาศไม่เคร่งเครียด ผู้พูดจะไม่รู้สึกรับหรือระวังตัวในการพูด ลักษณะทางภาษาของวจนลีลานี้ไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดตามกฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์ มีลักษณะเด่นคือ การละคำ การออกเสียงในวจนลีลานี้มักไม่ค่อยชัดเจน และมีการกร่อนคำหรือกร่อนเสียง
5. วจนลีลาสนิทสนม (intimate style) เป็นรูปแบบของภาษาที่มีความเป็นกันเองน้อยที่สุด ใช้พูดกับคนที่สนิทที่สุด เช่น พี่น้อง สามีภรรยา เพื่อนสนิท เรื่องที่พูดมักจะเป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องที่ไม่สำคัญ เรื่องที่รู้จักกันเป็นอย่างดีในกลุ่มสนทนา ลักษณะของภาษาในวจนลีลาสนิทสนมสังเกตได้จากการละคำเป็นอย่างมาก การกร่อนคำ การใช้คำย่อ คำสวดสาบาน และคำเฉพาะกลุ่มที่คนนอกกลุ่มหรือคนไม่สนิทไม่เข้าใจ

ทั้งนี้นอกจาก Joos (1961) แล้วยังมีแนวคิดของ Labov (1972) ที่ศึกษาการแปรของเสียง /e/, /ei/, /ou/, /o/ และ /ɔ/ ที่เมืองนิวยอร์กในการพูด 4 แบบคือ A, B, C และ D ตามตัวแปรทางสังคมคือ อายุ เพศ ชาติพันธุ์ อาชีพ ชนชั้นทางสังคมทางด้านวงลีลาแบบทางการและวงลีลาแบบไม่เป็นทางการ ผลการศึกษาพบว่าผู้พูดคนเดียวกันในบริบทที่ต่างกันจะออกเสียงดังกล่าวต่างกันด้วย ดังนี้

1. วงลีลาแบบเป็นกันเอง (casual speech) เป็นวงลีลาที่อยู่ในบริบท A ซึ่งเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ใช้พูดกับเพื่อนหรือคนในครอบครัว
2. วงลีลาแบบระมัดระวัง (careful speech) เป็นวงลีลาที่อยู่ในบริบท B ซึ่งเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์แบบการสัมภาษณ์ การพูดในลักษณะผู้พูดต้องระมัดระวังคำพูด ไม่มีเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพูด
3. วงลีลาแบบการอ่านข้อความ (reading style) เป็นวงลีลาที่อยู่ในบริบท C ซึ่งเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการ แต่จะต้องระวังในด้านความเร็วของการอ่าน
4. วงลีลาแบบการอ่านรายการคำ (word lists) เป็นวงลีลาของบริบท D และวงลีลาแบบการอ่านคู่เทียบเสียง (minimal pairs) เป็นวงลีลาที่อยู่ในบริบท D' โดยวงลีลาแบบการอ่านรายการคำเป็นลีลาการพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการมากกว่าแบบการอ่านข้อความ ต้องใช้ความระมัดระวังในการอ่านเพิ่มมากขึ้น

สำหรับวงลีลาที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาในงานวิจัยนี้คือ วงลีลาตามแนวคิดและทฤษฎีของ Labov โดยผู้วิจัยเลือกใช้วงลีลาแบบเป็นกันเอง และวงลีลาแบบการอ่านข้อความ ซึ่งวงลีลาทั้งสองมีความแตกต่างกันพอสมควร

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองและอิทธิพลของภาษาแม่

ทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการออกเสียงภาษาที่สอง (L1 Interference of L2)

ภาษาแม่หมายถึง ภาษาที่มนุษย์รับรู้และพูดเป็นภาษาแรก ส่วนมากภาษาแรกที่ได้ฟังได้บุคคลที่ใกล้ชิดหรือบุคคลที่เลี้ยงดู เช่น ในกรณีที่เด็กมีบุคคลเลี้ยงดูหลายคนและมีการพูดภาษาที่หลากหลย เมื่อเด็กได้รับรู้ภาษาเหล่านี้ไปพร้อมๆกัน โตขึ้นเด็กจะกลายเป็นบุคคลที่มีภาษาแม่หลาย

ภาษาเป็นผู้พูดทวิภาษาหรือพหุภาษา ซึ่งคนทั่วไปจะมีภาษาแม่เพียงหนึ่งภาษา คือภาษาที่ได้รับมาตั้งแต่วัยเยาว์ (ฐาณิตา พิณเจริญพันธ์, 2549: 31 อ้างใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2532)

ภาษาแม่เป็นภาษาที่มนุษย์ รับรู้จนสามารถพูดและเข้าใจผู้พูดคนอื่นในภาษาเดียวกันได้ โดยธรรมชาติ ภาษาแม่จะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ สองภายหลังจากวัยที่รับภาษาแม่แล้ว ด้านเสียง คำ ไวยากรณ์ ฯลฯ เช่น ในภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ เมื่อเรียนภาษาอื่นที่หลังคนไทยมักจะคิดเอาเสียงวรรณยุกต์ใส่ให้ภาษาอื่นด้วย ตัวอย่างเช่นในภาษาอังกฤษจะไม่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่คนไทยจะนำวรรณยุกต์ใส่เข้าไปด้วย เช่นคำว่า “Plastic” คนไทยมักจะออกว่า [pʰlɑːstɪk] พยางค์แรกจะออกเสียงตรี ส่วนพยางค์ท้ายจะออกเสียงเอ ก และคำว่า “Convention” คนไทย มักจะออกว่า [kʰɔnwentɕhɑn] พยางค์แรกจะออกเสียงสามัญ พยางค์ที่สองจะออกเสียงตรี หรือเสียงสามัญ ส่วนพยางค์สุดท้ายจะออกเสียงโท เป็นต้น

วรรณยุกต์ยังส่งอิทธิพลของเสียงพยัญชนะต้นอีก ด้วย ตัวอย่างเช่น ภาษาไทยจะไม่มีเสียง /ทว/ แต่มีในภาษาอังกฤษคำว่า “twin” และ “twice” ภาษาไทยจะมีคำว่า “ทวี” ซึ่งจะออกเสียงว่า “ทะ-วี” [ta-wi:] เป็นสองพยางค์ โดยมีการเพิ่มสระระหว่างเสียง “ท” กับ “ว” ฉะนั้นคนไทยจำนวนบางคนก็จะออกเสียงคำว่า “twin” เป็น [tʰawin] เป็นคำสองพยางค์ เป็นต้น

ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบและทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Contrastive Analysis and Error Analysis)

ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis)

ทฤษฎีการเปรียบเทียบภาษาแม่และภาษาที่เรียนซึ่งเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น เป็นการวิเคราะห์ เปรียบเทียบ ภาษาเพื่อใช้ในการเรียน การสอนเป็นหลัก ซึ่ง เป็นการเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่กับภาษาสองเพื่อหาความคล้ายและความแตกต่างระหว่างสองภาษา คาดการณ์เรื่อง ผู้เรียนอาจเกิดปัญหาเนื่องมาจากอิทธิพลจากภาษาแม่ โดยสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบทุกระดับชั้น ตั้งแต่เรื่องเสียง ระบบเสียง ไวยากรณ์ ประโยค จนถึงถ้อยความต่อเนื่อง

หากภาษาแม่และภาษาที่สองต่างกัน ก็อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาที่สอง ได้ ถ้าภาษาที่สองมีลักษณะคล้ายคลึงกับ ภาษาแม่ผู้เรียนก็ อาจจะเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว แต่ถ้าเกิดภาษาแม่มีลักษณะต่างจากภาษาที่สองมาก ก็ อาจจะทำให้ผู้เรียน มีปัญหาในการเรียนมาก บางครั้งอาจทำ

ให้เกิดความสับสนระหว่างภาษาได้ด้วย บางครั้งผู้เรียนจะใช้ระบบของภาษาแม่ของตนมาใช้กับการเรียน ภาษาที่สองเช่น คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเวลาออกเสียงภาษาอังกฤษอาจจะมีกรนำเสียงในภาษาไทยมาแทนเสียงในภาษาอังกฤษ เพื่อให้ออกเสียงได้ง่ายขึ้น เช่นเสียง /v/ ในภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีในภาษาไทยคนไทยอาจนำเสียง “ว” [w] มาแทนเสียง /v/ ในภาษาอังกฤษ เช่นในคำว่า “vine” และ “wine” คนไทยบางคนไม่สามารถออกเสียงให้เกิดความแตกต่างได้ เนื่องจากมีกา รใช้ระบบของภาษาแม่มาใช้ในภาษาที่สอง (สุรินี สุขตระกูล, 2526)

James (1980: 89) กล่าวคือการเปรียบเทียบในด้านเสียงสรุปได้ดังนี้

เป็นการศึกษาความต่างในด้านสรีระของการออกเสียง (Articulatory Phonetics) หรือกายภาพของเสียง(Acoustic Phonetics) และในกระบวนการได้ยินซึ่งเกี่ยวกับกระบวนการทางสมอง (Auditory Phonetics)

James (1980: 61) ยังได้กล่าวว่าการเปรียบเทียบภาษาใน ระดับดังนี้

1. การศึกษาเปรียบเทียบแบบภาษาศาสตร์จุลภาค (Microlinguistics) หรือ (Code Oriented Contrastive Analysis) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะเรื่องของระบบภาษาเท่านั้น เช่น เปรียบต่างภาษา 2 ภาษา ว่าในระบบเสียงมีหน่วยเสียงอะไรบ้างหน่วยเสียงเหล่านี้ประกอบกันเข้าเป็นโครงสร้างลักษณะใดบ้าง และระบบโครงสร้างนั้นมีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันโดยไม่นำปัจจัยทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง

2. การศึกษาเปรียบเทียบแบบภาษาศาสตร์มหภาค(Macrolinguistics) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบที่เพิ่มจากการศึกษาเฉพาะเรื่องของระบบภาษาในระดับมหภาษาศาสตร์ และมีการศึกษาข้อกำหนดต่างๆที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งก็คือตัวแปรทางสังคม และวัฒนธรรมเพื่อเป็นกระบวนการที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสารและก่อให้เกิดความเข้าใจว่า มนุษย์สื่อสารกันอย่างไร ซึ่งในเรื่องนี้ (James, 1980: 98 cited in Hymes, 1974) ได้เสนอปัจจัยในการสื่อสารต่างๆ ไว้ 6 ข้อดังนี้

2.1 เวลาและสถานที่ ที่เกิดการสื่อสารขึ้น (Settings)

2.2 ผู้เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร(Participants)

2.3 จุดประสงค์ในการสื่อสาร(Purpose)

2.4 วิธีการในการสื่อสาร(Keys)

2.5 เนื้อหาของสาร(Content)

2.6 ช่องทางที่ใช้สื่อสาร(Channel)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบในระบบเสียงนั้นแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ วิเคราะห์เปรียบเทียบด้านเสียง (Phonetics) และวิเคราะห์ระบบเสียง(Phonology) หากเป็นเรื่องของเสียงก็เป็นเพียงการเปรียบเทียบเสียงระหว่าง 2 ภาษา จากฐานกรณ์ ลักษณะการออกเสียงและกายภาพของเสียงเป็นสำคัญ แต่หากเป็นเรื่องของระบบเสียง หรือหน้าที่ของเสียงในภาษา ซึ่งอาจมีกฎการแปรตามบริบทที่ใช้ แตกต่างกันไปในแต่ละภาษา การวิเคราะห์เสียงทางสัทศาสตร์นั้น ผู้วิเคราะห์จะต้องศึกษารายละเอียดของเสียง เทียบเคียงกันทั้งสองภาษา (L1 และ L2) ทั้งพยัญชนะ สระ รวมถึงวรรณยุกต์ การเน้น พยางค์ และ ทำนองเสียงที่เกี่ยวข้องด้วย (James, 1980 อ้างใน อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล, 2540: 45)

การเปรียบเทียบด้านระบบเสียง (Phonology) มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการค้นหาเสียงต่างๆในภาษาทั้ง 2 ภาษา โดยจะใช้แผนภูมิ A

ขั้นตอนที่ 2 จำแนกความต่างของทั้ง 2 ภาษา ว่าภาษาทั้ง 2 ภาษานั้น มีความแตกต่างกันในลักษณะใดบ้าง

ขั้นตอนที่ 3 เป็นการค้นหาหน่วยเสียงแปรของทั้งสองภาษา และทำการแยกหน่วยเสียงอิสระ (phonemes) ออกจากหน่วยเสียงแปรที่เกิดจากบริบทใกล้เคียงกัน

ขั้นตอนที่ 4 เป็นการหารายละเอียดกฎการแปรเสียงทั้งสองภาษา ซึ่งอาจมีหน่วยเสียงที่ปรากฏกัน และมีหน่วยเสียงย่อยคล้ายกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบไม่สามารถสรุปได้ทีเดียวว่าจะถูกต้องเป็นสาเหตุของอุปสรรคในการเรียนภาษาที่สอง เสมอไป เพราะการเรียนรู้ ภาษาที่สอง อาจไม่ได้เกิดจากการที่ภาษาแม่เข้ามา

แทรกแซงเพียงอย่างเดียว การออกเสียงของผู้เรียนที่แตกต่างไปจากเสียงเป้าหมายที่ถูกต้อง อาจไม่ได้เกิดจากความแตกต่างด้านลักษณะฐานกรณ์ และลักษณะการออกเสียง แต่อาจเกิดจากปัจจัยอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วย เช่น ปัญหาทางสรีระ ฟันซ้อน เพดานโหว่ และปัญหาเหล่านี้ก็เกิดจากความผิดพลาดของตัวผู้เรียนแต่ละคนเอง ซึ่งก็ไม่อาจเป็นไปตาม ทฤษฎีการเปรียบเทียบได้ ดังนั้นทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพียงอย่างเดียวจึงอาจไม่สามารถ อธิบายความผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเข้ามาร่วมด้วย (ศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล, 2548: 21)

ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

ทฤษฎีนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบ เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบความถูกต้องของผลการศึกษามีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ผลจากข้อผิดพลาดก็จะทำให้ผู้เกี่ยวข้องทราบว่าจะต้องเน้นย้ำหรือแก้ไขปัญหาลักษณะใดเป็นพิเศษ เพื่อแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งปัญหาการเรียนรู้อีกภาษาที่สองมีหลากหลายสาเหตุที่เกี่ยวข้อง ซึ่งต่างก็มีอิทธิพลที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการออกเสียงผิด ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และข้อผิดพลาดด้านข้อความต่อเนื่อง เป็นต้น ข้อผิดพลาดต่างๆที่เกิดขึ้น ก็อาจแสดงว่าผู้เรียนภาษาที่สองยังไม่เข้าใจในระบบของภาษาเป้าหมายหรือยังไม่มีกฎเกณฑ์ของระบบภาษาที่สองในสามัคคีะทางภาษา ซึ่งก็อาจเป็นเหตุผลว่าทำไมผู้เรียนภาษาที่สองจึงไม่สามารถเรียนรู้ภาษาที่สองในเรื่องเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา

Corder (1975) ได้อธิบายว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

1. เป็นประโยชน์แก่ตัวผู้สอน ถ้าผู้สอนทำการวิเคราะห์อย่างมีระบบ ผลการวิเคราะห์จะช่วยให้ทราบว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปได้แค่ไหน และมีอะไรบ้างที่จะต้องเรียนรู้
2. เป็นประโยชน์แก่นักวิจัย คือ ช่วยให้ทราบว่า คนเราเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร มีกระบวนการและลำดับขั้นในการเรียนรู้ภาษาอย่างไรบ้าง
3. เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเอง ซึ่งอาจใช้ข้อผิดพลาดของตน เป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้ต่อไป

James (1998: 78) กล่าวว่า ความผิดพลาดสามารถแยกออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. Error ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความบกพร่องทางการเรียนของผู้เรียนและเป็นความผิดพลาดที่ผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขตนเองได้ เนื่องจากยังไม่ได้เรียนรู้เรื่องนั้นๆจริง ถ้าลองให้ผู้เรียนแก้ไขความผิดพลาดนั้นใหม่ และปรากฏว่าผู้เรียนก็ยังเกิดการผิดพลาดอยู่ก็แสดงว่าผู้เรียนไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นจริง ไม่ใช่เกิดจากความผิดพลาดในการใช้ภาษา คือผู้เรียนยังไม่มีระบบภาษาที่สองในเรื่องนั้น

2. Mistake เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากการนำไปใช้ของผู้เรียน ซึ่งเป็นความผิดพลาดที่ผู้เรียนสามารถแก้ไขตนเองได้ โดยสามารถให้ผู้เรียนแก้ไขสิ่งที่ผิดนั้นใหม่อีกครั้ง ซึ่งถ้าผู้เรียนสามารถแก้ไขได้ แสดงว่าความสามารถของผู้เรียนไม่ได้บกพร่องถือว่าผู้เรียนได้รับรู้เรื่องนี้แล้ว แต่อาจเกิดจากความพลั้งพลาดของผู้เรียน กล่าวคือผู้เรียนมีระบบภาษาเรื่องนั้นๆของภาษาที่สอง

จากทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบและการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดข้างต้น นอกจากจะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่แล้ว ก็ยังพบข้อผิดพลาดอื่นๆที่ไม่ได้เกิดจากความแตกต่างของภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาทฤษฎีแนวใหม่ที่เรียกว่า "อันตรภาษา" มาเกี่ยวข้องกับ

ทฤษฎีการศึกษาอันตรภาษา (Interlanguage)

กระบวนการทางภาษาศาสตร์จิตวิทยา (Psycholinguistic) 5 ประการ เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในโครงสร้างทางสมองของผู้เรียนทุกคน และเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมของการเกิดอันตรภาษา (Selinker, 1972 อ้างใน ศุภลักษณ์ ว่องศิริไพศาล, 2548: 26)

1. การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) เป็นวิธีที่ผู้เรียนใช้ภาษาแม่เป็นฐานในการสร้างกฎเกณฑ์ต่างๆ ขึ้นมาในอันตรภาษา

2. การถ่ายโอนที่เกิดจากการฝึกฝน (Transfer of training) เป็นการใช้อุปแบบภาษาที่เกิดจากการฝังตัวจากการฝึกฝนของผู้เรียนภาษาที่สอง

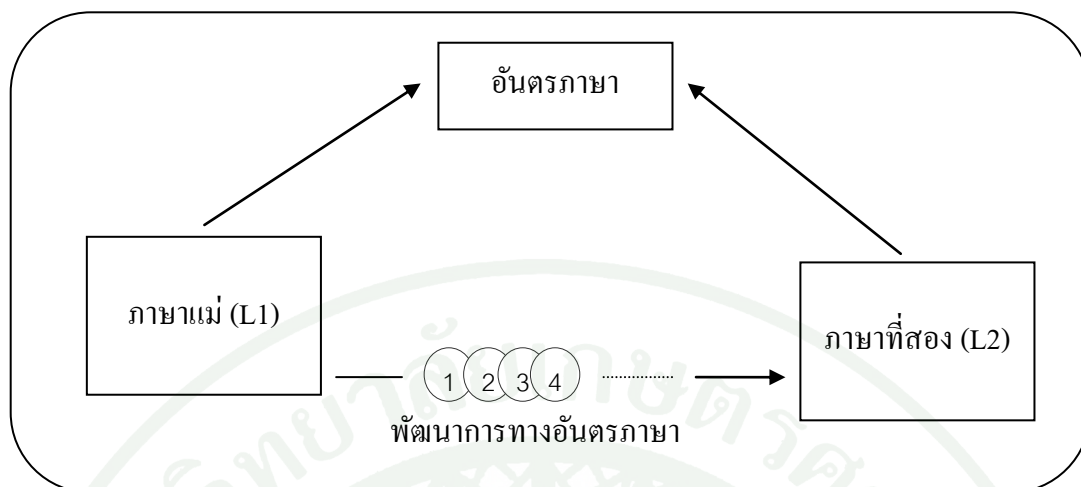
3. กลยุทธ์ในการเรียนภาษาที่สอง (Strategies of second language learning) เป็นวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการทำให้การเรียนภาษาเป้าหมายง่ายขึ้น โดยผู้เรียนจะปรับภาษาเป้าหมายให้มีความซับซ้อนน้อยลง

4. กลยุทธ์ของการสื่อสารด้วยภาษาที่สอง (Strategies of second language Communication) เป็นการใช้ความรู้ที่ได้เรียนรู้มาในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาเป้าหมาย

5. การขยายรูปแบบที่มีอยู่เดิมในภาษาเป้าหมาย (Overgeneralization of target language linguistic material) เป็นการขยายรูปแบบของภาษาเป้าหมายเกินขอบเขตของภาษาเป้าหมาย

“อัตรภาษา” แบ่งประเด็นเป็น 2 ลักษณะคือ การเรียนรู้ภาษา ซึ่งการเรียนรู้ภาษาจะศึกษาภาษาที่พัฒนาการระหว่างภาษาแม่ (Native Language, L1) คู่ภาษาเป้าหมาย (Foreign Language, L2) หรือภาษาที่สองในที่นี้ และในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 นั้นผู้เรียนจะเปลี่ยนจากผู้รู้ภาษาเดียวไปเป็นผู้รู้ 2 ภาษา ซึ่งการเรียนรู้ภาษาที่ 2 นั้นผู้เรียนจะถ่ายโอนลักษณะภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย โดยผู้เรียนจะสร้างระบบภาษาที่เป็นแบบฉบับของตนเองขึ้นมา และค่อยๆ พัฒนาระบบภาษากลางนี้หรืออัตรภาษาเข้าสู่ภาษาเป้าหมาย (อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล, 2540: 5)

Corder (1975) เรียกทฤษฎีนี้ว่า “ระบบภาษาเฉพาะตน” เพื่อแสดงถึงลักษณะพิเศษของภาษาของผู้เรียน ซึ่งจะคล้ายกับภาษาย่อยระหว่างตน ซิลลิงเกอร์ (Selinker) เรียกทฤษฎีนี้ว่า “อัตรภาษาหรือภาษาในระหว่าง” เพื่อบ่งบอกว่าภาษานี้อยู่ใน ระหว่างระบบของภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย และเนมเซอร์ (Nemser) เรียกทฤษฎีนี้ว่า “ระบบใกล้เคียง” ถึงแม้จะมีการเรียกชื่อทฤษฎีที่แตกต่างกัน แต่นักวิจัยมีความเห็นตรงกันว่าประโยคต่างๆ ที่ผู้เรียนภาษาที่สองสร้างขึ้นจะเป็นภาษาในอีกลักษณะหนึ่งที่ผู้เรียนมุ่งที่จะสื่อสาร โดยมีความใกล้เคียงและสอดคล้องกับระบบของภาษาที่สองมากที่สุด

ภาพที่ 12 แสดงอंतरภาษาตามแนวคิดของ James

ที่มา: อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล (2540: 5)

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับเอกสารงานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยแล้ว ทำให้ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทางด้านการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บข้อมูลและการสร้างเครื่องมือในการวิจัยการศึกษาเรื่อง “การออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาระดับชั้นประถมศึกษาที่มีมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษา” เริ่มดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. เลือกประเด็นที่ศึกษา
2. การเลือกตัวแปรวิจัย
3. การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. การกำหนดสถานที่เก็บข้อมูล
5. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
6. การเก็บบันทึกข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. การรวบรวมและสรุปอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การคัดเลือกประเด็นที่ศึกษา

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกประเด็นที่จะศึกษาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา โดยได้ประเด็นที่จะนำมาศึกษาวิจัยดังนี้

1. ประเด็นการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษ

การเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในปัญหาด้านเสียงสำหรับคนไทย การเน้นเสียงพยางค์ในตำแหน่งที่ผิดอาจจะ ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้ เช่น “desert” [ˈdezərt] noun แปลว่า “ทะเลทราย” ส่วน “desert” [dɪˈzɜːrt] verb แปลว่า “ละทิ้ง” หรือคำว่า “object” [ˈɒbdʒɪkt] noun แปลว่า “วัตถุ” ส่วน “object” [əbˈdʒekt] verb แปลว่า “คัดค้าน” เป็นต้น การออกเสียงภาษาอังกฤษ จึงจำเป็นต้องมีการเน้นเสียงหนักในคำแต่ละพยางค์ ซึ่งในหนึ่งคำจะมีการเน้นเสียงหนักที่สุด (primary stress) เพียงพยางค์เดียว แต่อาจจะมีการเน้นพยางค์ระดับรองลงมา ในคำหลายพยางค์และจะมีพยางค์ที่ไม่เน้นด้วย

2. ประเด็นการวิเคราะห์ข้อมูลการลดเสียงสระในพยางค์ที่ไม่เน้น

เนื่องจากการออกเสียงภาษาอังกฤษมักจะต้องมีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น โดยไม่ออกเสียงสระเต็มเนื่องจากไม่มีผลกระทบต่อกรรับรู้ของผู้ฟังในการสื่อความหมาย โดยจะถูกลดรูปเป็นสระแนวกกลาง [ə] ในภาษาอังกฤษบางสำเนียงอาจลดรูปสระเป็นสระคล้ายสูงหน้า (laxed high front vowel) [ɪ] เช่นคำว่า “language” เป็น [ˈlæŋgwɪdʒ] หรือ [ˈlæŋgwɔːdʒ] เป็นต้น และในบางกรณีที่พยางค์ที่ไม่เน้นอาจมีการละสระ (deletion) ซึ่งจะทำให้สะดวกในการออกเสียงง่ายขึ้น (อภิสิทธิ์ ธรรมทวีฤศ, 2547) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่า นักเรียนตัวอย่างมีการพูดและ อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีการลดรูปสระในตำแหน่งที่ควรลดหรือไม่ เช่นคำว่า favorite [ˈfeɪvərɪt] จะลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นเป็น [ə] ในพยางค์ที่สามและสระในพยางค์ที่สอง จะถูกละทิ้งแต่นักเรียน ไทยมักจะออกสระเต็ม ไม่มีการลดรูปในพยางค์ที่สามและลดรูปพยางค์ที่สองเป็น [ə] แทน [ˈfeɪvərɪd] เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่การลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นเป็น [ə] เป็นสำคัญ

การคัดเลือกตัวแปรวิจัยลิลา

จากการที่ศึกษาวิจัยลิลาทั้ง 4 ตามแนวคิดและทฤษฎีของLabov (1972) ผู้วิจัยทำการคัดเลือกวิจัยลิลา 2 แบบ คือวิจัยลิลาแบบการอ่านข้อความ (Reading Style) ซึ่งวิจัยลิลาจะใช้ความระมัดระวังในการพูดอย่างเป็นทางการ และวิจัยลิลาแบบเป็นกันเอง(Casual Style) จะมีการพูดแบบไม่ระมัดระวังซึ่งเป็นธรรมชาติมากกว่าวิจัยลิลาแบบการอ่านข้อความ วิจัยลิลาทั้ง 2 แบบที่ผู้วิจัยเลือก

มานั้นจะมีความแตกต่างกัน ซึ่งจะสามารถนำมาวิเคราะห์ในการวิจัยได้ว่าหากนักเรียนตัวอย่างใช้วัจนลีลาทั้ง 2 นี้ในการพูดและการอ่าน จะมีผลการศึกษาแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร

การสร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ 2 แบบตามการคัดเลือกตัวแปรวัจนลีลา 2 แบบ ดังนี้

1. ผู้วิจัยใช้วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual Style) ในการสัมภาษณ์ให้พูดแนะนำตัวเอง โดยผู้วิจัยและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการพบ หน้ากันแล้วไม่น้อยกว่า 5 ครั้ง ล้วงหน้าเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและสนิทสนมพอสมควร หลังจากนั้นผู้วิจัยจะเริ่มการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเล็กน้อย และให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเริ่มการแนะนำตัวเอง โดยใช้ระยะเวลาประมาณ 2-3 นาที โดยผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นรายบุคคล เพื่อให้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างลดความประหม่า เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน
2. ผู้วิจัยใช้วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ (Reading Style) ซึ่งจัดเป็นวัจนลีลาที่มีลักษณะเป็นทางการในการอ่านบทความที่ผู้อ่านจะใช้ความระมัดระวังและความเร็วในการอ่าน โดยผู้วิจัยจะนำบทความภาษาอังกฤษในหนังสือเรียนของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นมาให้อ่าน ซึ่งผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านบทความภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนตามแต่ละระดับชั้น เพราะการอ่านบทความหน้าชั้นเรียน ผู้พูดน่าจะเกิดความระมัดระวังในการใช้ภาษา เนื่องจากมีผู้ฟังเป็นจำนวนมากและจดจ่อกับการฟัง ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาเก็บข้อมูลประมาณ 2-3 นาทีต่อนักเรียน 1 คน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน

การกำหนดสถานที่เก็บข้อมูล

ผู้วิจัยคัดเลือกโรงเรียนสองภาษาแห่งนี้ในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากหลักสูตรโรงเรียนสองภาษาที่ศึกษา นี้มีความคล้ายคลึงกับโรงเรียนนานาชาติ ที่มีการเรียนการสอนเป็น หลักสูตรภาษาอังกฤษ(โปรดดูบทที่ 2 หน้าที 9) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนนี้มีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนไทยปกติ นักเรียนที่มีโอกาสเรียนน่าจะมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่า นอกจากนี้โรงเรียนให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยในการเก็บข้อมูล และทางโรงเรียนต้องการให้ผู้วิจัยนำผลวิเคราะห์ที่ได้นำเสนอโรงเรียนเพื่อ การพัฒนาการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น ตามเป้าหมายการสอนภาษาอังกฤษของ โรงเรียน เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพและศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันใกล้เคียงเจ้าของภาษา

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกโรงเรียนสองภาษา และเลือกโรงเรียนสองภาษาแห่งนี้ในจังหวัด กรุงเทพมหานคร เนื่องจากโรงเรียนสองภาษามีเป้าหมายเพื่อผลิตนักเรียน ให้มีศักยภาพทางภาษาอังกฤษ สำเนียงอเมริกัน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 3 ระดับชั้นดังนี้

กลุ่มที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือ Grade 6 จำนวน 4 คน แบ่งเป็นนักเรียนชายจำนวน 2 คน นักเรียนหญิงจำนวน 2 คน

กลุ่มที่ 2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 3 หรือ Grade 9 เป็นจำนวน 4 คน แบ่งเป็น นักเรียนชายจำนวน 2 คน นักเรียนหญิงจำนวน 2 คน

กลุ่มที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 6 หรือ Grade 12 เป็นจำนวน 4 คน แบ่งเป็น นักเรียนชายจำนวน 2 คน นักเรียนหญิงจำนวน 2 คน

การเก็บบันทึกข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บบันทึกข้อมูลโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงดิจิทัล Techline รุ่น TL-V3000 และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์เสียงโดยการฟังและถอดสัทอักษรจากไฟล์เสียงที่บันทึกไว้ และวิเคราะห์เสียงโดยเข้าโปรแกรม Speech Analyzer 3.1 ที่บันทึกเสียงใน 2 วันจนลีสาดังนี้

1. วันจนลีลาแบบเป็นกันเอง โดยการพูดแนะนำตัวเองผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทีละคน โดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาของทาง โรงเรียน ในการเก็บข้อมูลลักษณะนี้จะมีเพียงผู้วิจัยและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น

ตัวอย่างการพูดแนะนำตัวเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

“My name is Nitipon Navaitthiporn. My nickname is Eark. I have one brother name Itthiporn Navaitthiporn. He’s in grade 8. My mother name Sairung Navaitthiporn. My father name Jumpon Navaitthiporn. I like color blue. I don’t like pineapple. I like to eat steak. My favorite sport is bowling. My eye is color brown. My hair color black. I’m 11 years old. I’m tall 138 centimeters. My weight is 35 kilograms. I like steak and I like blue. I like to watch cartoon. I don’t like to boxing with other. I like to play game. I like subject science and I like teacher Annelie. She is very good in teaching. I don’t like subject Thai because I don’t very good in Thai.”

2. วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ โดยการอ่านบทความผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทีละคน โดยให้นักเรียนอ่านบทความหน้าชั้นที่มีเพื่อน และคุณครูของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างฟังการอ่านบทความในหนังสือเรียนที่เคยผ่านการเรียนมาแล้ว ซึ่งวิธีนี้น่าจะทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความระมัดระวังในการอ่านบทความ เนื่องจากมีผู้ฟังจำนวนมาก

ตัวอย่างข้อความที่ได้จากหนังสือเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

The Everglades are in the south of Florida. They cover more than 3,000 square kilometers of grass and shallow water. A few people still live in the Everglades. They are mostly Native Americans of the Miccosoukee tribe. Once the Miccosoukee people lived all over Florida, but white settlers took their lands. Now only a few thousand Miccosoukee people live in the Everglades. They live in small villages in the center of the Everglades. In the north, farmers have drained the Everglades. Now they grow sugar cane. In the south is the Everglades National Park. Here National Park Rangers protect the birds and animals. They take visitors around the Everglades in special boats. Sometimes they use helicopters to watch the National Park. (Get set go, 2007: 13)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 แบบวันจนาลีลา โดยจำแนกการวิเคราะห์ดังนี้

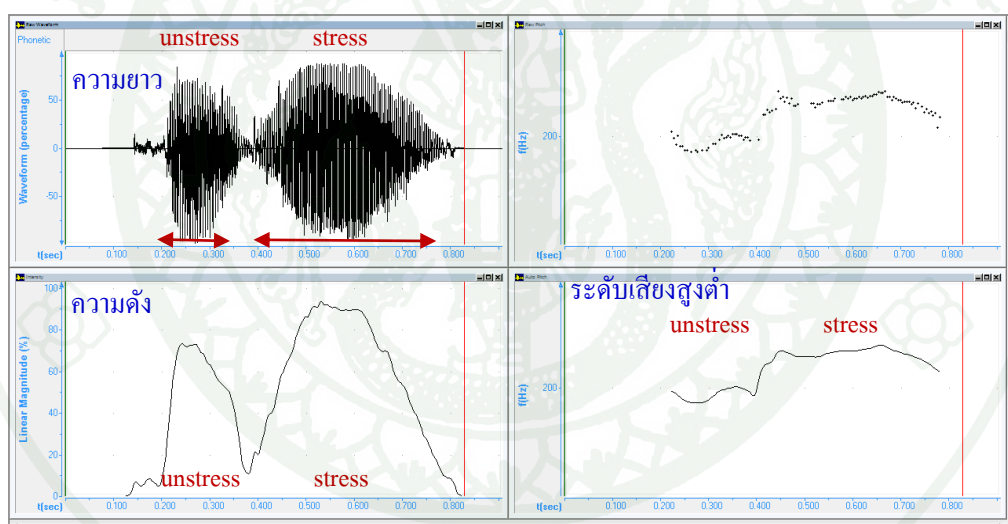
1. การวิเคราะห์ทางสัทศาสตร์ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสัทศาสตร์ 2 ครั้ง โดยครั้งแรกผู้วิจัยทำการถอดเสียงที่บันทึกให้เป็นสัทอักษรตามที่ผู้วิจัยได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียงที่ จดคำจนครบ ครั้งที่สองผู้วิจัยเอาข้อมูลเสียงที่เลือกมาใช้มาเข้าโปรแกรมวิเคราะห์เสียง Speech Analyzer 3.1 เพื่อหาความแม่นยำจากการฟังโดยดูค่า Pitch, Amplitude และคลื่นเสียง (waveform) ประกอบกับแผนภาพเสียง (spectrogram) ที่แสดงภาพจาก โปรแกรมเพื่อเป็นเครื่องมือยืนยันความถูกต้องจากข้อมูลการเน้นพยางค์ในคำ โดยดูค่าความยาวสระและความยาวพยางค์เป็นสำคัญว่าพยางค์เน้นหนักที่สุด สอดคล้องกับผู้วิจัยถอดสัทอักษรไว้ในครั้งแรกหรือไม่ และเพื่อจะดูว่านักเรียนออกเสียงคำ ในแต่ละคำถูกต้องตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือไม่หรือออกเสียงเป็นลักษณะใด โดยเฉพาะตำแหน่งพยางค์เน้นหนักที่สุด (Primary Stress) และพยางค์ไม่เน้น (Unstress) ในเรื่องความยาวของช่วงเวลาสระ ความดังของเสียงสระ และระดับเสียงสูงต่ำของพยางค์เป็นหลัก เพื่อตรวจสอบวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนตามวันจนาลีลาที่ผู้วิจัยศึกษา ซึ่งผู้วิจัยถอดเสียงสัทอักษรตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยใช้ Webster Learner's Dictionary เป็นแหล่งอ้างอิงการออกเสียงมาตรฐานโดยเจ้าของภาษา และฟังเทียบจากการพูดออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัว อย่างพูดแนะนำตัวเองและการอ่านข้อความทีละคน โดยวิเคราะห์ทีละประเด็นดังนี้

1.1 วิเคราะห์ประเด็นการเน้นเสียงพยางค์จากการฟัง โดยผู้วิจัยจะทำการถอดเสียงนักเรียนกลุ่มตัวอย่างว่ามีการเน้นเสียงพยางค์ในการพูดและอ่านตรงตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือไม่ ถ้าคำนั้นมี 2 พยางค์ นักเรียนเน้นพยางค์ถูก และไม่เน้นพยางค์ที่ไม่ต้องเน้น ถือว่านักเรียนออกเสียงการเน้นพยางค์ถูกต้อง ผู้วิจัยจะนับเป็นถูก (/) แต่ถ้าคำนั้นมี 2 พยางค์ และในพยางค์ที่ต้องเน้นพยางค์นักเรียนกลับไม่เน้น แต่นักเรียนเน้นพยางค์ที่ไม่ต้องเน้นพยางค์ ถือว่านักเรียนออกเสียงการเน้นพยางค์ผิด ผู้วิจัยจะนับเป็นผิด (x) คำที่มีมากกว่า 2 พยางค์ขึ้นไป นักเรียนจะต้องเน้นพยางค์ที่ต้องเน้นหนักสุด(Primary Stress) และต้องไม่เน้นพยางค์ที่ไม่ต้องเน้น(Unstressed Syllable)ให้ถูก หากนักเรียนไม่เน้นพยางค์ที่ต้องเน้นหนัก ที่สุดและกลับเน้นพยางค์ที่ไม่ต้องเน้น จะนับเป็นผิดได้ทันที เช่น morning ['mɔ:rnɪŋ] ตามหลักการเน้นพยางค์ที่ถูกต้องจะเน้นพยางค์แรก แต่ถ้านักเรียนเน้นพยางค์ที่สอง ถือว่านักเรียนเน้นพยางค์ผิด หรือคำว่า spaghetti [spə'gɛti] ซึ่งต้องเน้นพยางค์ที่สอง แต่ถ้านักเรียนเน้นพยางค์ที่หนึ่งหรือพยางค์ที่สาม ถือว่านักเรียนเน้นพยางค์ผิดก็จะนับผิดเช่นเดียวกัน เป็นต้น

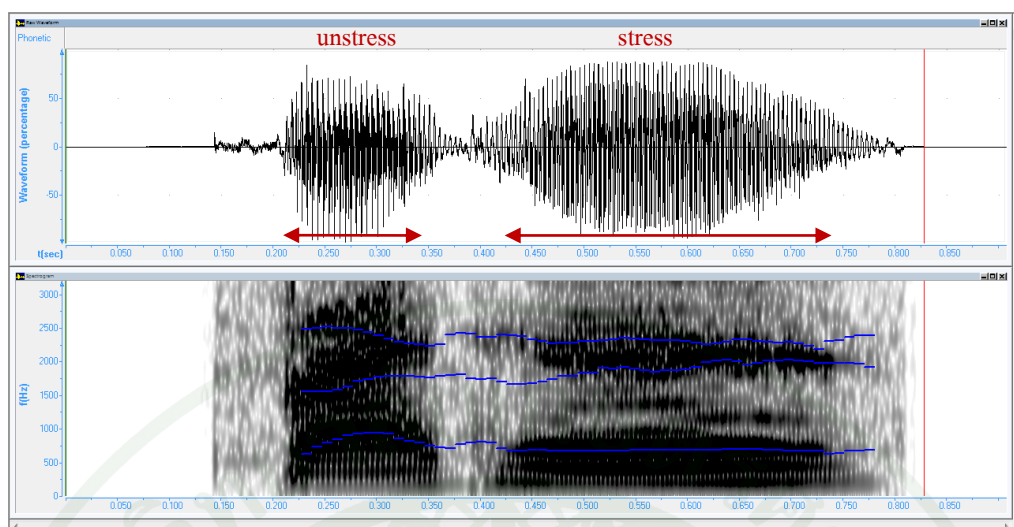
ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์เน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

Webster Learner's Dictionary	father ['fɑ:ðər]		thousand ['θaʊzənd]		Thailand ['taɪlənd]	
Student's Pronunciation	fɑ	'tʰ:	taʊ	'sɑ:n	'taɪ	læn
Stress	X	X	X	X	/	/

หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการตรวจสอบข้อมูลที่ผู้วิจัยวิเคราะห์จากการฟัง โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์เสียง Speech Analyzer 3.1. เพื่อทำการตรวจสอบผลการวิเคราะห์ที่แสดงเป็นคลื่นเสียง (waveform) และระดับเสียงสูงต่ำ (pitch) หรือความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) ตลอดจนความเข้มขึ้นของเสียง (intensity) หรือความดัง (loudness) สำหรับเสียงสระและตรวจสอบความยาวของสระในแผนภาพเสียง (spectrogram) โดยดูค่าสระที่ความถี่ฟอร์แมนท์ที่ 1, 2 และ 3 เป็นสำคัญ

ภาพที่ 13 ตัวอย่างค่าความยาวของสระและความดังของสระ (ความเข้มขึ้นของเสียง) และระดับสูงต่ำเพื่อยืนยันการเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในคำว่า father นักเรียนออกเสียงว่า [fɑ'tʰ:] และเน้นเสียงในพยางค์ที่สองถือว่าเป็นการเน้นพยางค์ผิดตำแหน่ง

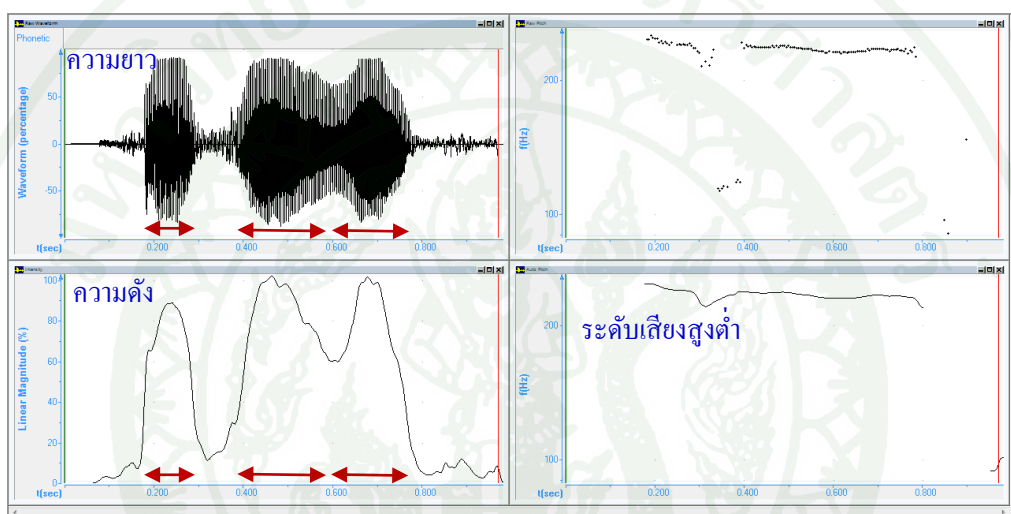
ภาพที่ 14 ตัวอย่างแผ่นภาพเสียงแสดงความยาวสระในการเน้นพยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของพยางค์เน้นและไม่เน้น ในคำว่า [fɑːtə:] สำหรับ father ซึ่งเป็นการออกเสียงเน้นพยางค์ ผิดตำแหน่ง

1.2 วิเคราะห์ประเด็นการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นจากการฟัง โดยผู้วิจัยจะทำการถอดเสียงนักเรียนว่ามีการลดรูปสระในการพูดและอ่านตรงตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือไม่ ถ้าพยางค์ไม่เน้นในคำนั้นจะต้องลดรูปสระให้เป็นสระกึ่งกลาง[ə] และนักเรียนมีการพูดและ/หรืออ่านลดรูปสระตรงตาม ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ถื่อนักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษถูกต้อง ผู้วิจัยจะนับเป็นถูก(✓) แต่ถ้าพยางค์ที่ไม่เน้นต้องลดรูปสระ และนักเรียนกลับไม่ลดรูป ออก เสียงสระเต็มถื่อนักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ตรงตาม เจ้าของภาษา ผู้วิจัยจะนับเป็นผิด(x) ถื่อนักเรียนมีการพูดและ/หรืออ่านลดรูปสระในพยางค์เน้น หนักที่สุด ถื่อนักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะนับเป็นผิด (x) เช่น favorite ['feɪvərət] ตามหลักการลดรูปสระมีการละสระในพยางค์ที่สองและลดรูปสระในพยางค์ที่สาม เป็น[ə] แต่นักเรียนออกเสียงเป็น ['feɪvəɪd] โดยออกเสียงสระที่ ละทิ้งในพยางค์ที่สอง เป็นเสียง [ə] และออกเสียงสระลดรูป [ə] ในพยางค์ที่สามเป็นเสียง [ɪ] เต็ม ผู้วิจัยจะนับผิด

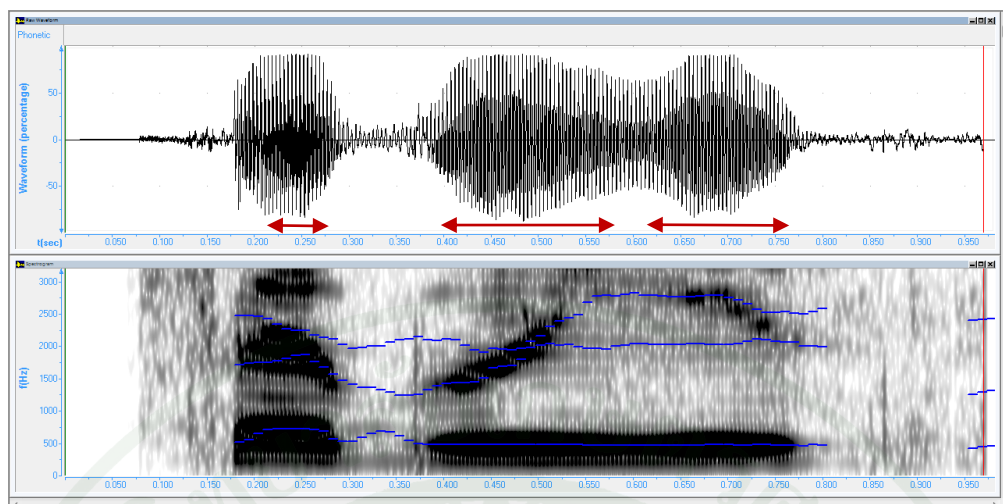
ตารางที่ 3 ตัวอย่างการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

Webster Learner's Dictionary	science ['saɪəns]	favorite ['feɪvərət]	florida ['flɒrɪdə]
Student's Pronunciation	saɪ 'æɪn	feɪ 'vʌ:r li:d	fɔ 'ri: dɑ:
Vowel Reduction	- X	- X X	- X X

หากมีคำที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องหรืออ่านผิด ซึ่งสามารถตีความจากบริบทได้ว่านักเรียนไม่รู้จักคำนั้น ไม่ทราบความหมาย หรืออ่านไม่ออก ผู้วิจัยจะไม่นำคำนั้นมานับถูกหรือผิด โดยจะตัดคำนั้นทิ้งไม่นำมาวิเคราะห์ หลังจากตรวจการออกเสียงลครูปสระในพยางค์ไม่เน้นแล้วจึงตรวจสอบข้อมูลทีวเคราะห์จากการฟัง โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์เสียง Speech Analyzer 3.1. เพื่อดูคลื่นเสียง (waveform) และระดับเสียงสูงต่ำ (pitch) หรือข้อมูลความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) ตลอดจนความเข้มข้นของเสียง (intensity) หรือความดัง (loudness) และความถี่ฟอร์แมนท์ (formant frequencies) ในแผ่นภาพเสียง (spectrogram)

ภาพที่ 15 ตัวอย่างค่าความยาวของสระและความดังของสระ(ความเข้มข้นของเสียง) และระดับสูงต่ำการลครูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในคำว่า favorite นักเรียนออกเสียงว่า [fɛr'vɜ:ri:d] ในพยางค์ไม่เน้น(พยางค์ที่สอง)ไม่มีการละสระมีการออกสระรูปเต็มและเน้นส่วนในพยางค์ที่สามไม่มีการลครูปสระ

ภาพที่ 16 ตัวอย่างค่าความถี่ฟอร์แมนท์ในแผนภาพเสียงเพื่อใช้กำหนดความยาวของเสียงสระ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในคำว่า favorite นักเรียนออกเสียงว่า [fer'vʌ:ri:ɪ:d] ใน
พยางค์ไม่เน้น (พยางค์ที่สอง) ไม่มีการสระสระมีการออกสระรูปเต็ม [vʌ:r] รวมเสียง [r]

2. การวิเคราะห์เชิงสถิติ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลการออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมดโดยจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นที่ศึกษา และวันลีลา โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เชิงสถิติ
ดังนี้

2.1 รวบรวมข้อมูลของทุกประเด็นในการออกเสียงทั้งหมด และนับความถี่โดยแยก
ตาม เพศ ระดับชั้น และวันลีลา

2.2 หาค่าร้อยละของความถี่ในการพูดและอ่านออกเสียงทุกประเด็นโดยแยกตาม เพศ
ระดับชั้น และวันลีลา

2.3 หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของความถี่ในประเด็นต่างๆ พร้อมค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) คำนวณจาก

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

$$SD = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

X แทน ค่าคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียน

2.4 คำนวณหาค่าความสัมพันธ์ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างคู่เทียบ (Paired-Samples t-test) ได้แก่ ชายกับหญิง วุฒิลีลาแบบเป็นกันเองกับวุฒิลีลาแบบการอ่านข้อความ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

$$df = N-1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติ

D แทน ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่ เทียบ

N แทน จำนวนคู่ของตัวอย่าง

Paired-Samples t-test ให้ค่าสถิติของกลุ่มเทียบสองกลุ่ม แสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ในเชิงสถิติ ซึ่งงานวิจัยนี้ ใช้การทดสอบค่าสถิติ คู่เทียบที่ไม่มีความเป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample) โดยวิเคราะห์ในรูปแบบ 2-tailed และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) และใช้สูตรคำนวณตาม (วารุ เฟ็งสวัสดิ์ 2551)

การรวบรวมและสรุปอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมและสรุปอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยถอดสัทอักษรจากการฟังและใช้โปรแกรมวิเคราะห์คลื่นเสียงเพื่อคลื่นเสียง (waveform) และระดับเสียงสูงต่ำ (pitch) หรือความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) ตลอดจนความเข้มของเสียง (intensity) หรือความดัง (loudness) และความถี่ฟอร์แมนท์ (formant frequencies) ในแผ่นภาพเสียง (spectrogram)
2. ผู้วิจัยหาค่าร้อยละของความถี่ หาค่าเฉลี่ยของความถี่เพื่อหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ผู้วิจัยคำนวณหาค่าสถิติความต่างของกลุ่มตัวอย่างระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ระดับชั้นการศึกษา และวันลีลาทั้ง 2 แบบ
4. นำข้อมูลทั้งหมดมารวบรวมเพื่อวิเคราะห์ในบทที่ 4
5. สรุป และอภิปรายผลในบทที่ 5

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษารวบรวมเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรณีศึกษาแห่งนี้ในกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยศึกษาผลของตัวแปรทางสังคม ซึ่งได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง และวัจนลีลาแบบการอ่าน ที่มีอิทธิพลต่อลักษณะการออกเสียงของนักเรียนใน 2 ลักษณะ คือ การเน้นเสียงพยางค์ และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียงของนักเรียน ผู้วิจัยจำแนกผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เชิงสถิติศาสตร์ด้านการเน้นเสียงพยางค์ตามวัจนลีลา
2. ผลการวิเคราะห์เชิงสถิติศาสตร์ด้านการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียงตามวัจนลีลา
3. ผลการวิเคราะห์เชิงสถิติ Paired Sample t-test

จากการวิเคราะห์เสียงโดยการฟังจากเครื่องบันทึกเสียงและถอดเสียงโดยใช้ซอฟต์แวร์สากล IPA จากการฟังเทปบันทึกเสียง 1 รอบ แล้วนำข้อมูลจากเครื่องบันทึกเสียงดิจิทัลเข้าโปรแกรมวิเคราะห์เสียงทางสถิติศาสตร์ (Speech Analyzer 3.1) เพื่อตรวจเช็คความถูกต้องของการถอดเสียง ผู้วิจัยดูคลื่นเสียง (waveform) โดยตรวจสอบพยางค์เน้นและไม่เน้นด้วยค่าความยาวของสระ ประกอบความเข้มข้นของเสียง (intensity) ความยาวของความถี่ฟอร์แมนท์ (formant frequencies) ของสระและค่าความถี่มูลฐาน (fundamental frequency) หรือระดับเสียงสูงต่ำเท่านั้น โดยผู้วิจัยไม่ได้พิจารณารายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ

การเน้นเสียงพยางค์ตามวัจนลีลา

พยางค์ที่เน้นจะมีความยาวของพยางค์ยาวกว่าพยางค์อื่นๆ และจะมีเสียงสระยาวกว่าสระเดียวกันที่ไม่เน้นในคำเดียวกัน การวิจัยครั้งนี้มีคำตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเฉพาะพยางค์เน้นหนักที่สุด (primary stress) ในคำเท่านั้น ในส่วนของพยางค์ เน้นรอง (secondary stress) ผู้วิจัยไม่ได้ทำการศึกษาวิจัย (โปรดดูวิธีการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ในวิธีดำเนินการวิจัยบทที่ 3)

ผู้วิจัยนำข้อมูลเสียงเข้าโปรแกรมวิเคราะห์เสียง เพื่อหาความแม่นยำจากการฟังโดยดูค่าระดับเสียงสูงต่ำ (Pitch) และคลื่นเสียงรวม (waveform) ทั้งแผนภาพเสียง (spectrogram) ที่แสดงภาพจากโปรแกรมเพื่อเป็นเครื่องมือยืนยันความถูกต้อง ของการถอดสัทอักษร ว่านักเรียนออกเสียงคำในแต่ละคำถูกต้องตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือไม่หรือ ออกเสียงเป็นในลักษณะใด โดยดูเฉพาะตำแหน่งพยางค์เน้นหนักที่สุดและพยางค์ไม่เน้น ในเรื่องความยาวของช่วงเวลาสระ ความดังของเสียงสระ และระดับเสียงสูงต่ำของพยางค์เป็นหลัก

การเน้นเสียงพยางค์วัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ และนำคำที่นักเรียนพูดตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยนำคำที่นักเรียนพูดโดยคัดเลือกให้อยู่ในจำนวนที่เท่ากัน ในแต่ละคน คือ 16 คำ เพื่อให้จำนวนคำในการวิเคราะห์เท่ากันและส่งผลกระทบต่อความคาดเคลื่อนทางสถิติน้อยที่สุด

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วัจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ญ1		ญ2	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	5	31.25	7	43.75
จำนวนคำที่ผิด	11	68.75	9	56.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 4 พบว่าเพศหญิง(ญ1) กับเพศหญิง(ญ2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 31.25 และ 43.75 ตามลำดับ การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคน น้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ช1		ช2	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	7	43.75	7	43.75
จำนวนคำที่ผิด	9	56.25	9	56.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 5 พบว่าเพศชาย(ช1) กับเพศชาย(ช2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary สำหรับเพศชาย(ช 1) และเพศชาย(ช 2) มีคะแนนเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 43.75 การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ญ3		ญ4	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	2	12.50	3	18.75
จำนวนคำที่ผิด	14	87.50	13	81.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 6 พบว่าเพศหญิง(ญ3) กับเพศหญิง(ญ4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's

Dictionary คิดเป็นร้อยละ 12.50 และ 18.75 ตามลำดับ การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชาย คนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ช3		ช4	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	7	43.75	5	31.25
จำนวนคำที่ผิด	9	56.25	11	68.75
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 7 พบว่าเพศชาย(ช3) กับเพศชาย(ช4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ถูกต้องตรงตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 43.75 และ 31.25 ตามลำดับ การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิง คนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ญ5		ญ6	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	5	31.25	5	31.25
จำนวนคำที่ผิด	11	68.75	11	68.75
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 8 พบว่าเพศหญิง(ญ5) กับเพศหญิง(ญ6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน

ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary โดยเพศหญิง (ญ5) และเพศหญิง(ญ6) มีคะแนนเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 31.25 การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย คนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ช5		ช6	
	ค่า	%	ค่า	%
การเน้นเสียงพยางค์				
จำนวนคำที่ถูก	5	31.25	1	6.25
จำนวนคำที่ผิด	11	68.75	15	93.75
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 9 พบว่าเพศชาย(ช5) กับเพศชาย(ช6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 31.25 และ 6.25 ตามลำดับ การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

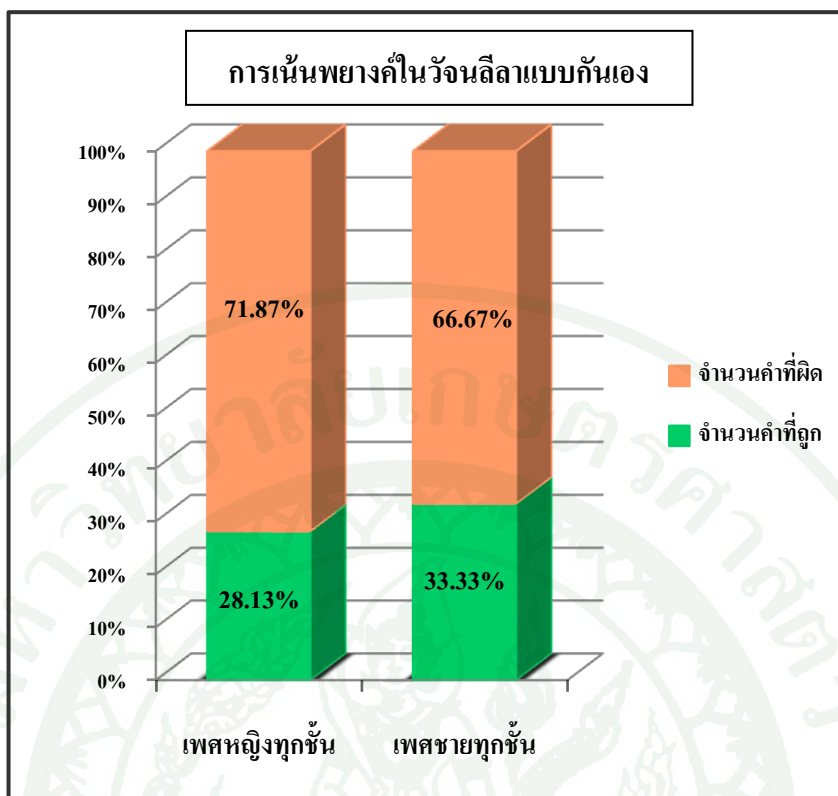
วจนลีลาแบบกันเอง	เพศหญิงทุกระดับชั้น(N = 6)	
	ค่า	%
การเน้นเสียงพยางค์		
จำนวนคำที่ถูก	27	28.13
จำนวนคำที่ผิด	69	71.87
จำนวนรวมทั้งหมด	96	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 10 พบว่าเพศหญิงทุกระดับชั้น รวมกัน ในการเน้นเสียงพยางค์ ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 28.13 หรือมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนหญิงทั้งหมดที่ศึกษา ยังไม่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	เพศชายทุกระดับชั้น(N = 6)	
การเน้นเสียงพยางค์	ค่า	%
จำนวนคำที่ถูก	32	33.33
จำนวนคำที่ผิด	64	66.67
จำนวนรวมทั้งหมด	96	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 11 พบว่าเพศชายทุกระดับชั้นรวมกัน ในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 33.33 หรือมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนชายที่ศึกษา ยังไม่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary

ภาพที่ 17 การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นและเพศหญิงทุกระดับชั้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

จากภาพที่ 17 จะเห็นได้ว่าทั้งสองเพศมีความถี่ในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันค่อนข้างต่ำ เพศหญิงมีการเน้นพยางค์ถูกคิดเป็นเพียงร้อยละ 28.13 ส่วนเพศชายมีการเน้นเสียงพยางค์ถูกคิดเป็นเพียงร้อยละ 33.33 ซึ่งเพศชายจะมีการเน้นเสียงพยางค์ได้ดีกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 5.2 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	14	43.75	12	37.50
จำนวนคำที่ผิด	18	56.25	20	62.50
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	32	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 12 พบว่าเพศชายในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการ เน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary มากกว่านักเรียนหญิงในระดับชั้นเดียวกัน โดยเพศชายออกเสียงถูกต้องเป็นร้อยละ 43.75 ส่วนเพศหญิงออกเสียงถูกต้องเป็นร้อยละ 37.50 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่า ร้อยละ 50

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	12	37.50	5	15.63
จำนวนคำที่ผิด	20	62.50	27	84.37
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	32	100.00

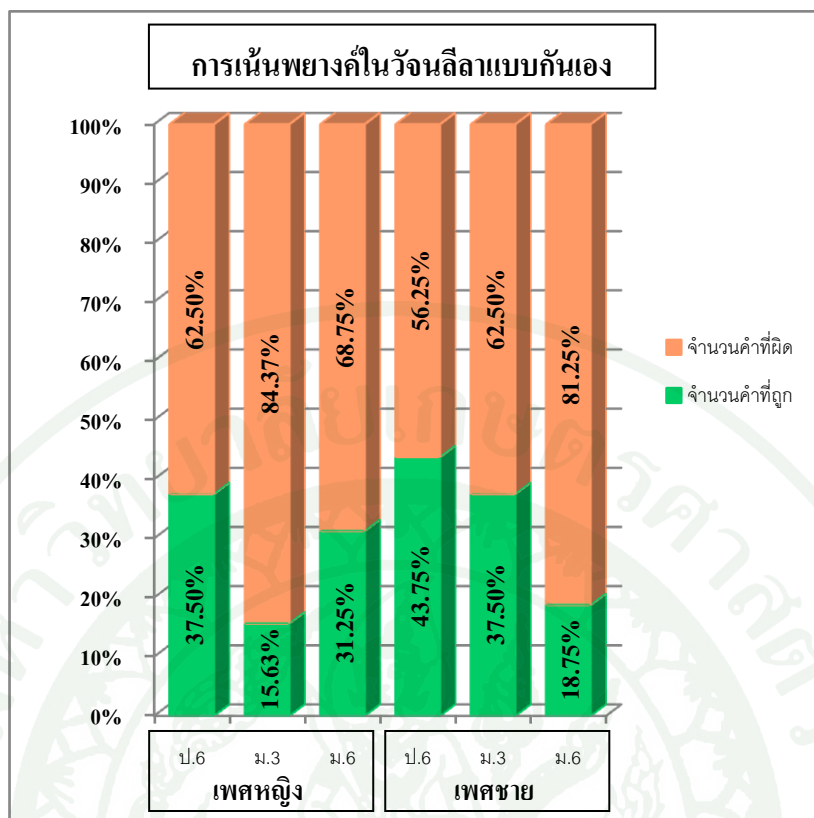
จากข้อมูลในตารางที่ 13 พบว่าเพศชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการ เน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary มากกว่าเพศหญิงในระดับชั้นเดียวกัน

โดยเพศชายออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 37.50 ส่วนเพศหญิงออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 15.63 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	6	18.75	10	31.25
จำนวนคำที่ผิด	26	81.25	22	68.75
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	32	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 14 พบว่าเพศชายในระดับชั้นมัธยมปีที่ 6 จำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary น้อยกว่าเพศหญิงในระดับชั้นเดียวกัน โดยเพศชายออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 18.75 ส่วนเพศหญิงออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 31.25 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ภาพที่ 18 การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ถูกต้องและไม่ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

จากภาพที่ 18 จะเห็นได้ว่าทั้งสามระดับชั้นมีความถี่ในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเพศชายในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการเน้นเสียงพยางค์ได้ดีกว่าเพศหญิงในทุกระดับชั้น และดีกว่าเพศชายระดับชั้นอื่นๆ และเพศชายออกเสียงถูกมากกว่าเพศหญิงในระดับชั้นเดียวกันทุกระดับชั้น

การเน้นเสียงพยางค์วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความในหนังสือเรียน และนำคำที่นักเรียนอ่านตั้งแต่ พยางค์ขึ้นไป มาวิเคราะห์ โดยการอ่านข้อความผู้วิจัยนำคำที่นักเรียนอ่าน โดยคัดเลือกให้อยู่ในจำนวนที่เท่ากัน ในแต่ละคน คือ 16 คำ เพื่อให้จำนวนคำในการวิเคราะห์เท่ากันและส่งผลกระทบต่อความคาดเคลื่อนทางสถิติ น้อยที่สุด

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิง คนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ญ1		ญ2	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	5	38.46	3	25.00
จำนวนคำที่ผิด	8	61.54	9	75.00
จำนวนรวมทั้งหมด*	13	100.00	12	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้า 46

จากข้อมูลในตารางที่ 15 พบว่าเพศหญิง(ญ1) กับเพศหญิง(ญ2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 38.46 และร้อยละ 25.00 ตามลำดับ แต่ในภาพรวมการเน้นเสียงพยางค์ที่ ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย คนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ช1		ช2	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	7	46.67	2	13.33
จำนวนคำที่ผิด	8	53.33	13	86.67
จำนวนรวมทั้งหมด*	15	100.00	15	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้า 46

จากข้อมูลในตารางที่ 16 พบว่าเพศชาย(ช1) กับเพศชาย(ช2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 46.67 และร้อยละ 13.33 ตามลำดับ แต่ในภาพรวมการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิง คนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวงจลลีลาแบบการอ่านข้อความ

วงจลลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ญ3		ญ4	
	คำ	%	คำ	%
การเน้นเสียงพยางค์				
จำนวนคำที่ถูก	4	28.57	4	25.00
จำนวนคำที่ผิด	10	71.43	12	75.00
จำนวนรวมทั้งหมด	14*	100.00	16	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 17 พบว่าเพศหญิง(ญ3) กับเพศหญิง(ญ4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 28.57 และร้อยละ 25.00 ตามลำดับ แต่ในภาพรวมการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชาย คนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ช3		ช4	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	7	43.75	7	43.75
จำนวนคำที่ผิด	9	56.25	9	56.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 18 พบว่า เพศชาย(ช3) กับเพศชาย(ช4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 43.75 เท่ากันทั้งสองคน แต่ในภาพรวมการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของ ทั้งคู่มิ่จำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิง คนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ญ5		ญ6	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	3	20.00	6	37.50
จำนวนคำที่ผิด	12	80.00	10	62.50
จำนวนรวมทั้งหมด	15*	100.00	16	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่ให้นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 19 พบว่าเพศหญิง(ญ5) กับเพศหญิง(ญ6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 20.00 และร้อยละ 37.50 ตามลำดับ แต่ในภาพรวมการเน้นเสียงพยางค์ที่ ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย คนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวงลีลาแบบการอ่านข้อความ

วงลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ช5		ช6	
	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	2	12.50	3	20.00
จำนวนคำที่ผิด	14	87.50	12	80.00
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	15*	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้า 46

จากข้อมูลในตารางที่ 20 พบว่าเพศชาย(ช5) กับเพศชาย(ช6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 12.50 และร้อยละ 20.00 ตามลำดับ ในภาพรวมการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวงลีลาแบบการอ่านข้อความ

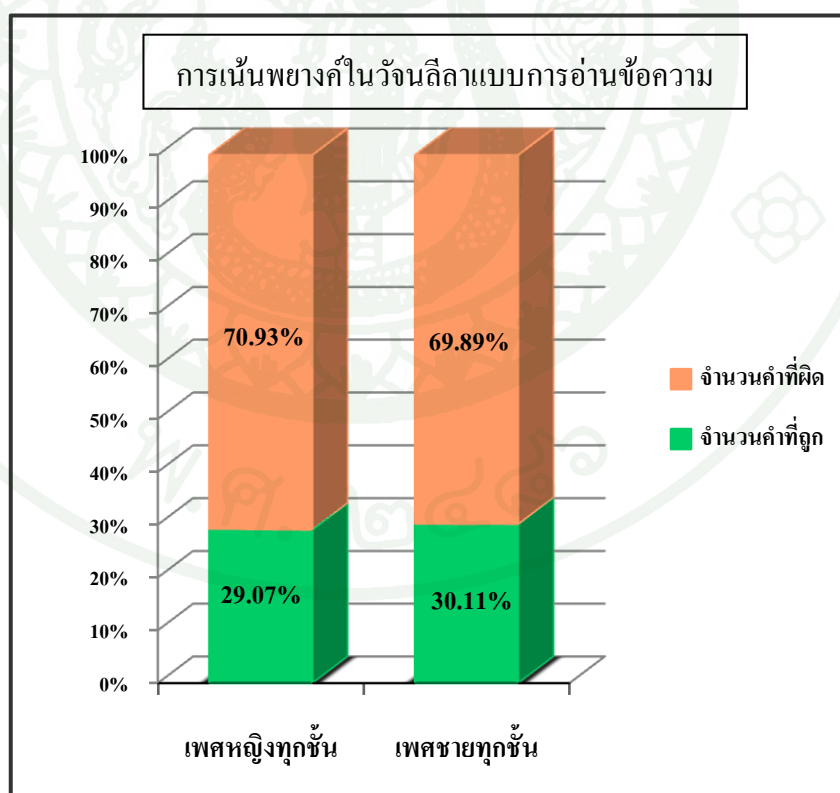
วงลีลาแบบการอ่าน	เพศหญิงทุกระดับชั้น(N = 6)	
	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	25	29.07
จำนวนคำที่ผิด	61	70.93
จำนวนรวมทั้งหมด	86	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 21 พบว่าเพศหญิงทุกระดับชั้น รวมกัน ในการเน้นเสียงพยางค์ ตามวงลีลาแบบการอ่านข้อความมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องเพียงร้อยละ 29.07 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนหญิงที่ศึกษา ยัง ไม่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary

ตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	เพศชายทุกระดับชั้น(N = 6)	
การเน้นเสียงพยางค์	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	28	30.11
จำนวนคำที่ผิด	65	69.89
จำนวนรวมทั้งหมด	93	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 22 พบว่าเพศชายทุกระดับชั้นรวมกัน ในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้อง เพียงร้อยละ 30.11 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนชายที่ศึกษา ยังไม่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary

ภาพที่ 19 การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันและเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

จากภาพที่ 19 จะเห็นได้ว่าทั้งสองเพศมีความถี่ในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลิตาแบบการอ่านข้อความที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เพศชายคิดเป็นร้อยละ 30.11 ส่วนเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 29.07 ซึ่งในวงจลิตาแบบการอ่านข้อความเพศชายจะมีการเน้นเสียงพยางค์ที่คิดว่าเพศหญิงร้อยละ 1.04 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลิตาการอ่านข้อความถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจลิตาแบบการอ่านข้อความ

วงจลิตาแบบการอ่าน	นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	ค่า	%	ค่า	%
การเน้นเสียงพยางค์				
จำนวนคำที่ถูก	9	30.00	8	32.00
จำนวนคำที่ผิด	21	70.00	17	68.00
จำนวนรวมทั้งหมด	30	100.00	25	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 23 พบว่าเพศชายในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลิตาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary น้อยกว่าเพศหญิงในระดับเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 2.00 โดยเพศชายมีการออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 30.00 และเพศหญิงมีการออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 32.00 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวงจลิตาแบบการอ่านข้อความ

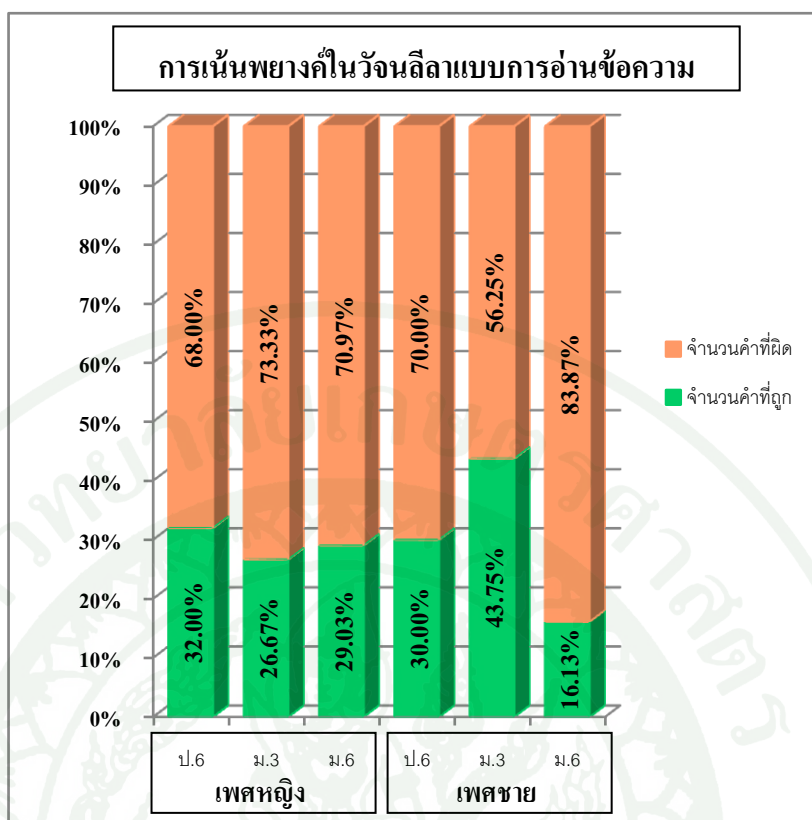
วงจลิตาแบบการอ่าน	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	ค่า	%	ค่า	%
การเน้นเสียงพยางค์				
จำนวนคำที่ถูก	14	43.75	8	26.67
จำนวนคำที่ผิด	18	56.25	22	73.33
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	30	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 24 พบว่าเพศชายในระดับชั้นมัธยมปีที่ 3 จำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary มากกว่าเพศหญิงในระดับเดียวกัน ร้อยละ 17.08 โดยเพศชายมีการออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 43.75 และเพศหญิงมีการออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 26.67 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจลลีลาแบบการอ่านข้อความ

วงจลลีลาแบบการอ่าน	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การเน้นเสียงพยางค์				
จำนวนคำที่ถูก	5	16.13	9	29.03
จำนวนคำที่ผิด	26	83.87	22	70.97
จำนวนรวมทั้งหมด	31	100.00	31	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 25 พบว่าเพศชายในระดับชั้นมัธยมปีที่ 6 มีจำนวนคำในการเน้นเสียงพยางค์ตามวงจลลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary น้อยกว่าเพศหญิงในระดับเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 12.90 โดยเพศชายมีการออกเสียงถูกเพียงร้อยละ 16.13 และเพศหญิงมีการออกเสียงถูกเพียงร้อยละ 29.03 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ภาพที่ 20 การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ถูกต้องและไม่ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

จะเห็นว่าทั้งสามระดับชั้นมีความถี่ในการเน้นเสียงพยางค์ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ในภาพรวม น้อยกว่าร้อยละ 50 ในทุกระดับชั้นทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการเน้นเสียงพยางค์ได้ดีกว่าเพศชายในระดับชั้นอื่นๆ และเพศหญิงทุกระดับชั้น โดยมีจำนวนอ่านถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 43.75

การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลา

การลดรูปสระจะมีการลดรูปในพยางค์ไม่เน้น และมักจะไม่นำออกเสียงเต็มเนื่องจากไม่มีผลกระทบต่อกรรับรู้ของผู้ฟังในการสื่อความหมาย สระมักจะถูกลดรูปเป็นสระเนวกลาง schwa [ə] การวิจัยครั้งนี้มีค่าตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยศึกษา เฉพาะการลดรูปสระในคำเท่านั้น ของการลดสระ (Vowel Deletion) และการแปร เสียง สระด้านอื่นๆผู้วิจัยไม่ได้ทำการศึกษา (โปรดดูวิธีการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามที่อธิบายไว้ในวิธีดำเนินการวิจัยบทที่ 3 หน้า 44)

ผู้วิจัยนำข้อมูลเสียงเข้าโปรแกรมวิเคราะห์ทางเสียง เพื่อหาความแม่นยำจากการฟังโดยดูค่าระดับเสียงสูงต่ำ (Pitch), ความดัง (loudness) และคลื่นเสียง (waveform) ทั้งแผนภาพเสียง (spectrogram) ที่แสดงภาพจากโปรแกรม Speech Analyzer เพื่อเป็นเครื่องมือยืนยันความถูกต้องจากข้อมูลที่ผู้วิจัยถอดสัทอักษรไว้ในก่อนหน้านักเรียนออกเสียงคำในแต่ละคำถูกต้องตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือไม่ โดยเฉพาะ ความยาวของ สระในพยางค์ไม่เน้น และความยาวของสระ ในพยางค์เน้น ความดังและระดับเสียงสูงต่ำของพยางค์

การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวงจลลีลาแบบเป็นกันเอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ และนำคำที่นักเรียนพูดตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปมาวิเคราะห์ โดยการพูดแนะนำตัวเองผู้วิจัยนำคำที่นักเรียนพูดโดยคัดเลือกให้อยู่ในจำนวนที่เท่ากันคนละ 16 คำ เพื่อให้จำนวนคำในการวิเคราะห์เท่ากันและส่งผลกระทบต่อความคาดเคลื่อนทางสถิติ น้อยที่สุด

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1 (ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2 (ญ2) ตามวงจลลีลาแบบเป็นกันเอง

วงจลลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ญ1		ญ2	
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	6	37.50	7	43.75
จำนวนคำที่ผิด	10	62.50	9	56.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 26 พบว่าเพศหญิง (ญ1) กับเพศหญิง (ญ2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวงจลลีลาแบบเป็นกันเอง ที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 37.50 และ 43.75 ตามลำดับ แต่ในภาพรวมการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นที่ถูกต้องของแต่ละคนมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ช1		ช2	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	6	37.50	7	43.75
จำนวนคำที่ผิด	10	62.50	9	56.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 27 พบว่าเพศชาย(ช1) กับเพศชาย(ช2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 37.50 และ 43.75 ตามลำดับ แต่จะเห็นได้ว่าการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นที่ถูกต้องของแต่ละคนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ญ3		ญ4	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	2	12.50	2	12.50
จำนวนคำที่ผิด	14	87.50	14	87.50
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 28 พบว่าเพศหญิง(ญ3) กับเพศหญิง(ญ4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary โดยเพศหญิง(ญ3) และเพศหญิง(ญ4) มีจำนวนคำในการลดรูปสระ

ในพยางค์ที่ไม่เน้นที่ถูกต้องเท่ากันทั้งคู่คิดเป็นร้อยละ 12.50 แต่ในภาพรวมการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นที่ถูกต้องมีจำนวนน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชายคนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ช3		ช4	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	8	50.00	9	56.25
จำนวนคำที่ผิด	8	50.00	7	43.75
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 29 พบว่าเพศชาย(ช3) กับเพศชาย(ช4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนาลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 50.00 และ 56.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ญ5		ญ6	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	6	37.50	6	37.50
จำนวนคำที่ผิด	10	62.50	10	62.50
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 30 พบว่าเพศหญิง(ญ5) กับเพศหญิง(ญ6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนาลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 37.50 เท่ากันทั้งคู่ แต่ในภาพรวมการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วัจนลีลาแบบกันเอง	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ช5		ช6	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	8	50.00	5	31.25
จำนวนคำที่ผิด	8	50.00	11	68.75
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 31 พบว่าเพศชาย(ช5) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเองถูกต้องตรงตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันร้อยละ 50.00 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary ส่วนเพศชาย(ช6) มีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 31.25

ตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกัน ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

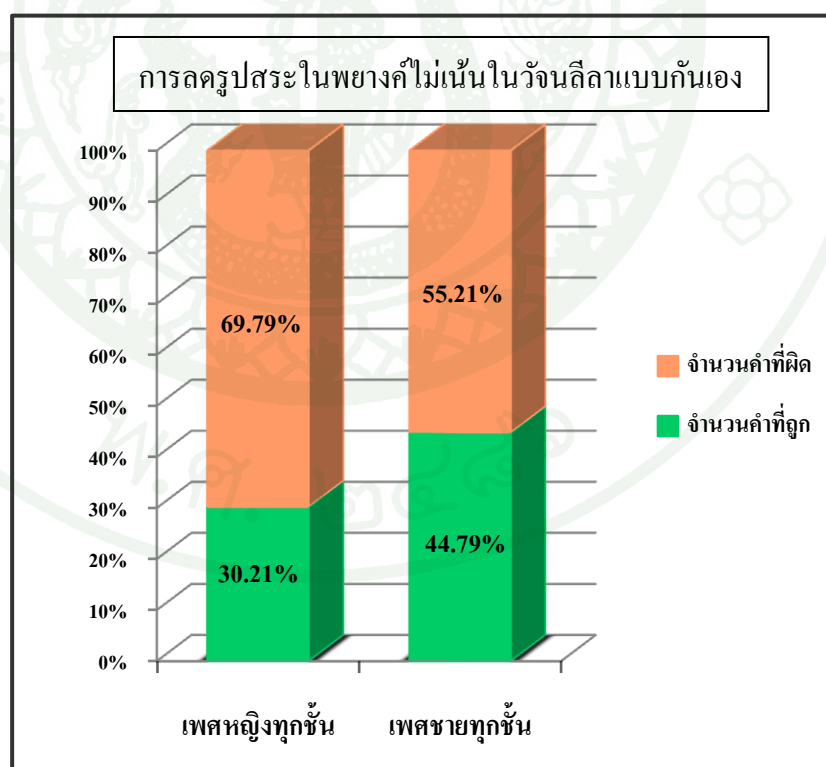
วัจนลีลาแบบกันเอง	เพศหญิงทุกระดับชั้น(N = 6)	
	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น		
จำนวนคำที่ถูก	29	30.21
จำนวนคำที่ผิด	67	69.79
จำนวนรวมทั้งหมด	96	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 32 พบว่าในภาพรวมเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันมีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นถูกต้องตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเองน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 30.21 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ยังออกเสียงได้ ไม่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary

ตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกัน ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	เพศชายทุกระดับชั้น(N = 6)	
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	ค่า	%
จำนวนคำที่ถูก	43	44.79
จำนวนคำที่ผิด	53	55.21
จำนวนรวมทั้งหมด	96	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 33 พบว่าในภาพรวมเพศชายทุกระดับชั้น รวมกันมีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นถูกต้องตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 44.79 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ยังออกเสียงได้ ไม่ถูกต้องตรงตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary

ภาพที่ 21 การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุกระดับชั้นและเพศหญิงทุกระดับชั้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

ในภาพรวม ทั้งสองเพศมีความถี่ในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเพศชายมีการออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 44.79 ส่วนเพศหญิงมีการออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 30.21 ซึ่งเพศชายจะมีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นได้ดีกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 14.58

ตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	13	40.63	13	40.63
จำนวนคำที่ผิด	19	59.37	19	59.37
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	32	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 34 พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิง ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเองที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary โดยมีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องเท่ากับคิดเป็นร้อยละ 40.63

ตารางที่ 35 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

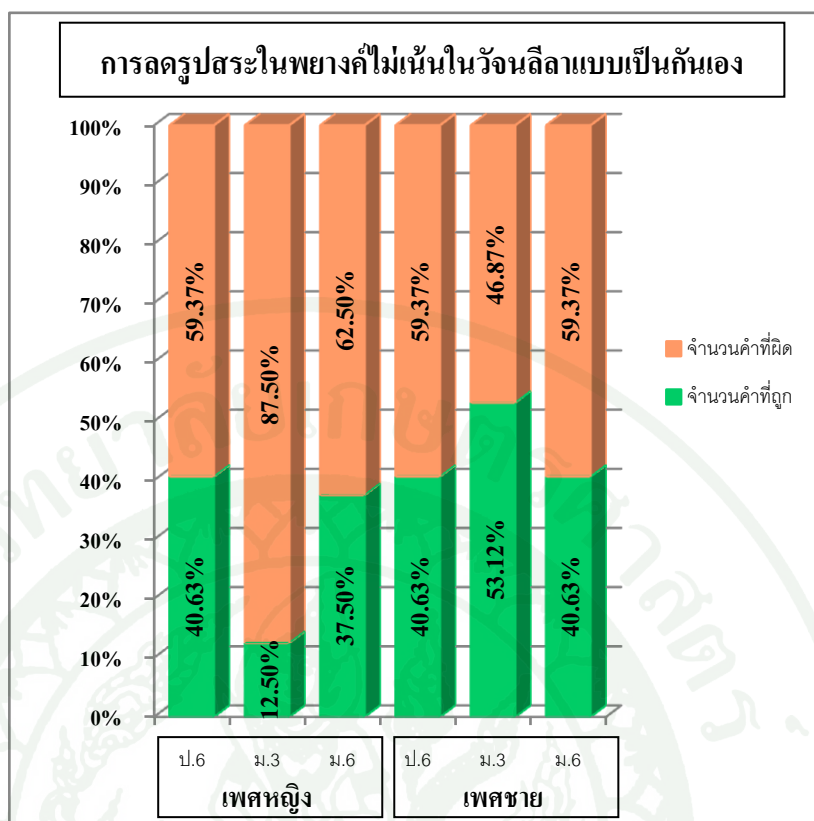
วจนลีลาแบบกันเอง	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	17	53.12	4	12.50
จำนวนคำที่ผิด	15	46.87	28	87.50
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	32	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 35 พบว่าทั้งเพศชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เกินร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary ซึ่งมากกว่าเพศหญิงในระดับเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 40.62

ตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบกันเอง	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	13	40.63	12	37.50
จำนวนคำที่ผิด	19	59.37	20	62.50
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	32	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 36 พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ที่ถูกต้องตรงตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary โดยเพศชายออกเสียงถูกต้อง ได้มากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 40.63 และเพศหญิงออกเสียงถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 37.50

ภาพที่ 22 การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

จะเห็นได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงในทุกระดับชั้น ยกเว้นเพศชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความถี่ในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง ที่ถูกต้องตาม มาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เกินร้อยละ 50 โดยเพศชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ที่ถูกต้องทำคะแนนได้ร้อยละ 53.12 ซึ่งดีกว่าเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 6 และดีกว่าเพศหญิงในทุกระดับชั้น

การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความในหนังสือเรียน และนำคำที่นักเรียนอ่านตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป มาวิเคราะห์ โดยการอ่านข้อความผู้วิจัยนำคำที่นักเรียนอ่าน โดยคัดเลือกให้อยู่ในจำนวนที่เท่ากัน คนละ 16 คำ เพื่อให้จำนวนคำในการวิเคราะห์เท่ากันและส่งผลต่อความคาดเคลื่อนทางสถิติที่น้อยที่สุด

ตารางที่ 37 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เพศหญิงคนที่ 1(ญ1) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ2) ตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วัจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ญ1		ญ2	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	4	30.77	3	25.00
จำนวนคำที่ผิด	9	69.23	9	75.00
จำนวนรวมทั้งหมด*	13	100.00	12	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน
บทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 37 พบว่าเพศหญิง(ญ1) กับเพศหญิง(ญ2) ในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้อง
ตรงตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน น้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ที่
ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 30.77 และร้อยละ 25.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
เพศชายคนที่ 1(ช1) และเพศชายคนที่ 2(ช2) ตามวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วัจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ช1		ช2	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	4	26.67	3	20.00
จำนวนคำที่ผิด	11	73.33	12	80.00
จำนวนรวมทั้งหมด*	15	100.00	15	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน
บทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 38 พบว่าเพศชาย(ข1) กับเพศชาย(ข2) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 26.67 และร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 39 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงคนที่ 1(ญ3) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ4) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ญ3		ญ4	
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูกต้อง	3	21.43	4	25.00
จำนวนคำที่ผิด	11	78.57	12	75.00
จำนวนรวมทั้งหมด	14*	100.00	16	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ในบทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 39 พบว่าเพศหญิง(ญ3) กับเพศหญิง(ญ4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 21.43 และ 25.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศชายคนที่ 1(ช3) และเพศชายคนที่ 2(ช4) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ช3		ช4	
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	8	50.00	7	43.75
จำนวนคำที่ผิด	8	50.00	9	56.25
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	16	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 40 พบว่าเพศชาย(ช3) กับเพศชาย(ช4) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 50 และร้อยละ 43.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 41 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงคนที่ 1(ญ5) และเพศหญิงคนที่ 2(ญ6) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ญ5		ญ6	
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	4	26.67	9	56.25
จำนวนคำที่ผิด	11	73.33	7	43.75
จำนวนรวมทั้งหมด	15*	100.00	16	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 41 พบว่าเพศหญิง(ญ5) กับเพศหญิง(ญ6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่จาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 26.67 และ 56.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 42 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชายคนที่ 1(ช5) และเพศชายคนที่ 2(ช6) ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ช5		ช6	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	4	25.00	4	26.67
จำนวนคำที่ผิด	12	75.00	11	73.33
จำนวนรวมทั้งหมด	16	100.00	15*	100.00

*มีจำนวนคำที่ไม่นำมานับ ซึ่งต้องตัดออกจากการคำนวณ ตามเกณฑ์การนับคะแนนที่ได้ระบุไว้ใน บทที่ 3 หน้าที่ 46

จากข้อมูลในตารางที่ 42 พบว่าเพศชาย(ช5) กับเพศชาย(ช6) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตรงตาม ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 25.00 และ 26.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 43 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกัน ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

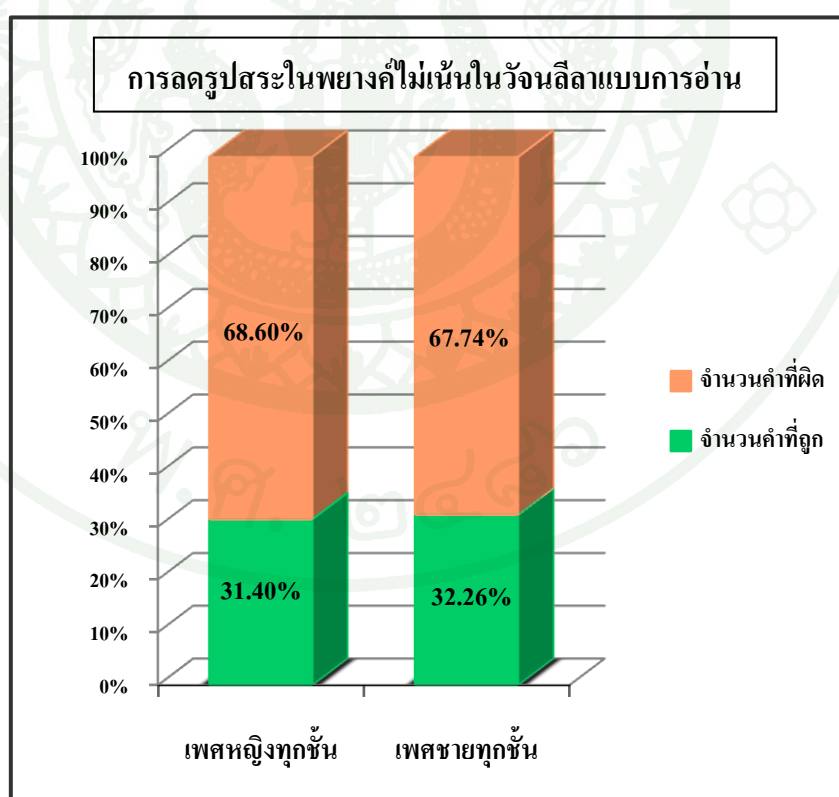
วจนลีลาแบบการอ่าน	เพศหญิงทุกระดับชั้น(N = 6)	
	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น		
จำนวนคำที่ถูก	27	31.40
จำนวนคำที่ผิด	59	68.60
จำนวนรวมทั้งหมด	86	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 43 พบว่าเพศหญิงทุกระดับชั้นรวมกันในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยคิดเป็นร้อยละ 31.40 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นยังออกเสียงได้ไม่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงจาก Webster Learner's Dictionary

ตารางที่ 44 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุกระดับชั้นรวมกัน
ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	ชายทุกระดับชั้น(N = 6)	
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	คำ	%
จำนวนคำที่ถูก	30	32.26
จำนวนคำที่ผิด	63	67.74
จำนวนรวมทั้งหมด	93	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 44 พบว่าเพศชายทุกระดับชั้นรวมกันในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต่อง น้อยกว่าร้อยละ 50 โดยคิดเป็นร้อยละ 32.26 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นยังออกเสียงได้ไม่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยอ้างอิงจาก Webster Learner's Dictionary

ภาพที่ 23 การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายทุกระดับชั้นและ
เพศหญิงทุกระดับชั้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

จะเห็นได้ว่าทั้งสองเพศ ในทุกระดับชั้นรวมกันต่าง มีความถี่ในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน น้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงการออกเสียงที่ถูกต้องจาก Webster Learner's Dictionary เพศชายออกเสียงถูกต้องคิดเป็นเพียงร้อยละ 32.26 ส่วนเพศหญิงออกเสียงถูกต้องคิดเป็นเพียงร้อยละ 31.40

ตารางที่ 45 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	7	23.33	7	28.00
จำนวนคำที่ผิด	23	76.77	18	72.00
จำนวนรวมทั้งหมด	30	100.00	25	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 45 พบว่าเพศชายและเพศหญิง ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน น้อยกว่าร้อยละ 50 โดยอ้างอิงจาก Webster Learner's Dictionary คิดเป็นร้อยละ 23.33 และร้อยละ 28.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 46 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

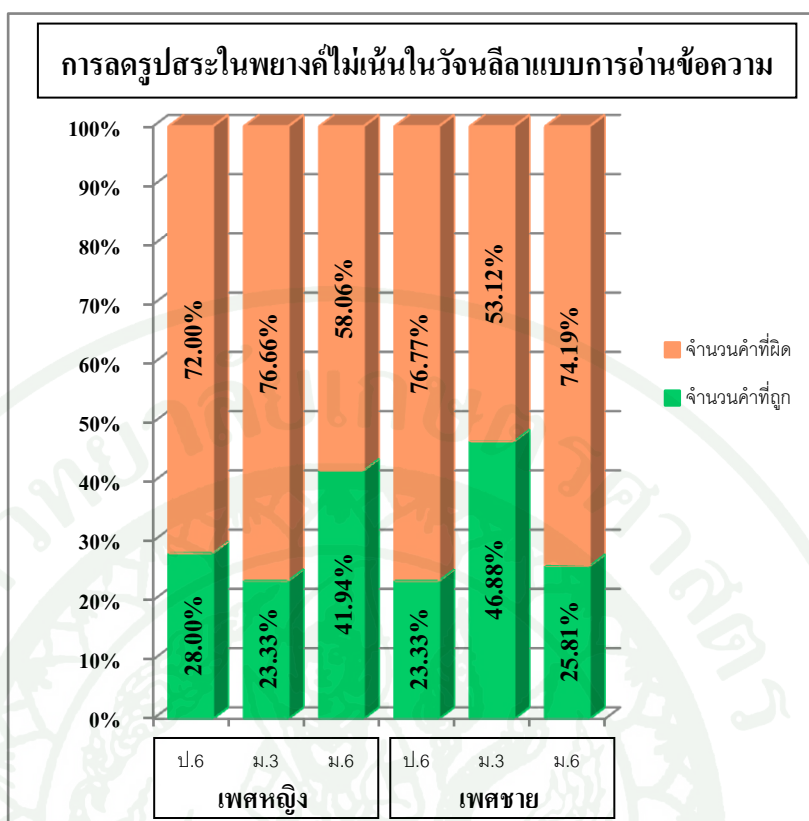
วจนลีลาแบบการอ่าน	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	15	46.88	7	23.33
จำนวนคำที่ผิด	17	53.12	23	76.66
จำนวนรวมทั้งหมด	32	100.00	30	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 46 พบว่าเพศชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยอ้างอิงจาก Webster Learner's Dictionary มากกว่าเพศหญิงในระดับเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 46.88 และร้อยละ 23.33 ตามลำดับ แต่ทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 47 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วจนลีลาแบบการอ่าน	นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6			
	ชาย (N = 2)		หญิง (N = 2)	
	คำ	%	คำ	%
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น				
จำนวนคำที่ถูก	8	25.81	13	41.94
จำนวนคำที่ผิด	23	74.19	18	58.06
จำนวนรวมทั้งหมด	31	100.00	31	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 47 พบว่าเพศชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนคำในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ถูกต้องตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันโดยอ้างอิงจาก Webster Learner's Dictionary น้อยกว่านักเรียนหญิงในระดับเดียวกันและเพศหญิงออกเสียงถูกต้อง มากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 16.13 แต่ในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นถูกต้องน้อยกว่าร้อยละ 50

ภาพที่ 24 การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องโดยอ้างอิง Webster Learner's Dictionary ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

จะเห็นได้ว่าในทั้งสามระดับชั้นทั้งสองเพศต่างมีความถี่ในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ถูกต้อง ได้ดีกว่าเพศชายในระดับชั้นอื่นๆ และดีกว่าเพศหญิงทุกระดับชั้น

ในภาพรวม การเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ทั้งหมด เพศชายจะมีการออกเสียงได้ดีกว่าเพศหญิงโดยสรุปไม่จำแนกตัวแปรทางสังคมอื่นๆ ได้ดังนี้

ตารางที่ 48 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาอังกฤษในลักษณะการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงทุกระดับทั้งสองวัยนลีลา

การออกเสียงทั้ง 2 ลักษณะ ในทั้ง 2 วัยนลีลา	นักเรียนทุกระดับชั้น			
	ชาย (N = 6)		หญิง (N = 6)	
	ค่า	%	ค่า	%
จำนวนคำที่ถูก	133	35.19	108	29.67
จำนวนคำที่ผิด	245	64.81	256	70.33
จำนวนรวมทั้งหมด	378	100.00	364	100.00

จากข้อมูลในตารางที่ 48 การออกเสียงโดยไม่จำแนกตัวแปรด้านระดับการศึกษา วัยนลีลา ลักษณะการออกเสียงเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น พบว่าเพศชายทุกระดับชั้นมีจำนวนการออกเสียงถูกในภาพรวมได้ดีกว่าเพศหญิง เพศชายออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 35.19 และเพศหญิงออกเสียงถูกคิดเป็นร้อยละ 29.67

ข้อมูลทั้งหมดนี้จะนำมาวิเคราะห์ในเชิงสถิติ เพื่อหาข้อสรุปทางสถิติว่าตัวแปรทางสังคมที่ผู้วิจัยศึกษา มีค่าความแตกต่างทางสถิติหรือไม่ และเพื่อนำผลทางสถิติที่ได้มาสรุปและอภิปรายผลในบทที่ 5 ต่อไป

จากข้อมูลความถี่แจกแจงข้างต้นทำให้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาจะมีการเน้นเสียงท้ายพยางค์คือให้ความยาวสระและออกเสียงสระรูปเต็มในพยางค์สุดท้ายของคำในระดับคำดังตัวอย่าง เช่น season ['si:zn] นักเรียนออกเสียงว่า [si:'sɑ:n] หรือคำว่า father ['fɑ: ðər] นักเรียนออกเสียงว่า [fɑ'tr:] เป็นต้น

ตารางที่ 49 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงท้ายพยางค์และของเพศชายและเพศหญิงทุกระดับ ทั้งสองวันลีลา

การเน้นเสียง ในทั้ง 2 วันลีลา ในคำที่เน้นพยางค์ผิด	นักเรียนทุกระดับชั้น			
	ชาย (N = 6)		หญิง (N = 6)	
	ค่า	%	ค่า	%
จำนวนเน้นพยางค์ผิด				
โดยเน้นพยางค์ท้าย	112	86.82	111	85.38
จำนวนเน้นพยางค์ผิด ทั้งหมด	129	100.00	130	100.00

เป็นที่สังเกตได้จากข้อมูลในตารางที่ 49 การเน้นเสียงพยางค์ผิดในทั้ง 2 วันลีลาโดยเพศชายและเพศหญิงมีจำนวนค่าในส่วนของการเน้นเสียงพยางค์ท้ายคิดเป็นร้อยละ 86.82 และ 85.38 ตามลำดับ จากจำนวนการเน้นเสียงพยางค์ผิดทั้งหมดรวมกัน 100 % ซึ่งข้อสังเกตนี้อาจชี้แนะว่า อาจเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่เนื่องจากภาษาไทยมีการเน้นเสียงที่พยางค์ท้ายของคำเสมอ (Tumtavitikul, 1998) ข้อมูลนี้ผู้วิจัยไม่ได้ทำการศึกษาในที่นี้

การวิเคราะห์เชิงสถิติ

ผู้วิจัยทำตารางแจกแจงความถี่จากการวิเคราะห์เชิงสถิติศาสตร์มา สามารถสรุปผลทางสถิติจากการคำนวณหาค่าความสัมพันธ์ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างคู่เทียบ (Paired Samples t-test) ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์และในเรื่องการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของแต่ละวันลีลาและทั้ง 2 วันลีลารวมกัน และศึกษาคู่เทียบระหว่างนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระหว่างนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 50 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test การเน้นเสียงพยางค์ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

การเน้นเสียงพยางค์ ตามวจนลีลา	เพศ				t	sig. 0.05	MD
	หญิง		ชาย				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
แบบเป็นกันเอง	28.13	11.00	33.33	14.61	-0.68	0.53	-5.20
แบบการอ่านข้อความ	29.09	7.41	30.00	16.37	-0.15	0.89	-0.91
วจนลีลาทั้งสองรวมกัน	28.71	7.01	31.70	12.78	-0.44	0.68	-2.99

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 50 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่าค่าเฉลี่ยการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของเพศชายมีค่ามากกว่าเพศหญิงในทุกวจนลีลาและในภาพรวมทั้ง 2 วจนลีลารวมกัน ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5.20% 0.91% และ 2.99% ตามลำดับ แต่ความแตกต่างเหล่านี้ในทางสถิติไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 51 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

การลดรูปสระในพยางค์ ที่ไม่เน้นตามวจนลีลา	เพศ				t	sig. 0.05	MD
	หญิง		ชาย				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
แบบเป็นกันเอง	30.21	13.93	44.79	9.20	-1.69	0.15	-14.58
แบบการอ่านข้อความ	30.85	12.80	32.02	11.93	-0.14	0.89	-1.17
วจนลีลาทั้งสองรวมกัน	30.79	11.34	38.51	9.31	-0.92	0.40	-7.72

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 51 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่าค่าเฉลี่ยการออกเสียงที่ถูกต้องในการลดรูปสระในพยางค์ ไม่เน้นของเพศชายมีค่ามากกว่าเพศหญิงในทุกวจนลีลาและในภาพรวมทั้ง 2 วจนลีลารวมกัน ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 14.58% 1.17% และ 7.72% ตามลำดับ แต่ความแตกต่างเหล่านี้ในทางสถิติไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 52 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วัจนลีลาแบบ เป็นกันเอง	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ข+ญ)		ม.3 (ข+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	40.63	6.25	26.56	13.86	2.63	0.08	14.07
การลดรูปสระ	40.63	3.61	32.81	23.59	0.66	0.55	7.82

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยในวัจนลีลาแบบ เป็นกันเอง การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 14.07% และในเรื่อง การลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ที่ 7.82% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 53 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วัจนลีลาแบบ การอ่านข้อความ	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ข+ญ)		ม.3 (ข+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	30.87	14.71	35.27	9.90	-0.49	0.66	-4.40
การลดรูปสระ	25.61	4.46	35.05	13.97	-1.13	0.34	-9.44

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 53 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามากกว่าระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.40% ส่วนในเรื่อง การลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ที่ 9.44% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 54 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวจนลีลาทั้ง 2 รวมกัน

วจนลีลา ทั้ง 2 รวมกัน	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ช+ญ)		ม.3 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	36.10	6.70	30.78	11.67	0.97	0.40	5.32
การลดรูปสระ	33.68	1.71	33.86	18.66	0.01	0.99	0.18

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยในภาพรวมของวจนลีลาทั้ง 2 รวมกัน การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5.32% และ 0.18% ตามลำดับ แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 55 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลาแบบ เป็นกันเอง	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ช+ญ)		ม.6 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	40.63	6.25	25.00	12.50	1.99	0.14	15.63
การลดรูปสระ	40.63	3.61	39.06	7.86	0.29	0.79	1.57

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 55 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยในวัจนลีลาแบบ เป็นกันเอง การออกเสียงที่ถูกต้องของ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ซึ่ง ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 15.63% และในเรื่อง การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ที่ 1.57% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 56 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

วัจนลีลาแบบ การอ่านข้อความ	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ช+ญ)		ม.6 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	30.87	14.71	22.50	10.60	0.77	0.50	8.37
การลดรูปสระ	25.61	4.46	33.65	15.09	-1.00	0.39	-8.04

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 56 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยในวัจนลีลาแบบ การอ่านข้อความ การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.37% ส่วนในเรื่อง การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ที่ 8.04% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 57 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวจนลีลาทั้ง 2 รวมกัน

วจนลีลา ทั้ง 2 รวมกัน	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ข+ญ)		ม.6 (ข+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	36.10	6.70	23.74	8.92	2.61	0.08	12.36
การลดรูปสระ	33.68	1.71	36.42	7.80	-0.81	0.48	-2.74

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 57 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยในภาพรวมของวจนลีลาทั้ง 2 รวมกัน การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 12.36% ส่วนในเรื่องการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นค่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ 2.74% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 58 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

วจนลีลา แบบเป็นกันเอง	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ม.3 (ข+ญ)		ม.6 (ข+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	26.56	13.86	25.00	12.50	0.15	0.89	1.56
การลดรูปสระ	32.81	23.59	39.06	7.86	-0.52	0.64	-6.25

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 58 ผลการวิเคราะห์ สถิติระหว่างนักเรียน ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยในวจนลีลาแบบ เป็นกันเอง การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.56% และ ในเรื่อง การลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ที่ 6.25% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 59 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวจนลีลาการอ่านข้อความ

วจนลีลา แบบการอ่านข้อความ	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ม.3 (ช+ญ)		ม.6 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	35.27	9.90	22.50	10.61	1.32	0.28	12.77
การลดรูปสระ	35.05	13.97	33.65	15.09	0.11	0.92	1.40

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 59 ผลทางสถิติ ระหว่างนักเรียน ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ และเรื่องการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 12.77% และ 1.40% ตามลำดับ แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 60 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวจนลีลาทั้ง 2 รวมกัน

วจนลีลา ทั้ง 2 รวมกัน	ระดับชั้น				t	sig. 0.05	MD
	ม.3 (ช+ญ)		ม.6 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	30.78	11.67	23.74	8.92	0.74	0.51	7.04
การลดรูปสระ	33.85	18.66	36.42	7.80	-0.22	0.84	-2.56

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 60 ผลทางสถิติ ระหว่างนักเรียน ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่าค่าเฉลี่ยในภาพรวมของทั้ง 2 วจนลีลา การออกเสียงที่ถูกต้องของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์ ซึ่งความ

แตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.04% ส่วนในเรื่องการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ที่ 2.56% แต่ความแตกต่างทั้งสองนี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 61 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างวจนลีลาแบบเป็นกันเองกับวจนลีลาแบบการอ่านข้อความในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์

เพศ	การเน้นเสียงพยางค์ในวจนลีลา				t	sig. 0.05	MD
	แบบเป็นกันเอง		แบบการอ่าน				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
เพศชายทุกชั้น	30.00	16.37	33.33	14.61	-0.46	0.66	-3.33
เพศหญิงทุกชั้น	29.09	7.41	28.13	11.00	0.18	0.86	0.96
เพศชาย+เพศหญิงทุกชั้น	30.73	8.61	29.66	6.54	0.20	0.86	1.07

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 61 ผลการวิเคราะห์สถิติระหว่างสองวจนลีลา พบว่าเพศชาย มีค่าเฉลี่ยการออกเสียงที่ถูกต้องของการเน้นเสียงพยางค์ในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมากกว่าวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.33%

เพศหญิงและเพศชายเพศหญิงทุกชั้นรวมกัน มีค่าเฉลี่ยการออกเสียงที่ถูกต้องของการเน้นเสียงพยางค์ในวจนลีลาแบบเป็นกันเองมากกว่าวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ซึ่งค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ 0.96% และ 1.07% ตามลำดับ แต่ความแตกต่างทั้ง 3 นี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 62 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างวจนลีลาแบบเป็นกันเองกับวจนลีลาแบบ
การอ่านข้อความในเรื่องการลครูปสระในพยางค์ไม่เน้น

เพศ	การลครูปสระในวจนลีลา				t	sig. 0.05	MD
	แบบเป็นกันเอง		แบบการอ่าน				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
เพศชายทุกชั้น	32.02	11.93	44.79	9.20	-3.12	0.51	-12.77
เพศหญิงทุกชั้น	30.85	12.80	30.21	13.93	0.11	0.92	0.65
เพศชาย+เพศหญิงทุกชั้น	37.50	4.14	31.60	5.39	1.14	0.37	5.90

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย , SD = Standard Deviation , MD = Mean Difference , Sig = Significance Level)

จากตารางที่ 62 ผลการวิเคราะห์สถิติระหว่างสอง วจนลีลา พบว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยการออกเสียงที่ถูกต้องของการลครูปสระในพยางค์ไม่เน้นในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมากกว่าวจนลีลาแบบเป็นกันเอง ซึ่งความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 12.77%

เพศหญิงและเพศชายเพศหญิงทุกชั้นรวมกัน มีค่าเฉลี่ยการออกเสียงที่ถูกต้องของการลครูปสระในพยางค์ไม่เน้นในวจนลีลาแบบเป็นกันเองมากกว่าวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ซึ่งค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ที่ 0.65% และ 5.90% ตามลำดับ แต่ความแตกต่างทั้ง 3 นี้ในทางสถิติเป็นความแตกต่างที่ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่านของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาแห่งหนึ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษา ในสองลักษณะคือ การเน้นเสียงพยางค์ และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นเสียงโดยพิจารณาเทียบกับตัวแปรทางสังคมทางด้าน เพศ ระดับชั้นการศึกษา และวันลีลาตามทฤษฎีการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับงานวิจัยในบทที่ 2

1. สรุปผลงานวิจัยตามสมมุติฐานได้ดังนี้

1.1 วิเคราะห์ตัวแปรด้านเพศที่มีผลต่อการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันในวันลีลาทั้งสอง

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยพบว่า การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในวันลีลาแบบเป็นกันเองเพศชายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.33% และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 28.13% ซึ่งแตกต่างกัน 5.20% และการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในวันลีลาแบบการอ่านข้อความ เพศชายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.00% และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 29.09% ซึ่งแตกต่างกัน 0.91% เมื่ออธิบายภาพรวมของการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในทั้ง สอง วันลีลาของเพศชาย จะมีค่าเฉลี่ยมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 31.70% ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 28.71% ซึ่งแตกต่างกัน 2.99%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายความว่าทั้ง 2 เพศ ไม่มีความแตกต่างในด้านการออกเสียงเน้นพยางค์ในทั้งสองวันลีลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

1.2 วิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิงรวมกัน โดยพิจารณาทั้งสองวันลีลาตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยพบว่า การเน้นเสียง ลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ที่ถูกต้องในวจนลีลาแบบเป็นกันเองเพศชายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 44.79% และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.21% ซึ่งแตกต่างกัน 14.58% และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ที่ถูกต้องในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ เพศชายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 32.02% และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.85% ซึ่งแตกต่างกัน 1.17% เมื่ออธิบายภาพรวมของการ ลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น ที่ถูกต้องในทั้งสองวจนลีลาของเพศชายจะมีค่าเฉลี่ยมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 38.51% ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.79% ซึ่งแตกต่างกัน 7.72%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งหมายความว่าทั้ง 2 เพศ ไม่มีความแตกต่างในด้านการออกเสียงเน้นพยางค์ในทั้งสองวจนลีลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

สรุปผลการศึกษาพบว่า การเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นตามตัวแปรด้านเพศ ไม่มีความสำคัญในทั้งสองวจนลีลาซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า เพศหญิงมีการพูดและอ่านออกเสียงได้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมากกว่าเพศชาย การที่เพศหญิงมีการออกเสียงที่ถูกต้องน้อยกว่าเพศชายในการวิเคราะห์เชิงสัทศาสตร์ อาจจะเป็นเพราะเพศหญิงมีความประหม่าตื่นเต้นและมีความอายมากกว่าเพศชาย จึงทำให้การออกเสียงในการวิเคราะห์เชิงสัทศาสตร์ที่ถูกต้องมีจำนวนนับที่น้อยกว่าเพศชาย

1.3 วิเคราะห์ตัวแปรด้านระดับชั้นการศึกษาที่มีผลต่อการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องตามมาตรฐาน ภาษาอังกฤษ แบบอเมริกันในวจนลีลาทั้งสอง โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามรายละเอียดการสรุปผลดังนี้

1.3.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยพบว่า การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในวจนลีลาแบบเป็นกันเองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 40.63% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 26.56% ซึ่งแตกต่างกัน 14.07% ส่วนในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.87% และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 35.27% มีความแตกต่างอยู่ที่ 4.40% เมื่ออธิบายภาพรวมของการเน้นเสียงพยางค์ที่

ถูกต้องในทั้งสองวงนิตลาของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จะมีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 36.10% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.78% ซึ่งแตกต่างกัน 5.32%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้ง 2 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการเน้นเสียงพยางค์ในทั้งสองวงนิตลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

1.3.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพบว่าการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในวงนิตลาแบบเป็นกันเองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 40.63% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 25.00% ซึ่งแตกต่างกัน 15.63% ส่วนในวงนิตลาแบบการอ่านข้อความระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.87% และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 22.50% มีค่าความแตกต่างอยู่ที่ 8.37% เมื่ออธิบายภาพรวมของการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในทั้งสองวงนิตลาของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จะมีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 36.10% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 23.74% ซึ่งแตกต่างกัน 12.36%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้ง 2 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการเน้นเสียงพยางค์ในทั้งสองวงนิตลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

1.3.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพบว่าการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในวงนิตลาแบบเป็นกันเองระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 26.56% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 25.00% ซึ่งแตกต่างกัน 1.56% ส่วนในวงนิตลาแบบการอ่านข้อความระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 35.27% และในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มี

ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 22.50% มีค่าความแตกต่างอยู่ที่ 12.77% เมื่ออธิบายภาพรวมของการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในทั้งสองวจนลีลาของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะมีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.78% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 23.74% ซึ่งแตกต่างกัน 7.04%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้ง 2 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการเน้นเสียงพยางค์ในทั้งสองวจนลีลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

สรุปภาพรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น พบว่าผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องทั้ง 3 ระดับชั้นมีการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องไม่ตรงตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และไม่มี ความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการศึกษาไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าระดับชั้นการศึกษามีผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ ระดับยิ่งสูงยิ่งต้องออกเสียงได้ถูกต้อง นั้นหมายความว่าตัวแปรด้านระดับชั้น ไม่มีผลต่อการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องในทั้งสองวจนลีลา

แต่ ผลการศึกษาด้านระดับชั้นเป็นไปตามกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแต่ละระดับชั้นการศึกษาส่วนใหญ่พูดและอ่านออกเสียงในการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องตรงตามเจ้าของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยแต่ละระดับชั้นออกเสียงถูกต้องต่ำกว่าร้อยละ 50 และมีการเน้นเสียงพยางค์ท้ายตามที่แสดงผลร้อยละในบทที่ 4 หน้าที่ 84 ซึ่งการเน้นเสียงพยางค์ท้ายอาจได้รับอิทธิพลการแทรกแซงจากระบบเสียงภาษาแม่ เพราะภาษาไทยมีการเน้นท้ายพยางค์ในระดับคำ (Tumtavitikul, 1998)

1.4 วิเคราะห์ตัวแปรด้านระดับชั้น การศึกษาที่มีผลต่อการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องในวจนลีลาทั้ง 2 ตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 9 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 9 ตามรายละเอียดการสรุปผลดังนี้

1.4.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยพบว่าการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้อง ในวจนลีลาแบบเป็นกันเองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 40.63% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 32.81% ซึ่งแตกต่างอยู่ที่ 7.82% และวจนลีลาแบบการอ่านข้อความระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 25.61% น้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 35.05% ซึ่งแตกต่างกัน 9.44% เมื่ออธิบายภาพรวมของการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องในทั้ง 2 วจนลีลารวมกัน ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.68% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.86% ซึ่งแตกต่างกัน 0.18%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้ง 2 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในทั้ง 2 วจนลีลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

1.4.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยพบว่าการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้อง ในวจนลีลาแบบเป็นกันเองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 40.63% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 39.06% ซึ่งแตกต่างอยู่ที่ 1.57% และวจนลีลาแบบการอ่านข้อความระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 25.61% น้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.65% ซึ่งแตกต่างกัน 8.04% เมื่ออธิบายภาพรวมของการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องในทั้ง 2 วจนลีลารวมกัน ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะมีค่าเฉลี่ย น้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.68% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 36.42% ซึ่งแตกต่างกัน 2.74%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้ง 2 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในทั้ง 2 วจนลีลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

1.4.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย พบว่าการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้อง ในวจนลีลาแบบเป็นกันเองระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 32.81% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 39.06% ซึ่งแตกต่างกันอยู่ที่ 6.25% และวจนลีลาแบบการอ่านข้อความระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 35.05% มากกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.65% ซึ่งแตกต่างกัน 1.40% เมื่ออธิบายภาพรวมของการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องในทั้ง 2 วจนลีลารวมกัน ของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะมีค่าเฉลี่ย น้อยกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 33.85% ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 36.42% ซึ่งแตกต่างกัน 2.56%

ในทางสถิติ Paired Samples t-test แสดงผลว่าความแตกต่างเหล่านี้ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้ง 2 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในทั้ง 2 วจนลีลาทั้งการพูดและการอ่านรวมกัน

สรุปภาพรวมของทั้ง 3 ระดับชั้นในการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นพบว่าทั้ง 3 ระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างในเรื่อง การออกเสียงลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ของแต่ละคู่เทียบ ระดับชั้น ซึ่งหมายความว่าทั้ง 3 ระดับชั้นมีการออกเสียงลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นไม่แตกต่างกัน

สรุปการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องตัวแปรด้านระดับชั้นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความถูกต้องน้อยมาก ต่ำกว่าร้อยละ 50 ซึ่งตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแต่ละระดับชั้นส่วนใหญ่พูดและอ่านออกเสียง ลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องตรงตามเจ้าของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และออกเสียงภาษาอังกฤษตามเสียงในระบบภาษาแม่

แต่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นระดับชั้นที่สูงที่สุดในการวิจัยมีการออกเสียงไม่ตรงตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ระดับชั้นการศึกษาที่สูงกว่าจะสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นการศึกษาที่ต่ำกว่า การที่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นระดับชั้นการศึกษาที่ต่ำกว่าในระดับชั้นการศึกษาที่ผู้วิจัย

ศึกษาในเชิงวิทยาศาสตร์พบว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีกว่าในระดับชั้นอื่นๆ ซึ่งอาจมีเหตุอธิบายได้ว่าในระดับชั้นประถมศึกษา มีอัตราส่วนเวลาเรียนในรูปแบบภาษาอังกฤษเป็น 70% ของเวลาเรียนทั้งหมด ซึ่งมีอัตราส่วนมากกว่าอีก 2 ระดับชั้น แต่ผู้วิจัยยังไม่สามารถชี้ชัดได้ว่า การที่ระดับชั้นที่ต่ำกว่ามีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าในอัตราส่วน 70:30 เป็นสาเหตุทำให้มีการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีกว่าระดับชั้นอื่นๆ ที่มีอัตราส่วนการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ 50:50 ซึ่งน้อยกว่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งรายละเอียดนี้จะต้องศึกษากันในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากขึ้นและครอบคลุมตัวแปรต่างๆ เพิ่มขึ้น

1.5 วิเคราะห์ตัวแปรด้านวจนลีลาที่มีผลต่อการเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องตาม มาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยวิเคราะห์จากเพศชายและเพศหญิงรวมกัน

จากผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยพบว่า การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องของวจนลีลาแบบเป็นกันเองมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ โดยวจนลีลาแบบเป็นกันเองมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 30.73% ส่วนวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 29.66% ซึ่งแตกต่างกัน 1.07%

แต่ในทางสถิติแล้วพบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติที่มีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.05 หมายความว่าไม่มีความแตกต่างในด้านการออกเสียงเน้นเสียงพยางค์ในทั้ง สอง วจนลีลาทั้งการพูดและการอ่าน

1.6 วิเคราะห์ตัวแปรด้านวจนลีลาที่มีผลต่อการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องตามภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน โดยวิเคราะห์จากเพศชายและเพศหญิงรวม

จากผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย พบว่าการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องของวจนลีลา แบบเป็นกันเอง มีค่าเฉลี่ยมากกว่าวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ โดยวจนลีลาแบบเป็นกันเองมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 37.50% ส่วนวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 31.60% ซึ่งแตกต่างกัน 5.90%

แต่ในทางสถิติแล้วพบว่า ไม่มีความแตกต่างทางสถิติที่มีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.05 หมายความว่าไม่มีความแตกต่างในด้านการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในทั้งสอง วจนลีลาทั้งการพูดและการอ่าน

สรุปการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นตัวแม่ด้านวจนลีลาไม่มีผลต่อการออกเสียง ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาออกเสียงภาษาอังกฤษในวจนลีลาแบบการอ่านข้อความได้ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษมากกว่าการออกเสียงในวจนลีลาแบบเป็นกันเอง แต่ค่าเฉลี่ยเชิงสถิติศาสตร์กลับแสดงว่าวจนลีลาแบบเป็นกันเองนักเรียนกลับทำได้ดีกว่าวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความประหม่าและตื่นเต้นเมื่อมีการอ่านหน้าชั้นเรียนที่มีคุณครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเข้ามานั่งร่วมกัน ในขณะที่การพูดแบบแนะนำตัวเอง เป็นการพูดคุยสัมภาษณ์ระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัยตัวต่อตัว ซึ่งได้ทำความคุ้นเคยกันมาแล้วก่อนหน้าการเก็บข้อมูลจึงทำให้การออกเสียงวจนลีลาแบบการอ่านข้อความมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

2. สรุปผลงานวิจัยตามทฤษฎีการวิเคราะห์เกี่ยวกับงานวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ในลักษณะการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของเพศชายและเพศหญิง จำนวนการออกเสียงผิดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการออกเสียงถูกเกินร้อยละ 50 การวิเคราะห์เปรียบเทียบตามแนวคิดของ James(1980) อธิบายไว้ว่า ความแตกต่างของภาษาแม่ของผู้เรียน อาจมีผลที่เป็นอุปสรรคต่อ การเรียนรู้ภาษาที่สองได้ ถ้าภาษาที่สองมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาแม่ผู้เรียนก็จะสามารถเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว แต่ถ้าภาษาแม่มีลักษณะต่างจากภาษาที่สองมากก็จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ยาก บางครั้งอาจทำให้เกิดความสับสนระหว่างภาษาได้ บางครั้งผู้เรียนจะใช้ระบบของภาษาแม่ของตนมาใช้ในการเรียนภาษาที่สองได้ หรือที่เรียกว่าการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 Interference of L2)

การเน้นเสียงพยางค์ภาษาไทยมักจะเน้นพยางค์ท้าย โดยเน้นความยาวสระเป็นหลัก ซึ่งพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างยังออกเสียงการเน้นพยางค์ภาษาอังกฤษผิดอยู่มากกว่าร้อยละ 50 ในทั้งสองวจนลีลาทั้งเพศชายและเพศหญิง นอกจากนี้ยังสังเกตพบว่าเพศชายและเพศหญิงมักออกเสียงเน้นพยางค์ท้ายผิดคิดเป็นร้อยละ 86.82% และ 85.38% ตามลำดับของการเน้นพยางค์ผิดทั้งหมด ส่วนการลดรูป สระในพยางค์ไม่เน้นมักจะไม้ออกเสียงเต็ม สำหรับภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน โดยมักจะลดรูปเป็นสระเนวกลาง schwa [ə] สระเสียง [ə] ในภาษาอังกฤษ มีความใกล้เคียง ในคุณสมบัติทางกายภาพเสียง กับเสียงสระเออ /ɜ:/ ในภาษาไทย (อ้างใน Thai Sound System Online) คือเป็นเสียง (-H, -B, -L, -R) ในแนวสระกึ่งกลางของแผนภูมิเสียงสระจึงออกเสียงใกล้เคียงกับเสียง [ə] ซึ่งในการถอดศัทอักษรจากการฟังพบว่านักเรียน กลุ่มตัวอย่าง ที่ศึกษามักจะ ออกเสียงสระเออ /ɜ:/ ในพยางค์ไม่เน้นเป็นสระเสียงยาว แทน [ə] จึงทำให้ไม่มีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ซึ่ง

ข้อมูลเหล่านี้อาจชี้แนะว่าภาษาแม่ยังมีผลต่อการออกเสียงการเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษของนักเรียน

Richards(1974a) และ James(1998) กล่าวไว้ในทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ว่าการออกเสียงผิดเนื่องจากการอ่านผิด ซึ่งทำให้คำคำนั้นมีความหมายผิดต่างไปจากความหมายเดิม ซึ่งอาจเกิดจากข้อผิดพลาดในการออกเสียงเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียนสะกดคำผิด ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการออกเสียงผิด ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และข้อผิดพลาดด้านข้อความต่อเนื่อง เป็นต้น และข้อผิดพลาดต่างๆที่เกิดขึ้นนั้น อาจเกิดจากการเรียนรู้ของผู้ที่เรียนภาษาที่สองที่ยังไม่สมบูรณ์ในเรื่องนั้นๆ คือยังไม่เข้าใจในระบบของภาษาเป้าหมาย ยังไม่มีกฎเกณฑ์ภาษาในเรื่องนั้นๆ ได้เหมือนเจ้าของภาษา สำหรับในเรื่องการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ศึกษานี้ ข้อผิดพลาดเหล่านี้อาจชี้แนะว่าผู้เรียนยังไม่มีกฎการเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษและกฎการลดเสียงสระในพยางค์ไม่เน้นใน อันตรภาษา (Interlanguage) ของนักเรียน ซึ่งกำลังพัฒนาเข้าสู่สามัคติยะภาษาของภาษาที่สองตามแบบเจ้าของภาษานั้นเอง

สรุปผลงานวิจัยทั้งหมดโดยรวมได้ว่า การศึกษาการออกเสียงของนักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้นในโรงเรียนสองภาษาแห่งนี้ในกรุงเทพมหานคร ตรงตามทัศนคติ Jennifer (2002) ซึ่งกล่าวไว้ว่า สำหรับภาษาอังกฤษสากล (Global English) การเรียนการสอนการออกเสียงนั้น สำหรับผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาใช้สื่อสารกับผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา อาทิ กลุ่มคนเอเชียที่สื่อสารภาษาอังกฤษกันเองโดยผู้สื่อสารทั้งสองฝ่ายไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษโดยตรง ถ้าผู้สื่อสารสามารถสื่อสารกันด้วยความเข้าใจแล้วนั้นก็ถือว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นประสบความสำเร็จแล้ว แม้ว่าการสื่อสารนั้นจะไม่ได้เน้นเรื่องของการออกเสียงอย่างถูกต้องตามแบบภาษาอังกฤษต้นฉบับของเจ้าของภาษาก็ตาม Jenkins สรุปแนวคิดนี้จากการศึกษาคนจำนวนมากที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่พูดกันเอง โดยมี ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ของ การสื่อสาร คุณสมบัติไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษกลายเป็นเรื่องที่ไม่ต้องมีความสำคัญ ชับซ้อนในเรื่องกฎการแปรเสียงทั้งหมดในการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นจัดเป็นเรื่องไม่สำคัญสำหรับแนวคิดแบบนี้

อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของคนไทย ควรจะเรียนให้สัมฤทธิ์ผลได้ใกล้เคียงผู้พูดภาษาแม่มากที่สุด ตามแนวคิดและทฤษฎีของการเรียนการสอนภาษาที่สอง มาตรฐาน อาทิ wells (2005); Krashen (1982); James(1980); Richards (1974) and Selinker (1972) ที่มีเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนให้ได้ใกล้เคียงกับสามัคติยะทางภาษาและสมรรถนะของผู้พูดภาษาแม่ โรงเรียนสองภาษาในประเทศไทยควรมีผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนให้ได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาอังกฤษต้นฉบับมากที่สุด เพื่อให้การเรียนการสอนได้บรรลุตามเป้าหมายของโรงเรียน เพื่อสร้างศักยภาพของนักเรียนให้ ถึงขีดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใกล้เคียงกับผู้พูดภาษาแม่ เพื่อยกระดับการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย เพื่อเตรียมพร้อมที่จะเป็นผู้นำในประชาคมอาเซียนและในเวทีโลก การมีเป้าหมายในการเรียนการสอนจำเป็นต้องเน้นเรื่องสัทศาสตร์ (Phonetics) เข้ามาเกี่ยวข้องและเป็นฐานสำคัญในเรื่องของการออกเสียง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้และพัฒนาการออกเสียงให้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

สำหรับโรงเรียนที่ศึกษานี้ มีเป้าหมายระบุไว้ชัดเจน โดยมีภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันเป็นมาตรฐานในการเรียนการสอน แต่ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนตัวอย่างที่ศึกษาชี้แนะว่า โรงเรียนอาจยังไม่ได้บรรลุเป้าหมายในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน จึงอาจจะต้องมีทดสอบและสำรวจผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบและพัฒนาการเรียนการสอนด้านการออกเสียงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษา” ในสองเรื่องคือ การเน้นเสียงพยางค์ และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นเสียงโดยมีตัวแปรทางสังคมด้าน เพศ ระดับชั้นการศึกษา และวันเวลา ซึ่งผู้วิจัยพบว่าการวิจัยนี้มีข้อจำกัดในเรื่องของจำนวนนักเรียนที่ศึกษา และยังไม่ครอบคลุมตัวแปรต่างๆ อีกทั้งยังมีประเด็นที่ควรศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้การวิจัยของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาในแต่ละระดับชั้นมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแนวทางในการศึกษาต่อดังนี้

1. ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่านของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาระดับชั้นอื่นๆ โดยเพิ่มจำนวนการเก็บกลุ่มจำนวนนักเรียนในแต่ละระดับชั้นการศึกษา
2. ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่าน ของครูผู้สอนในระดับชั้นที่ศึกษานักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
3. ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่านของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาอื่นๆ เพื่อการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

4. ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติที่มีคนไทยศึกษาอยู่ เพื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนโรงเรียนสองภาษา
5. ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและการอ่านตามวันลีลาต่างๆ

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. 2548. ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ: เรื่องหลักเกณฑ์การจัดตั้ง และดำเนินกิจการโรงเรียนนานาชาติ. กรุงเทพมหานคร: อัดสำเนา.

ฐานิตา พิณเจริญพันธุ์. 2549. การเปรียบเทียบการแปรตามวัจนลีลาของการออกเสียงควบ กล้ำในภาษาอังกฤษระหว่างผู้พูด 3 กลุ่มในอุษาคเนย์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดิยู ศรีนราววัฒน์. 2539. “ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติปัจจัยที่ต้องคำนึงในการจัดการเรียนการสอน”. วารสารโดมทัศน์ มธ. 17(1): 122-128.

นิตยา วัชรโรจนวงศ์. 2527. การศึกษาเปรียบเทียบของระบบเสียงหนักเบาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงศัพท์แพทย์หลายพยางค์ในภาษาอังกฤษ วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญเรือง ชื่นสุวิมล. 2535. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปร (r) ในภาษาไทยและ (r) ในภาษาอังกฤษตามตัวแปรสังคมของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราณี กุลละวณิช, สุดาพร ลักษณ์นิยนาวิน, อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และ กัลยา ดิงศภักดิ์. 2540. ภาษาทัศนศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. 2528. ระบบเสียงภาษาอังกฤษ กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปิยะวดี อภิชาติบุตร. 2547. “ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันต่างกันอย่างไร”. ตำรงวิชาการ 3(6): 77-93.

พัทธนี มาลารักษ์. 2540. การแปรในการออกเสียง {s} ท้ายคำภาษาอังกฤษในการอ่านข้อความของนักเรียนไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น . ใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (บรรณาธิการ). ศาสตรแห่งภาษา . กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 74-96

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2525. **สัทศาสตร์และสรีวิทยาเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช.

_____. 2539. **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. 2543. **ภาพรวมของการศึกษาภาษาและภาษาศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2553. **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์(ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

วาโร เฟิงส์สวัสดิ์. 2551. **วิธีวิทยาการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ศิริณา พรหมคำ. 2555. “พัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นผล
จากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์”. **วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
นเรศวร** 9(3):75-96.

ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. 2536. **การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย
ตามวจนลีลา และพื้นฐานการศึกษา**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศุภลักษณ์ ว่องสิริไพศาล. 2548. **การออกเสียงเสียดแทรกภาษาอังกฤษในตำแหน่งท้ายพยางค์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนทรวิทย์วิทยา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. **Thai Sound
System** (Online). <http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Home.html>, January 28,2014.

สุมนมาศ ปุโรทกานนท์. 2549. ลักษณะทางกลศาสตร์ของสระเดี่ยวในพยางค์ลดรูปที่ปรากฏ
ในหน่วยจังหวะประเภท 2 พยางค์ และ 3 พยางค์ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล. 2540. การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ระดับต้น
สำหรับการแปล. เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 372324. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2547. สัทวิทยา: การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. 2549. สัทศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ Thomson Learning. แปลจาก Peter
Ladefoged. 2006. A Course in Phonetics, 5th ed.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549. กว่าจะเป็นนักภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย . (พิมพ์แจกในงานเกษียณอายุราชการ ศาสตราจารย์ ดร.อมรา
ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กันยายน 2549)

_____. 2533. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อุทัย ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยากุล. 2521. ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน.
กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Dulay, H. and B. Marina. 1974. "You Can't Learn without Goofing: An Analysis of Children's
Second Language 'Errors'." **Errors Analysis**, ed. By Jack Richard, London: Longmans.

Goodman, K.S. 1975. **Miscue Analysis: Applications to Reading Instruction**. Illinois: NCTE.

Harris, L.A. and B.S. Carl. 1976. **Reading Instruction**. New York: Holt, Rinehart and Winston,
INC.

Holms, J. 1992. **An Introduction Bilingualism**. U.S.A.: Longman.

James, C. 1980. **Contrastive Analysis**. London: Longmans.

Jenkins, J. 2011. **Global English and the teaching of pronunciation**. (Online). www.teachingenglish.org.uk/article/global-english-teaching-pronunciation, March 10, 2014.

Krashen, S.D. 1982. **Principles and Practice in Second Language Acquisition**. Oxford: Pergamon Press.

Labov, W. 1972. **Sociolinguistic Patterns**. The University of Pennsylvania Press, Inc.

Richards, J.C. 1974a. **Error Analysis : Perspectives on Second Language Acquisition**. Longmans.

Selinker, L. 1972. **Interlanguage**. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching, IRAL*. Vol. X/3. p. 209.

Tumtavitikul, A. 1996. **The Mid Central Vowel Schwa in Thai**. The Proceedings of the 4th International Symposium on Languages and Linguistics, Vol. I, pp.11-24. Nakhorn Pathom: Mahidol University

_____. 1998. **The Metrical Structure of Thai in a Non-Linear Perspective**. Arizona State University.

ภาคผนวก

การแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ

1. นักเรียนชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 นักเรียนหญิงคนที่ 1

Good morning everybody. My name is Ploypailin. Taveeratana is my last name. But you can call me ploy. I am twelve years old. I am in grade 6F. My daily routine. I get up at 5 a.m. daily. I put on my clothes and go out for a morning walk. I return to home and then I go to school. My mother name Ananda Krairak. My father name Tavee Taveeratana. My hobby is reading a book. My favorite sport is badminton. My weight is 35 kilograms. My favorite subjects is Science and Social. My favorite season is winter. I like to eat spaghetti. My hair is Black. My eyes is black.

1.2 นักเรียนหญิงคนที่ 2

My name is Supawee Suwanjune. My nickname is nut. I am twelve years old. I am female. I live in Thailand. I ever study at Phayathai school. In my classroom have 30 people in it. My best friend is Rasita Panarong. My favorite sport is running. I play violin and I can play piano. My favorite color is red. My father name is Aree Suwanjune. My mother name is Saiphin Suwanjune. I have my brother. His name is Phinitphon Suwajune. My favorite pet is cat and dog. I never go to another country. My email address is suwajunees@yahoo.com.

1.3 นักเรียนชายคนที่ 1

My name is Tapapas Rattanachaikanon. My gender is male. My age is twelve years old. I learn in grade 6A. You can call me oat. I learn in this school for 8 years ago. I learn at K.G. 2 is kindergarten 2 to grade 6(G.6). My old school is Anuban Plengprasit. I learn about English for 8 years ago. I am not very good English many mores. My father name is Somkiat. My mother name is Pitinan. My family has 5 member. I like this school because this school is very beautiful and very good and care of the students. I very good now "Yes". My house is 306 about 106 Noble park home. I lived in Bangplee Samutprakarn. I liked my home because I lived here more than 10 years now. I liked teachers of this school because the teachers very tell me a lot of somethings. Many of somethings so I get intelligent. Maybe someday. I want to be a doctor so I can be a doctor. Yeah! Thank you.

1.4 นักเรียนชายคนที่ 4

My name is Nitipon Navaitthiporn. My nickname is eark. I have 1 brother name Itthiporn Navaitthiporn. His in grade 8. My mother name Sairung Navaitthiporn. My father name Jumpon Navaitthiporn. I like color blue. I don't like pineapple. I like to eat steak. My favorite sport is bowling. My eyes is color brown. My hair color black. I'm 11 years old. I'm tall 138 centimeters. My weight is 35 kilograms. I like steak and I like blue. I like to watch cartoon. I don't like to boxing with other. I like to play game. I like subject science and I like teacher Annelie. She is very good in teaching. I don't like subject Thai because I don't very good in Thai.

2. นักเรียนชั้นระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1 นักเรียนหญิงคนที่ 1

Hello, My name is Sawita Tangsathitkun. I'm already study in grade 9B. My favorite foods is Pizza, Hamburger, Ice-cream. My color I like is pink, white, black, brown. And I have 3 sister. My sister is name is Frong, New and JJ. My mother name is Yuwadee Tangsathitkun. And my father name is Chen Zhe-Gui. My father is Chinese people. My mother is Chinese people and half Thai. My favorite is like sing a song. And I like to play badminton. My favorite subject is language and arts, music and P.E. My best friends is Mai, Aim, Pada Mind. They are very friendly. And my favorite animals is dog, bird, fish and cat rabbit. I doesn't like insect. In holiday I like to go to Siam. Example Siam Paragon. I have to shopping with my family. Have to watch the movie, eat the dinner and eat some Ice-cream. I very like it's very cool and very fun. In my class my teacher name is Ms.Jiraporn. I a little bit doesn't like she because sometime she is not very friendly. Have some subject I doesn't like is Mathematics and Science because it's very hard. At school I have some activities to do is talk to my friends singing with my friends and drawing. Thank you.

2.2 นักเรียนหญิงคนที่ 2

Hello, My name is Khamjira Tandumrongpong. My nickname is mook. I'm 14 years old. I was born on 15 February 1996. In my family have 5 people. I have my mother my father and two older sister and brother. My favorite sport is badminton. My favorite movie is transformer. My favorite kinds of food are fried rice and noodle. In my free time I would like to play computer games watch the movie and spend my time with my family. My favorite subject is mathematics

but I'm not good at math because I'm calculate not fast. My favorite kinds of music are classical music and pop rock. In my holiday I like to go to Chiang Mai with my family. My best friends are Sutapat Jitta and Pwongrat. They are very friendly and they always help me when I have problem I always talk with them. I study at this school for eight years since I was grade 2. My favorite film star are Johnny Depp and Jim Carry. My favorite kinds of movies are romantic and comedy. My favorite colors are pink orange white and black. When I stay at school in my free time. I like to play with my friend. And sometime I practice some of the subject that I don't understand. And I ask my teacher to explain it if I don't understand. At the weekend I always go to my grandmother house and go to Fashion Island with my family. At the future I want to be a business woman because I think it's a good job. And my mother hope I was success in the future. Thank you.

2.3 นักเรียนชายคนที่ 1

Hello, My name is Saharat Jamsai. I'm grade 9. I studied from grade 1 and now I'm grade 9. I want to be a dentist. I have a brother. He study here too. He study at 11B. I like study Science and also Math. But I don't like Physical Education because it's hard. I don't like music too because it's very hard. And I cannot play the music instrument. I'm 14 y ears old now. I also study at Kumon in English program. And now I'm level O. My hobby is eating and I like delicious food like spaghetti or pizza. I also love to eat sushi. I always go to supermarket to buy that. I wore eyeglasses too because I have a short eyesight. It is about 300. I'm a fat boy. I'm a dark skin. My favorite color is white and blue. But I hate red and black very much. My favorite pet is fish and also dog but I hate pig. I also have hamster at home but they already gone. My favorite cartoon is Reborn and I also love to watch Naruto. I can swim also. I learn to swim about 3 years. Thank you.

2.4 นักเรียนชายคนที่ 2

My name is Kongpob. My surname is Siripichairom. My nickname is Jay. I'm live in Bangkok Thailand. My parents name is Sirirat Siripichairom and Ekchalat Siripichairom. I live in Ladkrabang. I tall about 177 centimeters. My hair is brown and my eyes too. My eyeglass is white. I'm a funny man guy. I always tell the joke to my parents and friends too. I like play football and basketball. But I'm not good in that. I always play the music instruments in my home such as violin and guitar. I'm always hungry when I was young. I'm look like a funny man every day. Every night I'm not dream at night. I like to go to the other country in the Asia and Europe

too. Such as Japan France German and New Zealand too. I have my brother. He's five years old. He's about 100 centimeters tall. He can speak English for not good. My house is not very big. But it's tall about 3-5 floors. I have 3 house in the Bangkok. And I have apartment too. My friend is very friendly all of them and I like them too. My favorite activity is play football with my friends every day. At night I will watch TV about Discovery Channel every day. I like to join play game with my friends because I like challenging.

3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

3.1 นักเรียนหญิงคนที่ 1

My name is Tanit Triphat. My nickname is Fei. My birthday on 4 April 1993. I have 3 best friends. The first one Nattaporn. Her nickname is nut. The second one is Pavara. Her nickname is June. The third one is Usani. Her nickname is Angie. My favorite color is green. My favorite subject is Math. I study in grade 12A. I study at this school about 8 years. My family have 3 peoples my father my mother and me. My father name is Charnchai Triphat. My mother name is Orasa Triphat. My favorite Language is Japan. Because I like to look the cartoon. My father have 50 years old. My mother have 45 years old. And I 17 years old. My favorite hobby is swimming. And my address is Romklao road is near the school. I like to play computer and read cartoon book. Every day I like to play computer about 2 hours and read cartoon book 1 hour. And I have dog it name is Pinky. I very like to play with Pinky. Every day I like to play with Pinky in the playground. When I end the study at the Sarasas Witaed Romklao. I want to go to the sea with my friend. I want to study at Kasetsart University. My favorite movie is Harry Potter Spiderman and Superman.

3.2 นักเรียนหญิงคนที่ 2

Hi, My name is Worahathai Rujinatham from 12B. My nickname is Gam. And I've five members in my family, my father mother me uncle and brother. And I love dogs. I have three dogs in my house. Their name is Chakeaw, Chanom and Late. And I have my best friends. Their name is May, Cherry, Nada and Taew. And I want to be reporter. And I want to study at Chulalongkorn or maybe if I cannot enter to that University. Maybe I want to go at Thammasat but I'm not sure that I can do it or not. And I love to go to the sea. And my favorite movie star is Robert Pattinson. And my favorite singer is Taylor Swift. I really love her song. Her song is such

as Fearless, Love story and Today was a fairy tale. And I love watching TV with my mom. And the thing that I watch, most of it is Korean series. And when I'm at school I spend a lot of time in library. Searching for internet and or maybe I and my friend search for some book. Novel book in English. And sometime we go to the cafeteria to eat or drink something. And when I am at home the most thing that I do is listening to music and play with my dogs. I always take them to going along the walk in my village. And I really love them. They are Beagle dogs and Siberian Husky. And they are sometime have an argument but they are also lovely.

3.3 นักเรียนชายคนที่ 1

My name is Trast Ratanapakorn. My nick name is Gun. I am 17 years old. I study at grade 12B. I study in this school since grade 4 at 8 years later. In daily I speak English in school only because my parent cannot speak or understand English. I go to aboard a man country. Example Portugal for 5 day. It a good country. I go to Lisbon. It's a beautiful city and different culture from Thailand. My email is Trastgun@hotmail.com . I would like to study at the university Prajomklao Thonburi or university of Prajomklao Ladkrabang and Kasetsart University. I would like to study Architecture or Engineering Aerospace Engineering. It about engineering about aviation. I think it difficult, but I will try my best. If I cannot enter that university. I will study Architecture because I like drawing, design and painting a picture.

3.4 นักเรียนชายคนที่ 2

My name is Adisan Rungsihiranrut. I am at 12A by now with the Science and Mathematical Program. My father was an electronic engineering so now. I study very hard to be like him or event better than him. I hope in the future I wanna be a doctor so I can help everyone. My favorite sport is golf. My mother my father also play so it like my family sport. Our family was not very big only 3 person. I am a only one child so I got no sister brother. Sometime I felt lonely too but I guess it better for my mom and dad to be only one child. In the future I hope can study in a higher and get a good career for me. So I can help my family with the money or anything that I can for my mother and father. My favorite subject is I think it a biology that why I wanna be a doctor. I don't know why but I think I can help everyone with my own strength. But I don't know I can make it or not so in the future I hope I really hope that I can make it. I think that all about me.

ข้อความภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน

1. ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

The Everglades are in the south of Florida. They cover more than 3,000 square kilometers of grass and shallow water. A few people still live in the Everglades. They are mostly Native Americans of the Miccosoukee tribe. Once the Miccosoukee people lived all over Florida, but white settlers took their lands. Now only a few thousand Miccosoukee people live in the Everglades. They live in small villages in the center of the Everglades. In the north, farmers have drained the Everglades. Now they grow sugar cane. In the south is the Everglades National Park. Here National Park Rangers protect the birds and animals. They take visitors around the Everglades in special boats. Sometimes they use helicopters to watch the National Park.

2. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

At the bottom of the sea and oceans, there are hundreds of shipwrecks. There are also ancient cities and settlements and one man wants to find them. His name is Dr Robert Ballard, an American who is famous for finding the Titanic about 3,800 meters down in the cold, dark waters of the North Atlantic. Dr Ballard uses a small submarine, which he can control easily from the ship above, to explore the bottom of the sea. It has a camera that sends back live pictures of the underwater world, so that Dr Ballard can see the bottom of the sea. He sees different types of fish and coral but sometimes he finds the things he's really looking for, the remains of ancient settlements.

3. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

It offers significant benefits to employees who can stay home to work instead of wasting time commuting to an employer's or a customer's premises. It also reduces the environmental impact of car travel. For employers, it is an effective way of saving on office overheads and on the cost of premises by reducing total office occupancy. A survey of North American and European companies carried out by the Morton-Fleming research institute show that teleworking contributes to raising productivity by 10-40% as employees avoid the interruptions of an office environment, are less reluctant to work longer hours than the normal average and are more resilient when facing such external disruption as public transport strikes or server weather conditions.

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	hobby ['hɑ:bi]		spaghetti [spə'gɛti]			season ['si:zn]	
Student's Pronunciation	'hɔ:p	bi	'spɑ:	gɛt	ti	si	'sɑ:n
Stress	/	-	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	X	-	/	-	X
Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		favorite ['feɪvrət]			mother ['mʌðər]	
Student's Pronunciation	fɑ	'sɜ:	fer	'vɜ:r	lid	mɑ	'sɜ:
Stress	X	X	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	badminton ['bædmɪn]		thirty ['θɜ:ti]			social ['soʊʃəl]	
Student's Pronunciation	'bæd	mɪn	'tʌn	'tɜ:	ti	soʊ	'te ^h ɪəl
Stress	/	-	X	/	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	X	-	/	-	X
Word (AE)	subject ['sʌbdʒɪkt]		kilograms ['kɪləgræms]			science ['saɪəns]	
Student's Pronunciation	sʌb	'tɛɪk	'kɪ	'lo	gæm	sai	'æns
Stress	X	X	/	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	X	/	-	X
Word (AE)	winter ['wɪntər]		everybody ['evrɪbɒdi]				
Student's Pronunciation	swɪn	'tɜ:	'ɛf	vi	bʌ	di	
Stress	X	X	/	-	-	-	
Vowel Reduction	-	X	-	/	/	/	
Word (AE)	reading ['ri:dɪŋ]		return [rɪ'tɜ:n]				
Student's Pronunciation	'ri:d	dɪŋ	rɪ	'tɜ:n			
Stress	/	-	-	/			
Vowel Reduction	-	/	/	-			

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
 เพศหญิงคนที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจลิตาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	nickname ['nikneɪm]		thailand ['taɪlənd]		another [ə'nʌðər]		
Student's Pronunciation	'nik	neɪm	'taɪ	lænd	ə	na	'tʃ:
Stress	/	-	/	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	/	/	-	X
Word (AE)	female ['fi:meɪl]		favorite ['feɪvrət]			people ['pi:pəl]	
Student's Pronunciation	'fi:	meɪ	feɪ	'vʌ:r	lɪd	pi:	'pɜ:
Stress	/	-	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	-	X
Word (AE)	violin [və'jɒlɪn]			piano [pi'ænoʊ]		color ['kʌlər]	
Student's Pronunciation	vəj	o	'li:n	'paɪn	noʊ	kan	'tʃ:
Stress	-	-	/	X	X	X	X
Vowel Reduction	/	X	-	/	-	-	X
Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		country ['kʌntri]		brother ['brʌðər]		
Student's Pronunciation	fɑ	'tʃ:	'kan	ti	bɑ	'tʃ:	
Stress	X	X	/	-	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	/	-	X	
Word (AE)	mother ['mʌðər]		never ['nevər]		running ['rʌnɪŋ]		
Student's Pronunciation	mɑ	'tʃ:	neɪ	'vɜ:	'ran	nɪŋ	
Stress	X	X	X	X	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	
Word (AE)	thirty ['θɜ:ti]						
Student's Pronunciation	'tʃ:	ti					
Stress	/	-					
Vowel Reduction	-	/					

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจรถิ่นลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	gender ['dʒɛndər]		beautiful ['bju:tɪfəl]			english ['ɪŋlɪʃ]	
Student's Pronunciation	tɛɛn	'dɜ:r	bju	tɪ	'fu:l	'ɪŋ	lɪd
Stress	X	X	X	-	X	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	/	X	-	/
Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		family ['fæmli]			mother ['mʌðər]	
Student's Pronunciation	fɑ	'tɜ:	fæm	mi	'li	mɑ	'tɜ:
Stress	X	X	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	kindergarten ['kɪndərgɑ:rtɪn]				members['mɛmbərs]		
Student's Pronunciation	'kɪn	dɜ	gɑ	dɛn	'mɛm	bɜds	
Stress	/	-	-	-	/	-	
Vowel Reduction	-	/	-	X	-	/	
Word (AE)	students ['stu:dnts]		intelligent [ɪn'telədʒənt]				
Student's Pronunciation	stu:	'dɜ:ns	m	tɛl	li	'tɛɛn	
Stress	X	X	-	X	-	X	
Vowel Reduction	-	X	/	-	X	X	
Word (AE)	noble ['nəʊbəl]		teachers ['ti:tʃərs]		somethings['sʌmθɪŋs]		
Student's Pronunciation	noʊ	'bɜ:n	ti:	'tɛ ^h ɜ:d	'sʌm	tɪŋs	
Stress	X	X	X	X	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	
Word (AE)	doctor ['dɑ:ktər]		maybe ['meɪbi]		someday ['sʌmdeɪ]		
Student's Pronunciation	'dɑ:k	tɜʔs	'meɪ	bi	'sʌm	deɪ	
Stress	/	-	/	-	/	-	
Vowel Reduction	-	/	-	/	-	/	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจรถิ่นตาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	brother ['brʌðər]		favorite ['feɪvrət]			mother ['mʌðər]	
Student's Pronunciation	bɑ	'tɜ:	'feɪ	vɜr	lɪd	mɑ	'tɜ:
Stress	X	X	/	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		eleven [ɪ'levən]			color ['kʌlə]	
Student's Pronunciation	fɑ	'tɜ:	ɪ	'le	vɜn	kan	'tɜ:
Stress	X	X	-	/	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	/	-	X
Word (AE)	bowling ['boʊlɪŋ]		hundred ['hʌndrəd]		thirty ['θɜ:ti]		
Student's Pronunciation	'boʊ	lɪŋ	hʌn	'dɜ:d	'tɜ:	ti	
Stress	/	-	X	X	/	-	
Vowel Reduction	-	/	-	X	-	/	
Word (AE)	cartoon [kɑər'tu:n]		centimeter ['sɛntəmi:tərs]				
Student's Pronunciation	gɑ	'tu:n	sɛn	ti	mi	'tɜ:	
Stress	-	/	X	-	-	X	
Vowel Reduction	/	-	-	X	-	X	
Word (AE)	boxing ['bɔ:ksɪŋ]		subject ['sʌbdʒɪkt]		because [bɪ'kɔ:z]		
Student's Pronunciation	bɔk	'sɪŋ	'sʌb	tɛɪk	bɪ	'kɔ:d	
Stress	X	X	/	-	-	/	
Vowel Reduction	-	/	-	/	/	-	
Word (AE)	science ['saɪəns]		kilograms ['kɪləgræms]				
Student's Pronunciation	sɑɪ	'æns	kɪ	'lo	gam		
Stress	X	X	X	X	-		
Vowel Reduction	-	X	-	X	X		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวงจลิสลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	pizza ['pi:tʰə]		favorite ['feivrət]			color ['klɔ:lər]	
Student's Pronunciation	pi:t	'sɑ:	fei	'vʌ:r	lid	kan	'lɜ:
Stress	X	X	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	mother ['mʌðər]		hamburger ['hæmbərgər]			father ['fɑ:ðər]	
Student's Pronunciation	mɑ	'tɜ:	hæm	bʌr	'gɜ:r	fɑ	'tɜ:
Stress	X	X	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	/	X	-	X
Word (AE)	people ['pi:pəl]		subject ['sʌbdʒɪkt]		badminton ['bædmɪtn]		
Student's Pronunciation	pi:	'pɜ:	'sʌb	tɜ:k	'bæd	mɪn	'tʌn
Stress	X	X	/	-	/	-	X
Vowel Reduction	-	X	-	/	-	/	X
Word (AE)	animals ['ænəməls]			holiday ['hɑ:lədeɪ]			
Student's Pronunciation	æn	nɪ	'mɔ:l	hɔ	'li	deɪ	
Stress	X	-	X	X	X	-	
Vowel Reduction	-	X	X	-	X	/	
Word (AE)	science ['saɪəns]		dinner ['dɪnər]		rabbit ['ræbət]		
Student's Pronunciation	saɪ	'æn	dɪn	'nɜ:	'ræb	bɪd	
Stress	X	X	X	X	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	X	
Word (AE)	activity [æk'tɪvəti]				sometime ['sʌmtaɪm]		
Student's Pronunciation	'æk	'ti	vi	ti	sʌm	'taɪm	
Stress	X	/	-	-	X	X	
Vowel Reduction	/	-	X	/	-	/	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวงจลิสลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	mother ['mʌðər]		favorite ['feɪvrət]			father ['fɑ:ðər]	
Student's Pronunciation	mɑ	'tɜ:	feɪ	'vɜ:r	lɪd	fɑ	'tɜ:
Stress	X	X	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	sister ['sɪstər]		badminton ['bædmɪtn]			brother ['brʌðər]	
Student's Pronunciation	sɪs	'tɜ:	'bæd	mɪn	'tʌn	brʌ	'tɜ:
Stress	X	X	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	/	X	-	X
Word (AE)	subject ['sʌbdʒɪkt]		because [bɪ'kɔ:z]		calculate ['kælkjələɪt]		
Student's Pronunciation	sʌb	'tɛɪk	bɪ	'kɔ:d	'kæɪ	ku	'leɪd
Stress	X	X	-	/	/	-	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	-	X	/
Word (AE)	holiday ['hɑ:lədeɪ]			understand [ʌndər'stænd]			
Student's Pronunciation	'hɔ:	lɪ	deɪ	ʌn	dɜ	'stæn	
Stress	/	-	-	-	-	/	
Vowel Reduction	-	X	/	/	/	-	
Word (AE)	fashion ['fæʃən]		color ['kʌlə]		problem ['prɔ:bəlɪm]		
Student's Pronunciation	fæ	'tɛ ^h ɜ:n	kan	'lɜ:	pɔp	'br:m	
Stress	X	X	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	X	
Word (AE)	computer [kəm'pjʊ:tər]			classical ['klæsɪkəl]			
Student's Pronunciation	kɜm	'pjʊ:	'tɜ:	'kæs	sɪ	'kɜ:l	
Stress	-	/	X	/	-	X	
Vowel Reduction	/	-	X	-	/	X	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	dentist ['dentəst]		physical ['fɪzɪkəl]			brother ['brʌðə]	
Student's Pronunciation	'dɛn	ti:t	'fɪ	sɪ	'kɜ:l	'brʌ	tʃ
Stress	/	-	/	-	X	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	/	X	-	/
Word (AE)	because [br'kɑ:z]		instrument ['ɪnstɹəmənt]			cartoon [kɑər'tu:n]	
Student's Pronunciation	bɪ	'kɑ:s	ɪn	'tu:	mɪn	gɑ	'tu:n
Stress	-	/	X	X	-	-	/
Vowel Reduction	/	-	-	X	/	/	-
Word (AE)	hobby ['hɑ:bi]		hundred ['hʌndrəd]		program ['prɒgrəm]		
Student's Pronunciation	'hɔ:p	bi	'hʌn	dɪd	prɒ	'grəm	
Stress	/	-	/	-	X	X	
Vowel Reduction	-	/	-	/	-	/	
Word (AE)	favorite ['feɪvrət]			spaghetti [spə'ɡeti]			
Student's Pronunciation	'feɪ	v	'lɪd	'spɑ:	ɡet	'ti	
Stress	/	-	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	/	X	X	-	/	
Word (AE)	pizza ['pi:tʃə]		color ['kʌlə]		always ['ɑ:lweɪz]		
Student's Pronunciation	pi:t	'sɑ:	kʌn	'lɜ:	ɑ:l	'weɪs	
Stress	X	X	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	
Word (AE)	eyesight ['aɪsaɪt]		hamster ['hæmstər]				
Student's Pronunciation	'aɪ	sait	hæm	'sɜ:			
Stress	/	-	X	X			
Vowel Reduction	-	/	-	X			

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	surname ['sɜːneɪm]		instrument ['ɪnstɹəmənt]			nickname ['nɪkneɪm]	
Student's Pronunciation	sɯ	'neɪm	'ɪn	'tu:	mɯn	'nɪk	neɪm
Stress	X	X	/	X	-	/	-
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	-	/
Word (AE)	parent ['pɛərənt]		basketball ['bæskɪtbɑ:l]			hundred ['hʌndrəd]	
Student's Pronunciation	pæ	'rɯ:n	'bɑ:d	kɛt	bɔl	hʌn	'dɯ:d
Stress	X	X	/	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	-	X
Word (AE)	country ['kʌntri]		football [fʊt'bɑ:l]		brother ['brʌðə]		
Student's Pronunciation	kʌn	'tri	fʊt	'bɔ:l	'bɑ:	tɯ	
Stress	X	X	-	/	/	-	
Vowel Reduction	-	/	/	-	-	/	
Word (AE)	apartment [ə'pɑːtmənt]			favorite ['feɪvrət]			
Student's Pronunciation	ɯ	'pɑd	'mɯ:n	feɪ	'vɯ:r	'li:d	
Stress	-	/	X	X	X	X	
Vowel Reduction	/	-	X	-	X	X	
Word (AE)	english ['ɪŋɡlɪʃ]		friendly ['frɛndli]		because [br'kɔ:z]		
Student's Pronunciation	ɪŋ	'ɪs	fɛnd	'li	bɪ	'kɔ:s	
Stress	X	X	X	X	-	/	
Vowel Reduction	-	/	-	/	/	-	
Word (AE)	guitar [gɪ'taː]		violin [vaɪə'li:n]				
Student's Pronunciation	'gɪ	tɑ	'vaɪ	o	lin		
Stress	X	X	X	-	X		
Vowel Reduction	/	-	/	X	-		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 5 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจลิสลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	nickname ['nɪkneɪm]		favorite ['feɪvrət]			birthday ['bɜːθdeɪ]	
Student's Pronunciation	nɪk	'neɪm	fɛɪ	'vʌ:	'leɪd	'bɜ:d	deɪ
Stress	X	X	X	X	X	/	-
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	-	/
Word (AE)	second ['sekənd]		family ['fæmli]			color ['kɒlə]	
Student's Pronunciation	sɛk	'kɜ:n	fæm	mɪ	'li	kan	'lɜ:
Stress	X	X	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	-	X
Word (AE)	subject ['sʌbdʒɪkt]		people ['pi:pəl]		mother ['mʌðər]		
Student's Pronunciation	sʌb	'teɪk	pi:	'pɜ:	ma	'tɜ:	
Stress	X	X	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	/	-	X	-	X	
Word (AE)	spiderman ['spɪdəmæn]			superman ['su:pərmæn]			
Student's Pronunciation	spai	'dɜ:	mæn	su:p	'pɜ:	mæn	
Stress	X	X	-	X	X	-	
Vowel Reduction	-	X	/	-	X	/	
Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		because [br'ka:z]		language ['læŋgwɪdʒ]		
Student's Pronunciation	fɑ	'tɜ:	bɪ	'kɔ:d	'læŋ	gwɪd	
Stress	X	X	-	/	/	-	
Vowel Reduction	-	X	/	-	-	/	
Word (AE)	address [ə'dres]		hobby ['hɑ:bi]				
Student's Pronunciation	æd	'des	'hɔ:p	bi			
Stress	-	/	/	-			
Vowel Reduction	X	-	-	/			

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจรถิ่นลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		favorite ['feɪvrət]			mother ['mʌðər]	
Student's Pronunciation	fɑ	'tʃ:	'fei	vʌ	'li	mɑ	'tʃ:
Stress	X	X	/	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	brother ['brʌðər]		argument ['ɑ:rgjəmənt]			something ['sʌmθɪŋ]	
Student's Pronunciation	brɑ	'tʃ:s	ɑər	gʃr	'mʌ:n	'sʌm	tɪŋ
Stress	X	X	X	-	X	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	/	X	-	/
Word (AE)	nickname ['nɪkneɪm]		members['mɛmbərs]		sometime ['sʌmtaɪm]		
Student's Pronunciation	nɪk	'neɪm	mɛm	'bɜ:rs	'sʌm	tɑɪm	
Stress	X	X	X	X	/	-	
Vowel Reduction	-	/	-	X	-	/	
Word (AE)	internet ['ɪntənet]			reporter [rɪ'pɔ:rtər]			
Student's Pronunciation	'ɪn	'tʃ:	net	rɪ	'pɔ:t	'tʃ:r	
Stress	/	X	-	-	/	X	
Vowel Reduction	-	X	/	/	-	X	
Word (AE)	maybe ['meɪbi]		movie ['mu:vi]		fearless ['fɪərləs]		
Student's Pronunciation	'meɪ	bi	'mu:v	vi	fɪər	'les	
Stress	/	-	/	-	X	X	
Vowel Reduction	-	/	-	/	-	X	
Word (AE)	english ['ɪŋɡlɪʃ]		singer ['sɪŋər]				
Student's Pronunciation	'ɪŋ	lɪʃ	sɪŋ	'gɜ:r			
Stress	/	-	X	X			
Vowel Reduction	-	/	-	X			

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 5 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	nickname ['nɪkneɪm]		beautiful ['bju:tɪfəl]			because [br'kɑ:z]	
Student's Pronunciation	'nɪk	neɪm	bju	'ti:	'fu:	bɪ	'kɑ:d
Stress	/	-	X	X	X	-	/
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	/	-
Word (AE)	parent ['pɛrənt]		understand [ʌndər'stænd]			country ['kʌntri]	
Student's Pronunciation	'pæ	lɪn	'ʌn	dʌ	stæn	'kʌn	ti
Stress	/	-	X	-	X	/	-
Vowel Reduction	-	/	/	X	-	-	/
Word (AE)	culture ['kʌltʃər]		picture ['pɪktʃər]		difficult ['dɪfɪkəlt]		
Student's Pronunciation	kʌl	'te ^h ʃ:	pɪk	'te ^h ʃ:	'dɪ	fɪ	'kʌ:l
Stress	X	X	X	X	/	-	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	X
Word (AE)	example [ɪg'zæmpəl]			architecture [ˈɑ:kətɛktʃər]			
Student's Pronunciation	ɛk	'sæm	'pɜ:l	ɑ	kɪ	tɛk	'te ^h ʃ:
Stress	-	/	X	X	-	-	X
Vowel Reduction	X	-	X	-	X	/	X
Word (AE)	different ['dɪfrənt]			drawing ['dra:ɪŋ]		painting ['peɪntɪŋ]	
Student's Pronunciation	dɪp	fɪ	'rɜ:n	'dra:	ɪŋ	peɪn	'ɪŋ
Stress	X	-	X	/	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	X	-	/	-	/
Word (AE)	english ['ɪŋɡlɪʃ]		design ['dɪzɪn]				
Student's Pronunciation	ɪŋ	'lɪd	dɪ	'sæn			
Stress	X	X	X	X			
Vowel Reduction	-	/	-	/			

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบเป็นกันเอง

Word (AE)	science ['sajəns]		favorite ['feɪvrət]			mother ['mʌðər]	
Student's Pronunciation	sai	'æn	fei	'vr:	'leds	ma	'tr:
Stress	X	X	X	X	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	father ['fɑ:ðər]		family ['fæmli]			sister ['sɪstər]	
Student's Pronunciation	fɑ	'tr:	'fæm	ma	li	sɪs	'tr:
Stress	X	X	/	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	-	X
Word (AE)	person ['pɜ:ns]		electronic [ɪlek'trɔ:nɪk]			future ['fju:tʃər]	
Student's Pronunciation	pɜ:	'sɜ:n	'ɪlek	tuu	nɪk	fju	'teɜ:
Stress	X	X	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	/	-	X
Word (AE)	program ['prɒgræm]		biology [baɪ'ɒ:lɒdʒi]				
Student's Pronunciation	puu	'gæm	'baɪ	'o	lo	'teɪ	
Stress	X	X	X	/	-	X	
Vowel Reduction	-	/	/	-	X	/	
Word (AE)	brother ['brʌðər]		subject ['sʌbdʒɪkt]		anything ['eniθɪŋ]		
Student's Pronunciation	bra	'tr:	sʌb	'teɪk	eni	'tɪŋ	
Stress	X	X	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	/	-	/	
Word (AE)	better ['betər]		sometime ['sʌmtaɪm]				
Student's Pronunciation	bet	'tr:	sam	'taɪm			
Stress	X	X	X	X			
Vowel Reduction	-	X	-	/			

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
 เพศหญิงคนที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจรถิ่นลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	cover ['kʌvər]		everglades ['evərgleɪdz]			thousand ['θaʊzənd]	
Student's Pronunciation	ko	'vɜ:	ɛ	'vɜ:	les	'taʊ	sɪn
Stress	X	X	-	-	-	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	-	-	-	/
Word (AE)	shallow ['ʃæləʊ]		florida ['flɒrɪdə]			water ['wɑ:tər]	
Student's Pronunciation	tɕ ^h ɑ:	'ləʊ	'fɒ	ri	dɑ	'wɑ:	tɜ
Stress	X	X	/	-	-	/	-
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	-	/
Word (AE)	people ['pi:pəl]		americans [ə'merəkəns]				
Student's Pronunciation	pi	'pɜ:	ɑ	meɪ	'rɪ	'gɑ:n	
Stress	X	X	-	X	X	X	
Vowel Reduction	-	X	X	-	X	X	
Word (AE)	native ['neɪtɪv]		kilometers [kə'li:mətərs]				
Student's Pronunciation	'neɪ	tɪb	'ki	lo	mɪ	'tɜ:rs	
Stress	/	-	X	X	-	X	
Vowel Reduction	-	/	X	-	X	X	
Word (AE)	settlers ['setlər]		center ['sentər]		farmers ['fɑ:mərs]		
Student's Pronunciation	feɪs	'tɜ:r	sen	'tɜ:	fam	'mɜ:s	
Stress	-	-	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	-	-	X	-	X	
Word (AE)	sugar ['ʃʊgər]		rangers ['reɪndʒərs]		protect [prə'tekt]		
Student's Pronunciation	tɕ ^h u:	gɑs	læŋ	'gɜ:	'pro:	tɛk	
Stress	/	-	-	-	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	-	X	-	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	cover ['kʌvər]		everglades ['evɜːɡleɪdz]			thousand ['θaʊzənd]	
Student's Pronunciation	ko	'vɜ:	ɛ	'vɜ:	'geɪn	'taʊ	sɪn
Stress	X	X	-	-	-	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	-	-	-	/
Word (AE)	shallow ['ʃæləʊ]		florida ['flɒrədə]			water ['wɑ:tər]	
Student's Pronunciation	te ^h ɑ	'ləʊ	'fɒ	lɪn	'dɑ:	wɑ	'tɜ:
Stress	X	X	-	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	-	-	-	X
Word (AE)	people ['pi:pəl]		americans [ə'merəkəns]				
Student's Pronunciation	pi:	'pɜ:	ɑ	meɪ	'rɪ	'gɑ:n	
Stress	X	X	-	X	X	X	
Vowel Reduction	-	X	X	-	X	X	
Word (AE)	native ['neɪtɪv]		kilometers [kɪ'lɑ:mətərs]				
Student's Pronunciation	'neɪ	tɪb	ki	lo	'mi:	'tɜ:	
Stress	/	-	-	X	X	X	
Vowel Reduction	-	/	X	-	X	X	
Word (AE)	settlers ['setlər]		center ['sentər]		farmers ['fɑ:mərs]		
Student's Pronunciation	sɪt	'tɜ:	sen	'tɜ:	fɑm	'mɜ:s	
Stress	-	-	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	-	-	X	-	X	
Word (AE)	sugar ['ʃʊgər]		rangers ['reɪndʒərs]		protect [prə'tekt]		
Student's Pronunciation	te ^h u:	gɑ	læn	'tɜ:	'pɒ:	tek	
Stress	/	-	-	-	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	-	X	-	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	cover ['kʌvər]		everglades ['evərgleɪdz]			thousand ['θaʊzənd]	
Student's Pronunciation	ko	'vɜ:	ɛ	'vɜ:	'gleɪd	'taʊ	sɪn
Stress	X	X	X	X	X	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	-	/
Word (AE)	shallow ['ʃæləʊ]		florida ['flɒrədə]			water ['wɑ:tər]	
Student's Pronunciation	'te ^h ɑ:	ləʊ	'fɒ	'ri:	dɑ	'wɑ:	tɜ
Stress	/	-	/	X	-	/	-
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	-	/
Word (AE)	people ['pi:pəl]		americans [ə'merəkəns]				
Student's Pronunciation	pi:	'pɜ:	ɑ	meɪ	'rɪ	gɑns	
Stress	X	X	-	X	X	-	
Vowel Reduction	-	X	X	-	X	X	
Word (AE)	native ['neɪtɪv]		kilometers [kɪ'lɑ:mətərs]				
Student's Pronunciation	'neɪ	tɪv	'kɪ	'lə	mɪ	tɜrs	
Stress	/	-	X	X	-	-	
Vowel Reduction	-	/	X	-	X	/	
Word (AE)	settlers ['setlɜ]		center ['sentər]		farmers ['fɑ:mərs]		
Student's Pronunciation	set	'lɜ:s	'kən	tɪ	'fɑ:m	mɜrs	
Stress	X	X	-	-	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	-	-	/	
Word (AE)	sugar ['ʃʊgər]		rangers ['reɪndʒərs]		protect [prə'tekt]		
Student's Pronunciation	te ^h u	'gɑ:	'reɪn	tɜrs	pro	'tɛk	
Stress	X	X	/	-	-	/	
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจรถิ่นถิ่นฐานแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	cover ['kʌvər]		everglades ['evərgleɪdz]			thousand ['θaʊzənd]	
Student's Pronunciation	ko	'vɜ:	ɛ	'vɜ:	'gleɪd	'taʊ	sɪn
Stress	X	X	X	X	X	/	-
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	-	/
Word (AE)	shallow ['ʃæləʊ]		florida ['flɒrədə]			water ['wɑ:tər]	
Student's Pronunciation	te ^h ɑ	'dɒ	fɒ	ri	'dɑ:	wa	'tɜ:
Stress	X	X	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	X	X	-	X
Word (AE)	people ['pi:pəl]		americans [ə'merəkəns]				
Student's Pronunciation	pi:	'pɜ:	ɑ	'meɪ	ri	gans	
Stress	X	X	-	/	-	-	
Vowel Reduction	-	X	X	-	X	X	
Word (AE)	native ['neɪtɪv]		kilometers [kɪ'lɑ:mətərs]				
Student's Pronunciation	neɪ	'tɪb	ki	'lo	mis	'tɜ:s	
Stress	X	X	-	/	-	X	
Vowel Reduction	-	/	X	-	X	X	
Word (AE)	settlers ['setlɜ]		center ['sentər]		farmers ['fɑ:mərs]		
Student's Pronunciation	set	'tɜ:	sen	'ti:	fam	'mɜ:	
Stress	X	X	-	-	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	-	-	X	
Word (AE)	sugar ['ʃʊgər]		rangers ['reɪndʒərs]		protect [prə'tekt]		
Student's Pronunciation	te ^h u	'gɑ:	reɪn	'tɜ:r	'pɒ:	tek	
Stress	X	X	X	X	X	X	
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวงจลิสลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	bottom ['bɑ:təm]		settlements ['setlmənts]			hundreds ['hʌndrəds]	
Student's Pronunciation	bɔd	'tɑ:m	set	'tɜ:	'mɜ:nt	hʌn	'dɜ:ds
Stress	X	X	X	X	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	doctor ['dɑ:ktər]		titanic [ta'tænik]			shipwrecks ['ʃɪprɛks]	
Student's Pronunciation	dɔk	'tɜ:	tɪ	'tɑ:	nɪk	ʃɪp	'wɜ:r
Stress	X	X	-	/	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	/	-	X
Word (AE)	atlantic [ə'tlæntɪk]			american [ə'merəkən]			
Student's Pronunciation	æt	'læn	tɪk	ɑ	'meɪ	rɪ	'gɑ:n
Stress	-	/	-	-	/	-	X
Vowel Reduction	X	-	/	X	-	X	X
Word (AE)	meters ['mi:tərs]		famous ['feɪməs]		thousand ['θaʊzənd]		
Student's Pronunciation	mi	'tɜ:s	feɪ	'mɑ:t	'taʊ	sɪn	
Stress	X	X	X	X	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	
Word (AE)	control [kən'troʊl]		waters ['wɑ:tərs]		finding ['faɪndɪŋ]		
Student's Pronunciation	kən	'troʊl	wɑ	'dɜ:	fam	'dɪŋ	
Stress	-	/	X	X	X	X	
Vowel Reduction	X	-	-	X	-	/	
Word (AE)	submarine ['sʌbməri:n]			ancient ['eɪnfənt]			
Student's Pronunciation	'sɑ:	mɑ:	laɪ	'em	si:d		
Stress	-	-	-	-	-		
Vowel Reduction	-	-	-	-	-		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวงจลิสลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	bottom ['bɑ:təm]		settlements ['setlmənts]			hundreds ['hʌndrəds]	
Student's Pronunciation	'bɔ:d	təm	set	'tɜ:	'mɜ:nt	hʌn	'dr:ds
Stress	/	-	X	X	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	X	X	-	X
Word (AE)	doctor ['dɑ:ktər]		titanic [ta'tænik]			shipwrecks ['ʃɪprɛks]	
Student's Pronunciation	dɔk	'tɜ:	'taɪ	tɑ:	nɪk	ʃɪp	'wɛg
Stress	X	X	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	/	-	/
Word (AE)	atlantic [ət'læntɪk]			american [ə'merəkən]			
Student's Pronunciation	'æt	'læn	tɪk	ɑ	meɪ	'ri:	ɡən
Stress	X	/	-	-	X	X	-
Vowel Reduction	X	-	/	X	-	X	X
Word (AE)	meters ['mi:tərs]		famous ['feɪməs]		thousand ['θaʊzənd]		
Student's Pronunciation	mi	'tɜ:s	'feɪ	mɑt	'taʊ	sɪn	
Stress	X	X	/	-	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	
Word (AE)	control [kən'troʊl]		waters ['wɑ:tərs]		finding ['faɪndɪŋ]		
Student's Pronunciation	kən	'troʊl	wɑ	'tɜ:	fɑɪn	'dɪŋ	
Stress	-	/	X	X	X	X	
Vowel Reduction	X	-	-	X	-	/	
Word (AE)	submarine ['sʌbməri:n]			ancient ['eɪnʃənt]			
Student's Pronunciation	sʌb	'mɑ:	'ri:n	em	'te	h.ian	
Stress	X	X	X	X	X		
Vowel Reduction	-	X	/	-	X		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	bottom ['bɑ:təm]		settlements ['setlmənts]			hundreds ['hʌndrəds]	
Student's Pronunciation	'bɔ:d	təm	'set	tʁ	mɔnt	hʌn	'dr:ds
Stress	/	-	/	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	/	/	-	X
Word (AE)	doctor ['dɑ:ktər]		titanic [ta'tænik]			shipwrecks ['ʃɪpreks]	
Student's Pronunciation	dɔk	'tɜ:	'taɪ	ta	nɪk	ʃɪp	'rek
Stress	X	X	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	/	-	/
Word (AE)	atlantic [ət'læntɪk]			american [ə'merəkən]			
Student's Pronunciation	'æt	læn	tɪk	ɑ	meɪ	'ri:	'kr:n
Stress	X	X	-	-	X	X	X
Vowel Reduction	X	-	/	X	-	X	X
Word (AE)	meters ['mi:tərs]		famous ['feɪməs]		thousand ['θaʊzənd]		
Student's Pronunciation	mi	'tɜ:ds	'feɪ	mɑts	'taʊ	sʌn	
Stress	X	X	/	-	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	X	-	/	
Word (AE)	control [kən'trɔʊl]		waters ['wɑ:tərs]		finding ['faɪndɪŋ]		
Student's Pronunciation	kən	'trɔʊl	'wɑ:	tɜʔs	'faɪn	dɪŋ	
Stress	-	/	/	-	/	-	
Vowel Reduction	X	-	-	/	-	/	
Word (AE)	submarine ['sʌbməri:n]			ancient ['eɪnfənt]			
Student's Pronunciation	sʌb	'mæ	ri:n	eɪn	'fɜ:n		
Stress	X	X	-	X	X		
Vowel Reduction	-	X	/	-	X		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	bottom ['bɑ:təm]		settlements ['setlmənts]			hundreds ['hʌndrəds]	
Student's Pronunciation	bɔd	'tɑ:m	'set	tʁ	mɪns	hʌn	'dr:ds
Stress	X	X	/	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	-	/	/	-	X
Word (AE)	doctor ['dɑ:ktər]		titanic [ta'tænik]			shipwrecks ['ʃɪpreks]	
Student's Pronunciation	dɔk	'tɜ:	taɪ	'tɑ:	nɪk	ʃɪp	'peks
Stress	X	X	-	/	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	/	-	/	-	/
Word (AE)	atlantic [ət'læntɪk]			american [ə'merəkən]			
Student's Pronunciation	'æt	læn	tɪk	ɑ	meɪ	ri	'gɑ:n
Stress	X	X	-	-	X	-	X
Vowel Reduction	X	-	/	X	-	X	X
Word (AE)	meters ['mi:tərs]		famous ['feɪməs]		thousand ['θaʊzənd]		
Student's Pronunciation	mi:	'tɜ:ds	'feɪ	mɪt	'taʊ	sɪn	
Stress	X	X	/	-	/	-	
Vowel Reduction	-	X	-	/	-	/	
Word (AE)	control [kən'trɔʊl]		waters ['wɑ:tərs]		finding ['faɪndɪŋ]		
Student's Pronunciation	kən	'tɔʊl	'wɑ:	tɜʔs	'faɪn	dɪŋ	
Stress	-	/	/	-	/	-	
Vowel Reduction	X	-	-	/	-	/	
Word (AE)	submarine ['sʌbməri:n]			ancient ['eɪnʃənt]			
Student's Pronunciation	sʌm	mɑ	'ri:n	em	'te	h.ian	
Stress	X	-	X	X	X		
Vowel Reduction	-	X	/	-	X		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศหญิงคนที่ 5 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามจันลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	offers ['ɑ:fərs]		benefits ['benəfɪts]			instead [ɪn'sted]	
Student's Pronunciation	ɔf	'fɜ:	bɛ	neɪ	'fɪt	ɪn	'si:d
Stress	X	X	X	-	X	-	/
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	/	-
Word (AE)	environment [ɪn'vaɪrənmənt]				commuting [kə'mju:tɪŋ]		
Student's Pronunciation	ɪn	vai	loɪ	'mɜ:nt	kɑ:m	mʌt	'tɪŋ
Stress	-	X	-	X	-	-	-
Vowel Reduction	/	-	X	X	-	-	-
Word (AE)	employers [ɪm'plɔɪərs]			significant [sɪɡ'nɪfɪkənt]			
Student's Pronunciation	ɪm	pɔɪ	'jɜ:	sɪg	'nɪ	fɪ	'kæn
Stress	-	X	X	-	/	-	X
Vowel Reduction	/	-	X	/	-	/	X
Word (AE)	impact ['ɪmpækt]		travel ['trævəl]		effective [ɪ'fektɪv]		
Student's Pronunciation	'ɪm	pæk	tʌ	'vɜ:l	ɛf	fɛk	'tɪb
Stress	/	-	X	X	-	X	X
Vowel Reduction	-	/	-	X	/	-	/
Word (AE)	american [ə'merəkən]				overheads [oʊvə'hɛdʒ]		
Student's Pronunciation	ɑ	'meɪ	ri:	'kæn	oʊ	'vɜ:	'hɛd
Stress	-	/	-	X	-	X	/
Vowel Reduction	X	-	X	X	/	X	-
Word (AE)	customer's ['kʌstəmərs]			interruptions [ɪntə'rʌpʃənz]			
Student's Pronunciation	kʌd	'sɑ:	'mɜ:	ɪn	'tɜ:	rʌp	te ^h ɜ:n
Stress	X	X	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	X	/	X	-	X
Word (AE)	saving ['seɪvɪŋ]		companies ['kʌmpənɪz]				
Student's Pronunciation	seɪb	'vɪŋ	'kʌm	pɑ	ni		
Stress	X	X	/	-	-		
Vowel Reduction	-	/	-	X	/		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
 เพศหญิงคนที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวงจรถิ่นลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	offers ['ɑ:fərs]		benefits ['benəfɪts]			instead [ɪn'stɛd]	
Student's Pronunciation	ɔf	'fɜ:s	bɛ	neɪ	'fɪts	ɪn	'stɛd
Stress	X	X	X	-	X	-	/
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	/	-
Word (AE)	environment [ɪn'vaɪrənmənt]				commuting [kə'mju:tɪŋ]		
Student's Pronunciation	ɪn	'vaɪ	rɪn	mɪnt	kɪm	mju	'tɪŋ
Stress	-	/	-	-	-	X	X
Vowel Reduction	/	-	/	/	/	-	/
Word (AE)	employers [ɪm'plɔɪərs]			significant [sɪɡ'nɪfɪkənt]			
Student's Pronunciation	ɪm	'plɔ	'jɜ:s	'sɪg	nɪ	fɪ	'kæn
Stress	-	/	X	X	X	-	X
Vowel Reduction	/	-	X	/	-	/	X
Word (AE)	impact ['ɪmpækt]		travel ['trævəl]		effective [ɪ'fektɪv]		
Student's Pronunciation	'ɪm	pæk	'trɑ:	vɪl	ɛf	'fek	tɪv
Stress	/	-	/	-	-	/	-
Vowel Reduction	-	/	-	/	/	-	/
Word (AE)	american [ə'merəkən]				overheads [oʊvə'hɛds]		
Student's Pronunciation	ɑ	meɪ	rɪ	'kɑ:	oʊ	vɜr	'hɛds
Stress	-	X	-	X	-	-	/
Vowel Reduction	X	-	X	X	/	/	-
Word (AE)	customer's ['kʌstəmərs]			interruptions [ɪntə'rʌpʃənz]			
Student's Pronunciation	kʌd	'tu:	'mɜ:s	ɪn	tr	rʌp	'ʃɜ:ns
Stress	X	X	X	-	-	X	X
Vowel Reduction	-	X	X	/	/	-	/
Word (AE)	saving ['seɪvɪŋ]		companies ['kʌmpənɪz]				
Student's Pronunciation	seɪv	'vɪŋ	kʌm	'pɑ:	Nɪz		
Stress	X	X	X	X	-		
Vowel Reduction	-	/	-	X	/		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 5 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	offers ['ɑ:fərs]		benefits ['benəfɪts]			instead [ɪn'stɛd]	
Student's Pronunciation	ɔf	'fɜ:	bɛ	neɪ	'fɪts	ɪn	'sti:d
Stress	X	X	X	-	X	-	/
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	/	-
Word (AE)	environment [ɪn'vaɪrənmənt]				commuting [kə'mju:tɪŋ]		
Student's Pronunciation	ɪn	'vaɪ	rɪn	'mɜ:nt	kəm	'mju:	'tɪŋ
Stress	-	X	-	X	-	X	X
Vowel Reduction	/	-	/	X	X	-	/
Word (AE)	employers [ɪm'plɔɪərs]			significant [sɪɡ'nɪfɪkənt]			
Student's Pronunciation	ɪm	'pɔɪ	'jɜ:	sɪɡ	nɪ	fɪ	'kæn
Stress	-	/	X	-	X	-	X
Vowel Reduction	/	-	X	/	-	/	X
Word (AE)	impact ['ɪmpækt]		travel ['trævəl]		effective [ɪ'fektɪv]		
Student's Pronunciation	ɪm	'pæk	tɹ:	'vɜ:l	ɛf	'fek	'tɪb
Stress	X	X	X	X	-	/	X
Vowel Reduction	-	/	-	X	/	-	/
Word (AE)	american [ə'merəkən]				overheads [oʊvə'hɛdʒ]		
Student's Pronunciation	ɑ	'meɪ	rɪ	'gɑ:n	oʊ	'vɜ:	hɛd
Stress	-	/	-	X	-	X	X
Vowel Reduction	X	-	X	X	/	X	-
Word (AE)	customer's ['kʌstəmərs]			interruptions [ɪntə'rʌpʃənz]			
Student's Pronunciation	kʌd	tu	'mɜ:	ɪn	'tɜ:	rʌp	'te ^h ɜ:n
Stress	X	-	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	X	/	X	-	X
Word (AE)	saving ['seɪvɪŋ]		companies ['kʌmpəniːz]				
Student's Pronunciation	seɪv	'vɪŋ	'kʌm	pɑ	Nɪs		
Stress	X	X	/	-	-		
Vowel Reduction	-	/	-	X	/		

ตารางข้อมูลการออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของ
เพศชายคนที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ

Word (AE)	offers ['ɑ:fərs]		benefits ['benəfɪts]			instead [ɪn'sted]	
Student's Pronunciation	ɔf	'fɜ:	'be	nei	'fit	ɪn	'ten
Stress	X	X	/	-	X	-	-
Vowel Reduction	-	X	-	X	/	-	-
Word (AE)	environment [ɪn'vaɪrənmənt]				commuting [kə'mju:tɪŋ]		
Student's Pronunciation	ɪn	'vaɪ	rɪn	'mɜ:n	kam	mju	'tɪŋ
Stress	-	/	-	X	-	X	X
Vowel Reduction	/	-	/	X	X	-	/
Word (AE)	employers [ɪm'plɔɪərs]			significant [sɪɡ'nɪfɪkənt]			
Student's Pronunciation	ɪm	pɔɪ	'jɜ:	sɪg	'nɪ	fɪ	'kæns
Stress	-	X	X	-	/	-	X
Vowel Reduction	/	-	X	/	-	/	X
Word (AE)	impact ['ɪmpækt]		travel ['trævəl]		effective [ɪ'fektɪv]		
Student's Pronunciation	'ɪm	pæk	tɑ	'vɜ:l	ɛf	'fek	'tɪb
Stress	/	-	X	X	-	/	X
Vowel Reduction	-	/	-	X	/	-	/
Word (AE)	american [ə'merəkən]				overheads [oʊvə'hɛdʒ]		
Student's Pronunciation	ɑ	meɪ	'ri:	'gɑ:	oʊ	vɜ	'hed
Stress	-	X	X	X	-	-	/
Vowel Reduction	X	-	X	X	/	/	-
Word (AE)	customer's ['kʌstəmərs]			interruptions [ɪntə'rʌpʃənz]			
Student's Pronunciation	kʌd	sɑ:	'mɜ:	ɪn	'tɜ:	rʌp	'te ^h ɜ:n
Stress	X	-	X	-	X	X	X
Vowel Reduction	-	X	X	/	X	-	X
Word (AE)	saving ['seɪvɪŋ]		companies ['kʌmpəniːz]				
Student's Pronunciation	seɪv	'vɪŋ	'kʌm	pɑ	nɪdʒ		
Stress	X	X	/	-	-		
Vowel Reduction	-	/	-	X	/		

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-สกุล

นางสาว ณีรวัดย์ ปั่นทอง

วัน เดือน ปีที่เกิด

วันที่ 28 เดือนมกราคม พ.ศ. 2528

สถานที่เกิด

จังหวัดชลบุรี

ประวัติการศึกษา

นิเทศศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา

